

Giới thiệu Bảo Bối Háo Sắc Làm Bảo Mẫu

Truyện Bảo Bối Háo Sắc Làm Bảo Mẫu, có một anh chàng độc thân không muốn tái hôn, hiện đang có hai hài tử sinh đôi, cuộc sống rất tốt. Bỗng xuất hiện một cô gái lạ, vô tình cứu hai cậu con trai của anh nên anh cho cô đi nhờ xe về nhà và vô tình ngay lúc cô lại đánh rơi ví tiền lúc nào mà mình không hay biết.

Cô với anh cùng đi tìm, cuối cùng không tìm thấy sau một hồi suy nghĩ lại liệu cô ta có phải là người mà cha anh phải đến để ép anh tái hôn bước thêm bước nữa. Cha anh không muốn nhìn thấy cảnh anh phải một mình gà trống nuôi con vất vả như vậy. Nhưng chỉ là suy nghĩ của anh thôi, anh đã hiểu lầm cô. Cô muốn sang nước ngoài nhưng vì mất ví tiền mà trong đó có tất cả giấy tờ để làm thủ tục xuất ngoại, anh thấy vậy liền cho cô theo anh ấy sang Mỹ với tư cách là bảo mẫu của hai đứa trẻ, với cô việc bảo mẫu không khó nên cô đồng ý nhận lời đề nghị của anh.

Cái khó nhất ở đây là chuyện tình cảm của cô với anh, cô không cưỡng lại được rằng mình đã yêu và muốn lấy anh làm chồng. Nhưng cô chưa kịp giờ trò thì anh ta đã tay trước.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Háo Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mặt trời to đùng. Bầu trời xanh biếc, đằng xa xa chỉ có vài đám mây nhỏ nhỏ thoát nhìn như bánh cuốn. Đứng ở giữa quốc lộ nơi sa mạc khi ho cò gáy, vùi đầu dưới động cơ xe cổ gắng sửa nửa ngày, Kha Xảo Oa rốt cục cũng quăng cò lê sang một bên, buông tha cho ý định sửa chữa nó. Lấy nước suối trong xe, cô dựa vào cửa xe uống một ngụm. Tuy rằng đã đến tháng chín, thời tiết vẫn nóng muốn chết đi. Phía xa xa, hơi nóng dường như đang bốc hơi, đường quốc lộ của nước này giống như là đi đến tận cùng thế giới. Mà nếu lỡ đi vào đường này, ngoại trừ nhựa đường sắp bị mặt trời thiêu cháy, cùng những đám cây cỏ vurun mình ra khỏi đá sỏi sa mạc thì một chiếc xe cũng không có.

Nóng, lại không có gió, mặt trời kiêu ngạo ở trời xanh giương mắt nhìn cô, dường như đang bảo rằng cô rất ngu ngốc. Rốt cuộc tại sao cô lại rơi vào hoàn cảnh này?

Lại uống một ngụm nước, Kha Xảo Oa ngồi xuống khoảng trống được bánh xe che chắn, thở dài. Đúng rồi, tất cả đều là do tên thầy bói hai mươi tám năm trước làm hại.

Một tháng trước, cùng trong một ngày cô gặp tai nạn giao thông, thất nghiệp, hoả hoạn. Tai họa liên tiếp theo nhau mà đến, cô đành phải ngoan ngoãn về nhà ăn bám cha mẹ. Trước hết nghỉ ngơi đã rồi nói sau, ai biết được hai ngày sau, bạn trai cô quen ba năm đưa thiệp cưới đến cho cô nhưng cô đâu không phải là cô. Bởi vì phòng cô thuê bị cháy, thiệp cưới kia liền được chuyển đến nhà của cah, hơn nữa lại để cho mẹ cô thấy được.

_ Đây, con xem đi! Thầy bói nói không sai mà. Ông nói con nếu cho mười người mượn tiền thì hết mười người không thèm trả. Hiện tại thì sao? Tiền không có, người cũng không có nốt!

_ Mẹ, anh ấy chỉ là kết hôn chứ có nói không trả tiền đâu?

_ Có tiền kết hôn mà không có tiền trả nợ sao? Sớm biết như vậy sẽ để cho hai đứa đình hôn trước rồi nói sau.

_ Kết hôn thì vẫn có thể li hôn, nói gì đến đình hôn.

_ Nha! Con nói cái gì thế hả? Ít nhất đình hôn cũng có danh phận, muốn từ hôn trước hết phải đem tiền qua đây trả! Nhìn xem, hiện tại người ta chạy đi cưới người khác, tiền hân cũng không có trả cho con đâu. Tôi làm sao có thể sinh được một đứa con ngốc nghếch suốt ngày để người khác đùa giỡn như thế chứ?

Cô mặt không chút thay đổi nghe mẹ căn nhắc, vô lực không tranh cãi cùng bà. Cứ như vậy, bị mẹ “tụng kinh” cho một buổi tối. Buổi sáng ngày hôm sau, cô lập tức thu thập hành lý, mang theo một cái túi lớn leo lên máy bay. Dừng lại nghỉ ngơi chỉ là vì đường xa xôi thôi! Hiện tại, kinh tế trì trệ, công ty nào cũng đòi giảm biên chế, cô chỉ biết có tiếng Anh ngoài ra cái gì cũng không biết làm sao mà tìm được việc. Huống chi, cô muốn làm ăn kiếm lời thì kết quả là luôn người khác lừa gạt. Tự như cô kiếm tiền mà chẳng cần xài, mỗi lần có chút tích tụ, người bên cạnh liền mượn dùng gấp, vì thế, của cô tiền còn có vào tay lại bay hết ra ngoài. Những chuyện như thế không chỉ xảy ra có một lần. Cho nên cô muốn tới nước Mỹ tìm người đi tốt bụng của mình. Ai ngờ được cô lặn lội xa xôi đến San Francisco tìm người đi yêu dấu lại chỉ nhìn thấy cánh cửa đóng chặt, cả nhà không còn một bóng. Cô đợi hai ngày ở San Francisco, không thấy có người trở về, tuy rằng không muốn đi tìm chú ở New York nhưng nếu lỡ đi trở về thì sao chẳng phải là rất uống công sức sao? Tính lại tiền trong túi, không đủ mua vé máy bay, đành phải đi thuê ô tô, coi như là tự giúp mình làm một chuyến du lịch, dù sao hiện tại cô cũng không có chuyện gì làm. Sau đó, chiếc xe này giờ chứng thả neo ngay giữa đường, càng làm cô tức chết khi đem theo điện thoại mà quên sạc pin. Hên chi từ qua đến giờ không ai gọi cho cô. Bây giờ cả kêu người đến cứu cô cũng không có khả năng.

_ Ai.....

_ Cuộc đời là vậy sao?

Nhìn con đường phía trước, lại nhìn con đường phía sau, ngoại trừ bầu trời đang sáng chói thì không còn cái gì động đậy, bao gồm cả mây và cỏ. Khi nào mới có xe chạy qua đây? Đẩy chiếc kính râm trượt xuống mũi về lại vị trí xong thì cô lại ngồi thờ dài. Hi vọng khi đó không phải là lúc tận thế.

_ Cha.

_ Sao?

Vừa rồi có một cô gái vẫy tay gọi chúng ta mà.

_ Ừm!

_ Cha không ngừng xe sao?

_

Dùng khoeo mắt nhìn vào gương chiếu hậu, ở bên đường có một cô gái đang sống chết đuổi theo anh, Alex một lời cũng không nói chỉ nhú mày. Là nam thì còn có thể, nếu là nữ thì xin lỗi anh không dừng xe. Từ khi Khấu ca cưới Bạch Vân, Hawke cùng Ninh Ninh ở cùng một chỗ thì thái độ của cha đã mềm đi rất nhiều. Nhưng mấy ngày nay, ý tưởng bắt anh cưới vợ lại càng trầm trọng, trước kia còn có chút khách khí chỉ tìm người đến khuyên nhủ, sau đó lại biến thành xem mắt, cuối cùng trực tiếp mang người phụ nữ đó vào cửa. Ai biết cô gái xin đi nhờ xe này lại không nằm trong số đó.

Anh vì muốn được yên tĩnh, mới mang theo hai đứa nhỏ ra ngoài chơi làm sao có thể thất bại trong gang tấc? Huống chi, nếu mất cha tốt thì ông cũng không có kết hôn rồi lại ly hôn đến bốn lần. Cô gái chạy đã mệt, đứng ở giữa đường chống hôn thờ dốc. Xe càng đi càng xa, cô ở trong kính chiếu hậu biến thành một cây diêm nhỏ. Sau đó cây diêm bỗng ngã xuống đất mà chết.

_ Đáng chết.

Bàn tay đặt ở vô lăng bắt đầu căng thẳng, anh âm thầm mắng một tiếng, chân ga dưới chân vẫn không thả lỏng, nhìn vào gương chiếu hậu lại thấy cây diêm không có dấu hiệu sống lại. Có lẽ cô ấy không phải do cha đưa đến, thoát nhìn cô cũng không giống những người phụ nữ diêm dúa đó.

_ Cha, cô ấy té chết rồi sao?

Tyre đưa kem lên miệng cắn một miếng, vẻ mặt tò mò. Anh không trả lời, nhú mày nhìn chăm chăm chấm đen trong kính chiếu hậu kia. Cô cũng không đủ xinh đẹp, thoát nhìn cũng không có vẻ khôn khéo giỏi giang, cũng không phải cái loại thiên kim tiểu thư hay nũng nịu. Ít nhất anh chưa thấy qua thiên kim tiểu thư nào lại ngã như cô nhưng lại rõ ràng nằm trên mặt đất không đứng dậy.

Ba giây sau, anh buông lỏng ra chân ga, sau đó quay xe lại. Kha Xảo Oa căn bản đã hết hi vọng, còn tưởng rằng chính mình xuất hiện ảo giác, cho nên khi đại gia đình đi đã ngoại chính thức đóng quân ngay trước mặt, cô cả người vẫn nằm hình chữ Đại ngay giữa đường.

{thiendil8.wordpress.com}

_ Hi.

Người đàn ông cầm lái dựa vào kính mở miệng.

_ Cần giúp gì không?

Ôi, người này thật sự rất... đẹp trai. Kha Xảo Oa trừng mắt nhìn, ngẩng đầu lên, nhìn thế nào cũng không cảm thấy người đàn ông này lại có thể xuất hiện ở sa mạc. còn Mà lại còn cùng gia đình đi dã ngoại. Anh nên là người đàn ông lịch lãm, người mặc vest ngồi trên bàn làm việc hay đi đánh golf hoặc tennis gì đó. Cô hất mái tóc đuôi ngựa ra phía sau. Dùng tay phải chạm rãnh đỡ nửa người lên, cô đem kính râm để lên đỉnh đầu, có chút nghi hoặc hí mắt nhìn anh chàng kia.

_ Anh không phải là ảo giác nơi sa mạc này chứ?

_ Không phải.

Anh nói, nhưn mày xem xét cô. Cô gái này xem ra rất trẻ dường như chỉ hai mươi mấy nhưng ít nhất chắc chắn cô không phải là người cha chọn cho anh.

_ Thật tốt quá.

Cô nhẹ nhàng thờ ra, đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên quần bò, đi đến bên xe anh.

_ Xe của tôi chết máy. Anh có đi động không cho tôi mượn một chút.

Alex lấy điện thoại đưa cho cô. Cô cảm kích hướng về phía anh mỉm cười, đón lấy điện thoại của anh. Lấy danh thiếp công ty cho thuê xe ô tô ra, nhấn số điện thoại. Nhìn cô gái một tay vừa xoa thắt lưng, vừa đi vòng vòng nói chuyện, còn khi không đưa chân đá cục đá bên đường, Alex càng ngày càng hoài nghi cô căn bản còn chưa trưởng thành. Chẳng hiểu nổi cô làm sao có thể lái xe chạy đến nơi khi ho cò gáy này. Cô chợt ngừng lại, ngẩng đầu trộm

liếc mắt ngắm anh một cái. Tyre từ một bên chui vào trong lòng anh, ngồi ở trên đùi anh, tò mò ghé vào bên cửa sổ, chớp chớp mắt nhìn cô gái bên ngoài.

Vừa nhìn thấy cậu nhóc cực kì đáng yêu, Oa Oa liền chớp chớp đôi mắt to đen láy. Ok tuy rằng cha đã dặn không thể tùy tiện ngồi xe người lạ nhưng tình huống hiện tại lại bất khả kháng. Huống chi anh còn mang theo bên người một cậu nhóc đáng yêu như thế. Cơ bản sẽ không đến những nơi xằng bậy. Còn nếu người này thật sự không phải người tốt, cô cẩn thận một chút là được. Tình thế bất buộc, bắt cô từ bỏ chiếc xe có máy lạnh mát rượi để đứng phơi thầy giữa sa mạc cô không điên đến thế. Thoảng do dự một chút, sau đó, cô trở về đến bên cạnh xe, nhìn anh chàng điển trai, xấu hổ cười nói.

_ Xin lỗi! Có thể phiền anh thêm một việc không?

Anh khước mắt nhú lại, hy vọng mình nhanh chóng thoát khỏi cái người phiền phức trước mặt nhưng vẫn là mở miệng hỏi.

_ Chuyện gì?

Công ty xe nói chi nhánh gần nhất cũng phải năm tiếng nữa mới cho xe lên kéo về được. Cho nên, phiền anh chở giúp tôi đến thị trấn gần nhất.

_ Để cô ở sa mạc này đến năm giờ chắc cô phát điên lên mất. Đưa cô đến thị trấn gần nhất? Alex chần chờ một chút. Thấy anh không trả lời, sợ anh không đáp ứng, Oa Oa lộ ra khuôn mặt đáng thương, mở miệng cầu xin.

_ Làm ơn, chỉ là thị trấn gần nhất thôi mà!

Quên đi, nhìn cô như thế chắc không phải người xấu. Nhìn vẻ mặt cô cũng giống như con thỏ nhỏ, Alex nhếch khóe miệng.

_ Đi lên đi.

_ Cảm ơn!

Oa Oa hai mắt sáng ngời, mỉm cười thật tươi, xoay người chạy về phía xe bị hư.

_ Anh chờ một chút, tôi đi lấy túi xách của tôi.

Anh chưa kịp mở miệng muốn chở cô quay về đó, chỉ thấy cô vội vàng chạy về hướng xe hư cách đó hơn hai, ba trăm mét. Cô vừa rồi đã đuổi theo anh xa đến vậy sao? Đáy lòng dâng lên một chút áy náy nho nhỏ, quay đầu Knight còn đang ngủ ngon lành, anh ẳm Tyre trở lại phía sau, khởi động xe chạy theo gọi cô lại.

_ Này, xa quá! Tôi chờ cô đi!

Cô sững sốt, ngừng lại, gương mặt lại hiện lên nụ cười.

_ Cảm ơn!

Anh dừng xe bên người cô, nhanh chóng đẩy cửa.

_ Oa nhi lên xe, đặt mông ngồi vào ghế cười cười ngượng ngùng.

_ Xin lỗi, phiền anh quá!

_ Không sao!

Anh khách khí nói, lái xe chạy đến chiếc xe hư của cô. Xe mới ngừng, cô liền vội vàng nhảy xuống xe, mở cửa xe kia ra, thò người vào xe. Khi trở ra, vác theo một cái balo to tướng màu café.

_ Cô đang trốn nhà đi bụi sao?

Không biết vì sao ý nghĩa này trong đầu tự nhiên nảy ra.

_ Cẩn thận.

Khi cô lên xe, bởi vì sức nặng của balo mà suýt khiến cô té nhào, anh đưa tay tóm cô lại, cầm lấy balo quăng ra phía sau.

_ Cảm ơn.

Cô ngượng ngùng cười cười, lại lần nữa nói lời cảm ơn. Alex nhếch môi, không nói thêm nữa trực tiếp khởi động xe chạy đi. Cho tới bây giờ chưa bao giờ đi qua chiếc xe dùng để đi du lịch của gia đình, Oa Oa tuy rằng ngồi ở ghế bên cạnh, vẫn đang nhìn không được tò mò quay đầu nhìn xung quanh. Tuy rằng mặt sau có một cái kính chắn chắn nhưng xe này so với tưởng tượng của cô xa hoa hơn rất nhiều. Có cả một quầy bar nhỏ, tủ lạnh, lò vi ba, tiếp theo là sofa thật rộng dành cho hai người. Cô đoán rằng chắc hẳn sofa kia có thể kéo thành giường. Lợi hại nhất là mấy thứ này thoát nhìn tất cả đều lờ lờ tỏa sáng, ra vẻ thần thánh không thể xâm phạm. Trên sàn ghế còn lót một lớp bông mềm mại. Oa nhi trộm liếc mắt nhìn người đàn ông đang lái xe. Người này quả nhiên là có tiền. Được! Được! Cô cũng rất muốn được đi chiếc xe sang trọng như thế.

Tiếng nhạc hòa tấu cao sang vọng ra, ngồi trên ghế da mềm mại, lại có máy lạnh phả ra hơi mát tuy rằng cô bất chính mình không được tùy tiện ngủ trên xe người lái nhưng cuối cùng vẫn không địch nổi cơn sâu ngủ.

_ Này, cô! Cô ơi!

Đột nhiên bừng tỉnh, cô mở to mắt, có chút mờ mịt.

_ Đến rồi!

Anh nói, chỉ tay ra phía ngoài cửa sổ.

_ Cô nhìn theo ngón tay anh, nhìn thấy một Mc Donalds nho nhỏ, vài cửa hàng, cùng tốp năm tốp ba người đi đường.

_ Ô, tới rồi!

Nhanh chóng phát hiện ra mình ngủ đến chảy nước miếng, cô xấu hổ lau đi, nhanh chóng chụp lấy hành lý, mặt đỏ tai hồng mở cửa nhảy xuống xe, đóng cửa, cố lấy hết dũng khí ngẩng đầu, nhìn anh nói.

_ Cảm ơn! Bye bye!

_ Bye!

Trên mặt người đàn ông vẫn đeo kính râm nhưng cô lại thấy miệng anh lại mang theo chút ý cười. Xấu hổ lại hiện lên gương mặt, cô lấy kính râm trên tóc đeo vào, xấu hổ cười cười, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến Mc Donalds đối diện.

Sau một hồi liên lạc với công ty cho thuê xe, cô cuối cùng cũng đã có thể ngồi ngẩn ngơ chờ người đến đón. Ngồi ở cửa sổ Mc Donalds, Oa Oa uống cola, hai con mắt đen láy chăm chú nhìn ba anh chàng đẹp trai bên kia đường. Không có biện pháp, thị trấn này rất nhỏ cũng không náo nhiệt. Một tòa nhà cao tầng, một Mc Donalds, một trạm sửa xe, một siêu thị nhỏ, còn có một nơi giống như quán bar nhỏ. Nhìn qua nhìn lại, chỉ có chỗ đỗ xe bên đường là nhìn thích nhất. Oa nhi nghiêng mặt, vừa trộm ngắm anh chàng lúc nãy cho mình đi nhờ xe vừa bỏ khoai tây chiên vào miệng.

_ Thật sự..... rất đẹp trai...

(Di Di: Ôi trời, Oa Oa này mê zai đẹp giống Di Di quá ah~)

Người đàn ông đổ đầy xăng cho xe, lái xe đến bãi đỗ, ở trong xe một lúc rồi đi vào tiệm tạp hóa nhỏ. Không biết dạng phụ nữ nào mới có thể ở cùng một chỗ với anh ấy ta?

_ Haha... chắc chắn không giống mình.

Hơn nữa, người này sớm đã kết hôn, cả con cũng đã có luôn, cô có mơ tưởng cũng vô dụng. Lầm bầm lầu bầu cười gượng hai tiếng, tầm mắt Oa Oa lại kéo về chiếc xe du lịch xa hoa kia. Bãi đỗ xe giữ có hai cây cỏ thụ, cỏ thụ khô cằn, chỉ còn vài miếng lá khô vương trên cành. Gió thổi qua, vài miếng lá cuối cùng cũng lung lay sắp rụng. Khi chúng nó rơi xuống thì cậu nhóc đáng yêu cũng nhảy xuống xe. Ngay lúc đó, một người chạy xe mô tô chạy như bay vào bãi gửi, chỉ kém một chút là đụng phải cậu nhóc. Vì né tránh cậu nhóc, người lái mô tô cố lạng sang một bên, đụng vào cây cỏ thụ. Cô hoảng sợ, trái tim thiếu chút nữa ngừng đập, lập tức bỏ lại khoai tây chiên xông ra ngoài.

_ Này, con có sao không?

Chạy qua phố, chạy đến bên người cậu nhóc, Oa Oa ngồi xổm xuống xem xét cậu nhóc sợ đến mặt không còn chút máu. Người lái mô tô sau khi bị té đau, vừa xem xét xe vừa liên tục mắng chửi thô tục. Cậu nhóc kinh hoàng nhìn người đó, co rúm lại một chút, Oa Oa giương mắt trừng mắt nhìn người đàn ông vạm vỡ, sau đó trấn an vỗ vỗ đầu cậu nhóc, nhẹ giọng hỏi.

_ Ngoan! Không sao đâu? Con có bị đau ở đâu không?

Cậu nhóc nghiêm mặt lắc lắc đầu, hai đôi mắt màu café vẫn kích động nhìn người lái mô tô.

_ Đáng chết, xe của tao!

Phát hiện xe mình bị trầy vài chỗ, người đàn ông tức giận rít gào, vừa quay đầu lại nhìn thấy cậu nhóc kia, sai bước đã đi tới.

_ Thăng kia!

Nhìn tay người đàn ông duỗi ra muốn bắt đứa nhỏ kia kèm theo bộ dáng muốn tính sổ, Oa Oa cả kinh, kéo cậu nhóc ra phía sau che chở, lạnh giọng quát.

_ Này, anh muốn làm gì?

_ Gái quán bar, bớt lo chuyện người đi!

Gái quán bar? Oa nhi nghe vậy tròng mắt, con tức ngập tràn trong lòng, không chút suy nghĩ, tay nhỏ bé vươn ra vẽ thành một vòng tròn, thân mình cũng xoay tròn, một chiều vật ngã người đàn ông nằm lẩn ra mặt đường. Mọi người xung quanh đều cười ra tiếng đến.

_ Cười cái gì?

Người đàn ông tóc vàng vạm vỡ còn chưa rõ chuyện gì xảy ra đã bị ngã xuống đất, nghe được tiếng cười, anh thẹn quá thành giận nhanh chóng nhảy dựng lên, bàn tay to hé ra, trở lại tỉnh sỗ với cô gái không biết điều kia. Oa nhi không chút hoang mang, tay trái nắm lấy cậu nhóc lui về phía sau, tay phải lại vẽ một vòng tròn làm cho người đàn ông kia lẩn nữa té xuống đất. Tiếng cười xung quanh lớn hơn nữa.

_ Mấy ngày cả một đứa con gái cũng không làm gì được.

Người đàn ông tóc vàng vừa nghe lập tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên, rít gào một tiếng, lúc này không hề khách khí, lên quyền hướng về phía Oa nhi. Oa nhi thấy thế, biết không thể né tránh, buông cậu nhóc ra, dồn khí đan điền, không lùi mà tiến tới, đẩy mạnh hai tay đánh vào thất lưng hắn. Chỉ thấy tên kia cả người chấn động, cương lên một chút, cô lui lại từng bước. Mọi người còn chưa biết rõ chuyện gì, tên tóc vàng vừa nổi trận lôi đình liền quỳ rạp xuống đất, tiếp theo cứ như vậy tại kia cô gái trước mặt ngã xuống đất không dậy nổi, thổng khổ rên rĩ. Trong lúc nhất thời, bãi đỗ xe một mảnh yên lặng. Không xong rồi, ra chiều quá mạnh. Mắt thấy bốn phía không hề cười vang, Oa Oa trong lòng hoảng hốt, khuôn mặt nhỏ có chút trắng bệch.

_ Cô làm gì anh ấy rồi?

Một người đàn ông khóa xe máy, sai bước đã đi tới, ngồi xổm xuống kiểm tra bạn mình, sau đó những người khác cũng vây lại.

_ Anh khỏe không?

_ Cô làm mà thuật gì thế hả?

_ Cô là Ninja sao?

Thảm rồi nhiều người tiến đến như vậy sao cô đánh lại.

_ Là anh ta động thủ trước.

Nhìn này mọi người đều vây quanh lại đây, tuy rằng trong lòng có chút hốt hoảng, cô vẫn nghiêm mặt cậy mạnh ngẩng đầu trừng mắt nhìn bọn họ.

_ Ninja là Nhật Bản, tôi không phải người Nhật Bản, tôi là người Trung Quốc.

_ Đó là kungfu sao?

_ Giống Jacky Chen?

Không biết vì sao, những người vạm vỡ tuy rằng toàn vây nhích lại gần nhưng thái độ nhiều là tò mò, nhìn không ra có kẻ nào muốn tạt bạn mình lấy lại mặt mũi.

_ Thành long? Lý Tiểu Long? Không, không phải, bọn họ là..... Còn tôi là..... Quên đi..... Trên cơ bản không sai biệt lắm, đúng đúng đúng, là kungfu của Trung Quốc.

Lười giải thích, Oa Oa trừng mắt nhìn nói băng quơ vài câu.

_ Cô làm thế nào được vậy?

_ Nhìn cô đâu có đánh tới anh ta?

_ Đúng vậy! Cô gái làm cách nào cậu ấy ngã thế?

_ Cô nói cho tôi biết đi!

Có làm hay không a? Cô bắt đầu cười gượng, trợn mắt nói nói dối.

_ Xin lỗi! Tiếng Anh của tôi không tốt. Tôi đi đây!

Nói xong, cô lập tức đưa tay đẩy bọn họ ra, một tay kéo theo cậu nhóc dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Mc Donalds.

_ Cô gái! Chờ một chút --”

Phát hiện người đàn ông này đuổi theo, Oa Oa liền vọt vào Mc Donalds vội vàng chạy biến vào trong toilet trốn. Bọn họ lại cứ ở bên ngoài gõ cửa. Có làm hay không a? Mấy người đó có bệnh sao? Cô sớm biết đã không ra tay rồi, ông nội từ nhỏ đã cổ tình hướng dẫn cô luyện công. Cái gì mà để thân thể khỏe mạnh, để bảo vệ người khác. Trời ơi bây giờ hại cô muốn điên rồi.

_ Bang bang bang bang –

Cửa Toilet lách cách rung động, cô nhìn quanh bốn phía toilet, nhìn thấy cửa sổ nhỏ gần trần. Không chút suy nghĩ, cô lập tức đem túi xách quăng ra ngoài, sau đó lập tức phóng người ra ngoài cửa sổ, trèo tường chạy trốn. Nhảy xuống chạy được hai bước, phát hiện mình hình như đã quên đem theo cái gì, mới nhớ tới đèn đũa nhỏ còn ở trong toilet. Cô lập tức chạy về phóng lên cửa sổ một thăm dò. Quả nhiên nhìn thấy cậu nhóc kia mặt trắng bệch, hoảng sợ ngây ngốc đứng giữa toilet.

_ Này nhóc, đưa tay đây!

Cô nửa người xuyên qua cửa sổ, vẫy vẫy cậu. Đứa nhỏ sau khi thấy cô lập tức khóc như mưa. Nghe được cô gọi liền chạy tới tay dù dài vẫn không bắt được tay cô.

_ Dừng sức nhảy lên, nhanh lên!

Cô nhích người lại một chút. Lúc này cậu nhóc nhảy lên, vừa hay bắt được tay cô. Oa nhi dùng tốc độ nhanh nhất kéo cậu qua cửa sổ, chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Hào Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Người xưa có dạy: “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.”

Cho nên khi vừa chạy ra khỏi toilet Mc Donalds, Oa nhi liền dẫn cậu nhóc chạy về hướng bãi đỗ xe. Tóc vàng còn nằm dài trên mặt đất, vây quanh anh còn ba bốn người. Oa nhi nắm tay cậu nhóc, thừa dịp xe kia che khuất, vụng trộm đi về bãi đỗ xe nhưng vừa mới đến gần xe thì bỗng nhiên lại nghe có tiếng người.

_ Ở đây! Ở đây! Nhanh lên!

Từ cửa xe, cậu nhóc thò đầu ra, Oa Oa trừng mắt nhìn, đang suy nghĩ từ khi nào cậu nhóc đã chạy bay lên phía trước thì bỗng nhiên cảm nhận trong tay mình vẫn đang cầm một bàn tay mềm mại, Oa nhi cúi đầu nhìn.

_ Á!

Cô sợ tới mức la lên một tiếng, vội buông tay cậu nhóc ra che miệng lại. Cậu nhóc liền kéo tay cô chạy thẳng đi đến chiếc xe. Một cậu nhóc khác đi theo sau, nhanh chóng đóng cửa xe lại.

_ Các con...

_ Suyt!

Hai đứa nhóc đồng thời vươn ngón trỏ đặt ở bên miệng muốn cô im lặng. Người trong bãi giữ xe nghe được âm thanh liền đi tới xem xét. Trùng mắt nhìn hai cậu nhóc y đúc ngồi trước mặt, Oa Oa ngậm chặt miệng, chờ cho những người đó đi xa mới nhỏ giọng mở.

_ Hai đứa là song sinh sao?

Hai cậu bé đồng thời mỉm cười thật tươi, cùng gật đầu. Cô nhìn không được cũng mỉm cười. Bên ngoài lại truyền đến tiếng nói chuyện, hai cậu nhóc tròn mắt, nhìn kính xe phía trước.

_ Làm sao vậy?

Cô muốn quay đầu, lại bị mỗi đứa một tay kéo đầu cô xuống.

_ Bọn họ đã ra khỏi Mc Donalds.

Hai đứa nhóc lập tức đồng thanh nói, sau đó đồng thời hất mặt về phía sau xe.

_ Mau, đi ra phía sau đi!

Oa nhi đi vài bước, sau đó lại quay đầu ngồi xuống, nhanh chóng cời đôi giày đầy cát rồi chỉ muốn nằm lên trên nó là lẩn lộn. Không tiếng động nhích

miệng cười, cô đi theo hai cậu nhóc đi về phía sau xe. Đi qua ghế sofa cùng phòng bếp nhỏ, cùng toilet vô cùng sạch sẽ, cô liền nhìn thấy một giường lớn siêu thoải mái. Hai cậu nhóc liền bay lên giường, chui vào cạnh giường, nhấn một cái nút nhỏ, TV trên đầu giường liền bật sáng, xuất hiện hình ảnh vài người đang giúp đỡ một tên tóc vàng đứng dậy. Ô, mấy người này quen mặt quá! Oa nhi đi lại, chen chúc ở bên người hai cậu nhóc hí mắt nhìn. Xe này có hệ thống quan sát luôn sao? Thật là lợi hại.

_ Cha.

Một cậu nhóc chỉ vào màn hình phía bên phải, quả nhiên nhìn thấy người đàn ông điển trai lúc nãy trên tay cầm túi đồ hướng về phía xe.

_ Không xong rồi.

Nhìn thấy người đàn ông kia, Oa Oa sùng sốt, chạy nhanh cầm lấy túi xách to tướng định chạy đi.

_ Cô đi trước,bye!

Cô vội vàng chạy ra thì bị hai cậu nhóc giữ lại.

_ Không được, cô ơi, những người đó còn ở bên ngoài mà!

Cậu nhóc thứ hai mở miệng nói.

Cô? Cô già như vậy sao? Không có à nha? Tên vừa nãy còn gọi cô là cô gái cơ mà. Không đúng, không phải vấn đề này, cô đang muốn đi ra mà.

_ Không sao, cô sẽ tránh.

Cô cười gượng hai tiếng, tiếp tục đi phía trước đi.

_ Không kịp rồi, cha đã tới cửa!

Cậu nhóc thứ nhất hào hứng nói. Oa nhi nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy ba ba điển trai của hai cậu nhóc đã đi vào cửa. Sau đó, kính phía trước bị đẩy ra, cô cứng đờ, phản xạ tính lui về sau. Nhưng nghĩ lại bị ba ba hai cậu nhóc phát hiện nhiều lắm là xấu hổ một chút thôi mà. Không được, vẫn nên tự biết thân thì tốt hơn, cô vừa muốn đứng lên, hai cậu nhóc đã bay lên phía trước, kéo cửa đi ra ngoài. Sau một hồi thăm dò quay đầu lại nói.

_ Suyt! Cô đừng lên tiếng nha!

_ Cái gì?

Cô há miệng thở dốc, đầu cậu nhóc thứ nhất đã thụt ra, sau đó một cái đầu khác chui vào— cô đoán hẳn là cái đầu khác — lại thăm dò tiến vào, nhỏ giọng nói.

_ Chờ chúng con trở lại, cô hãy xuống xe!

_ Uy—

Miệng cô lại cứng đờ, cái đầu kia cuối cùng cũng rút trở về. Phía trước truyền đến âm thanh cha con họ nói chuyện.

Tình huống hiện tại là sao đây? Oa nhi ngáy người ngẩn ngơ, sau đó đặt mông ngồi vào giường lớn. Quên đi, dù sao cô là muốn đi New York, xuống xe ở một thị trấn nhỏ cùng với ngôi trên cái xe đậu ở thị trấn nhỏ cũng không có gì khác biệt, chỉ cần có phương hướng là tốt rồi.

{thiendil8.wordpress.com}

_ Con là Tyre · Bart, anh là Knight · Bart.

Cậu nhóc thứ nhất đáng yêu tươi cười nhỏ giọng nói.

_ Hai con năm nay bảy tuổi.

_ Kha Xảo Oa.

Cô chỉ vào chính mình cũng nhỏ giọng mở miệng.

_ Cô năm nay hai mươi tám.

Xe chạy đến quốc lộ, cậu nhóc thứ hai mở nhạc, che dấu tiếng ba người nói chuyện.

_ Cảm ơn cô đã giúp con!

Cậu nhóc thứ nhất tươi cười nói cảm ơn.

_ Không có gì!

Cô cũng mỉm cười, thử nhớ kỹ cậu nhóc nói nhiều này tên Tyre còn cậu nhóc có vẻ ngại ngùng kia là Knight.

_ Đây! Cho cô nè! Cha mới vừa mua về!

Tyre nhảy xuống giường, cầm lấy túi gà chiên Mc Donalds đi lên.

_ Cảm ơn, cô vừa ăn. Các con ăn đi!

Hai cậu nhóc cũng không khách khí, cầm gà chiên lên ăn ngon lành.

_ Cô từ đâu tới đây?

Cắn một miếng gà chiên, điển phiên Knight mở miệng, đôi mắt to giống nai con Bambi màu râm nắng trông thật đáng yêu.

_ Cô cũng từ Los Angeles đến sao?

_ Không phải, cô đến từ San Francisco.

Cô dừng một chút lại nói.

_ Chính xác mà nói, thì cô từ Đài Loan đến.

_ Đài Loan? Là ở nơi nào?

Tyre trừng mắt nhìn.

_ Con biết, ở bên kia Thái Bình Dương.

Knight nhìn Tyre, nhỏ giọng nói.

_ Cha có nói qua, cô Bạch Vân cùng cô Ninh Ninh đều cũng đến từ đó.

_ Đúng nha.

Tyre bình tĩnh, sau đó thực hưng phấn dựa vào lại đây nói.

_ Cô Bạch Vân có dạy con nói “Nịch hảo”. Là “Nịch hảo”

Nghe phát âm tiếng Hoa không chuẩn của Tyre, Oa Oa nở nụ cười.

_ Là “Nhĩ hảo” mới đúng. (Nhĩ hảo = xin chào)

_ Con cũng biết.

Knight cũng hưng phấn bay lại.

_ Sau đó sẽ nói “Tạ tạ”

_ Là “Tạ tạ” chứ? (tạ tạ = cảm ơn)

_ Còn có “Con đói bụng nữa”

Hai cậu nhóc tranh nhau nói khiến Oa Oa thiếu chút nữa cười ngất trời.

_ Câu này chuẩn nhất, ha ha ha ha.....

_ Tyre? Knight?

Người đàn ông phía trước nghe được tiếng cười, liền to giọng gọi con. Ba người cả kinh, che miệng lại, lại vẫn nhịn không được buồn cười. Oa nhi kéo kéo hai đứa nhóc, chỉ chỉ về phía trước. Tyre việc mở miệng trả lời.

_ Không có gì, chúng con đang giỡn.

_ Dạ, đúng! Chúng con đang giỡn.

Knight cười phụ họa. Nghe được con trả lời, người cha điển trai an tâm, không hỏi nhiều nữa. Ba người ở trên giường cười thành một đoàn, vừa ăn gà chiên vừa tám chuyện.

Bên ngoài trời xanh, vạn dặm không một bóng mây, mặt trời kiêu ngạo ra sức tỏa nắng. Bên trong xe lại tiếng cười không ngừng, ngoại trừ gà chiên cùng Côca, còn có hơi mát phả ra từ điều hòa, cộng thêm hai cậu nhóc xinh đẹp, đáng yêu dư sức đi đóng quảng cáo.

Loại du lịch này, thật là hạnh phúc. Oa nhi cùng hai cậu nhóc lười xe đồ chơi mới nhất ra chơi. Nhiều ngày như vậy, cô mới cảm thấy hôm nay mình không cần suy nghĩ nhiều.

_ Kì lạ, sao lại yên lặng thế này?

Đến giữa trưa, Alex chợt nghe phía sau truyền đến một trận tiếng cười nhưng nửa giờ sau, hai đứa liền trở nên yên lặng.

_ Chơi mệt nên lăn ra ngủ rồi sao?

Bình thường hai đứa nhóc con này luôn bám lấy phía sau anh. Hôm nay sao lại cứ núp ở phía sau xe. Mắt thấy mặt trời chiều ngã về tây, Alex nhìn thời gian. Đã đến thị trấn tiếp theo, anh đưa xe vào bãi đỗ. Sau đó, về phía sau xem xét. Đúng như anh nghĩ, hai nhóc con đã mệt nằm lăn ra giường mà ngủ. Nhưng đồ ăn vặt, rác, đồ chơi lúc trước đều để bừa bãi nay lại được dọn ngăn nắp. Hai đứa nhóc này có gì đó mờ ám nhưng sợ đánh thức hai đứa nhóc, anh không bật đèn, ngồi vào bên giường, ẳm Knight sắp lăn xuống giường vào bên trong, đắp chăn lại cho Tyre. Sau đó xoay người cầm lấy túi rác nhưng vừa mới đứng dậy, lại thấy Knight giật chân sang phía mình. Anh nhú mày, kéo chăn lại giúp cho Tyre rồi mỉm cười hài lòng.

Chuyện thần kì gì đang xảy ra? Phía kia có một cái gì đó trù mền to tướng. Anh chăm chú nhìn thì nó lại nhúc nhích, anh sửng sốt, tưởng là Tyre nhưng Knight đang ôm chặt lấy Tyre bất động. Anh đá đá cái thứ đó, cái kia lại nhúc nhích một cái. Anh giật mình, đá bay cái kia bay xuống giường.

_ Phanh!

Vật kia rơi xuống đất, rất nhanh một tiếng la vọng ra.

_ Ui da!

Anh lấy ra súng phòng thân, tia chớp bay qua giường lớn, một cước ngăn chặn thất lưng đối phương, hai tay nắm chặt súng lục, hòng chỉ thẳng cái ót người nọ.

_ Đừng nhúc nhích.

Anh mở miệng cảnh cáo. Kha Xảo Oa nửa mơ nửa tỉnh, cho dù cú đá kia không làm cô tỉnh thì hiện tại cũng bị anh dọa đến tỉnh, cô ngoan ngoãn ghé vào thềm, hai tay mở ra, nho nhỏ nói.

_ Ok, tôi không nhúc nhích.

Nói thật, bị anh kiềm chặt như thế. Cô có muốn nhúc nhích cũng không được.

_ Phụ nữ? Alex nhú mày, đưa tay mở chốt đèn, bên trong xe lập tức sang hẳn lên.

_ Từ từ di chuyển lại đây!

Anh lạnh giọng bảo.

_ Ách..... Tôi rất muốn.....

Oa Oa cười gượng hai tiếng.

_ Nhưng chân anh đang giẫm lên tôi thì sao tôi đi được.

Anh nghe vậy dời chân đi. Oa nhi nhẹ nhàng thờ ra, vì sợ kích động đến anh, cô theo lời chậm rãi, chậm rãi xoay người, sau đó cố gắng nở ra nụ cười vô tội nhất đáng yêu nhất xấu hổ nói.

_ Hi, xin chào, đã lâu không gặp, ha ha.....

_ Là cô.

Nhìn thấy mặt của cô, anh sửng sốt.

_ Cô vào đây làm gì?

_ Ồ..... Đây.....

Oa Oa vươn một cây ngón trỏ chậm rãi đẩy hòng súng nhắm trên đỉnh đầu cô qua một chút, cười gượng nói.

_ Nói ra dài lắm!

Anh lạnh lùng, tiếp tục chĩa súng vào đầu cô.

_ Đây, anh làm thế sao tôi nói được...

Oa Oa lại lần nữa vươn một cây ngón trỏ chậm rãi đẩy nó ra, tiếp tục cười gượng.

_ Tôi sợ nói ra anh sẽ không tin.

Alex hí mắt nhú mày nhưng không có đem họng súng về hướng đầu cô.

_ Chuyện này... Chuyện này.... Lúc trưa sau khi tôi xuống xe...

Cô biết mình cứ cười cười, thoát nhìn nhất định rất ngu ngốc nhưng nếu nói ra hết mọi chuyện thì càng giống kẻ ngu hơn. Mà hai đứa nhóc có thể giúp cô kia lại ở phía sau ngủ say sưa. Vì thế trước tình thế này, cô chỉ có thể cười cười tìm một lý do.

_ Tôi phát hiện mình bị rớt đồ ở đây.

_ Cái gì?

Mặt người đàn ông không chút thay đổi mở miệng.

_ A? Là ví tiền.

Oa Oa cười ngượng.

_ Ví tiền?

Anh nhìn cũng biết được cô đang nói dối, mắt nhú lại, ngón tay nhếch nhếch, ý bảo cô đứng lên. Oa nhi chạy nhanh đứng lên, Alex xoay người túm túi đồ của cô, hướng mặt về phía trước. Cô thấy thế, nhanh chóng cầm giày vải, ngoan ngoãn đến phía phòng khách. Anh đem cửa mở ra, sau đó mở cửa xe, quăng túi xách cô xuống dưới.

_ Đây!

Cô kháng nghị ra tiếng, ôm giày vải vội vàng chạy xuống nhặt túi xách lên.

_ Trở về nói với ông già ấy, tôi sẽ không cưới cô hoặc người phụ nữ nào khác. Tôi đối với việc tái hôn không có hứng thú, mong ông đừng làm những trò hề này nữa!

Anh nghiêm mặt nói xong, không cho cô cơ hội phản ứng, phanh một tiếng liền cửa xe đóng lại. Oa nhi một tay cầm lấy giày vải, một tay cầm lấy túi xách, giương cái miệng nhỏ cùng về mặt đại ra, ba giây sau mới phản ứng lại được.

_ Tái hôn? Trò hề?

Chẳng lẽ anh nghĩ cô muốn cưới anh nên mới lết thân về lại xe? Có làm hay không a? Càng nghĩ càng khó chịu, cô vừa mang giày vừa kéo túi xách đi đến bên cửa xe, gõ mạnh. Cửa xe mạnh mở ra, người đàn ông cao cao tại thượng nghiêm mặt nhìn xuống cô. Dưới ánh mắt dọa người của anh, Oa Oa cả kinh, bàn tay nhỏ bé rụt trở về, cô thở sâu, trùng trùng về nói.

_ Anh hình như đang hiểu lầm? Lão già gì? Tái hôn gì? Anh đang nói nhầm cái gì vậy? Tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì hết nha! Tôi nghe không hiểu. Còn có, cái gì gọi là ‘Tôi sẽ không cưới cô hay người phụ nữ nào khác’? Tôi mà lấy anh sao? Anh đang đóng phim à? Đừng có tự cho mình là đúng chứ?

_ Không có thì tốt!

Anh bất động, mặt không chút thay đổi nói, lại muốn đóng cửa.

_ Đây! Đợi chút...

Oa Oa thấy thế, trùng mắt nhìn cửa xe đóng chặt, cô không khỏi lâm vào chán nản, tức giận đã sầm lấp một cước đá

_ Tôi còn chưa nói xong, cái con heo này!

Lúc này anh ngay cả mở cửa đều lười biếng. Oa nhi tức giận trùng mắt nhìn chiếc xe kia.

_ Vương bát dân, đồ đáng ghét, đẹp trai thì sao ah? Có tiền rất giỏi sao? Ai lấy anh mới là đồ thần kinh, có cho tôi cũng không thèm! Anh là đồ bại não, rảnh hơi suy nghĩ ra những chuyện tầm phào,...

Cô vừa mang chiếc giày còn lại vào chân, tức giận ôm lấy túi xách, xoay người nhìn quanh hạ bốn phía, sau đó bước tới cửa hàng tiện lợi gần nhất.

{thiendil8.wordpress.com}

_ Ba đồng năm hào

_ Ok!

Đứng ở quầy tính tiền, cô đưa tay bỏ vào túi, muốn lấy ví tiền nhưng trong túi trống không, cô cứng đờ, mỉm cười nhìn ông chủ cửa hàng.

_ Ông chờ tôi một lát.

Ông chủ hai mắt nhìn chằm chằm tivi, có lẽ lên tiếng. Oa nhi ngồi xuống đất, mở túi xách, lục tìm.

_ Không thể nào? Không lẽ linh tới vậy sao?

Càng tìm mặt cô càng trắng bệch, hộ chiếu của cô, điện thoại đang ở trong cái ví hình con thỏ của cô. Đáng giận! Biết vậy không quay lại cái xe chết tiệt kia! Tức giận trừng mắt nhìn túi xách một đồng hồ loạn, cô không cam lòng tìm cẩn thận tìm kiếm một lần nữa. Nhưng tất cả đều có, trừ ví tiền. Nản lòng ngồi xôm ôm túi xách, cô về mặt đau khổ thở dài, sau đó đứng lên, về mặt xấu hổ cùng nhân viên.

_ Xin lỗi, ví tiền tôi bị mất rồi! Tôi không mua nữa!

Ông chủ cũng không để ý đến cô, vẫn nhìn tivi. Oa nhi đeo túi xách trên lưng, vừa thẹn lại quần chạy nhanh đến bãi đỗ xe. Chiếc xe du lịch xa hoa kia vẫn còn ở đó. Mặt mũi đáng quý nhưng ví tiền còn quý hơn. Thở sâu, cô cố lấy dũng khí đi về bên cạnh xe, e dè gõ hai cái. Bên trong xe không hề động tĩnh. Cô khẽ cắn môi, lại gõ hai hạ. Lúc này có tiếng bước chân, cửa xe vừa mở ra, Alex vừa thấy cô, trên mặt hiện lên vẻ khó chịu, muốn đóng cửa xe. Cô sớm đã có chuẩn bị, cửa vừa mở cô lập tức đem túi xách chặn ở cửa, không cho anh đóng cửa, tức giận nói.

_ Ví tiền của tôi bị rớt.

Alex hí mắt trừng cô, đá bay túi xách chặn cửa của cô xuống đất.

_ Tôi nghĩ nó rơi trên xe anh.

Cô trừng mắt nhìn anh nói.

_ Anh yên tâm, trừ phi tôi điên rồi. Nếu không tôi tuyệt đối sẽ không lấy anh! Anh làm ơn cho tôi lên xe tìm một chút, tôi không lừa anh. Trên mặt nó có gắn một con thỏ nhỏ. Tôi hứa tìm xong sẽ rời khỏi ngay.

Anh quả thực không thể tin được cô gái này lại dày mặt ôm hàng vạn lí do để đến tìm anh nữa.

_ Tôi nghĩ phụ nữ lão già đó chọn nếu không phải xinh đẹp ngắt trời, đáng vẻ gọi cảm thì cũng phải có đầu chứ?

_ Cái gì là xinh đẹp, gọi cảm,... anh...

Oa Oa tức giận kháng nghị, sau đó lại nghĩ đến bây giờ không phải lúc tranh cãi vạn phần cảm tức nói.

_ Trên người tôi một đồng cũng không có. Xin anh cho tôi tìm.

_ Yên tâm, tôi tìm được sẽ trả lại cô.

Anh ngoài cười nhưng trong không cười nói.

_ Nếu nó thật sự rơi ở đây.

_ Anh...

Người đàn ông này căn bản không tin cô, Oa Oa tức giận đến dậm chân.

_ Tôi nói thật.

_ Tôi cũng vậy.

Sớm mất đi tính nhẫn nại, Alex vừa nói xong, nhấc chân đá bay túi xách cô ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Oa nhi quả thực không thể tin được người đàn ông thế nhưng lại hết như đầu heo. Trừng mắt nhìn cửa xe đã đóng, cô tức giận đến giận sôi lên nhưng lúc này mặc kệ cô kêu gào thế nào, anh cũng không để ý tới cô.

Không bao lâu, cô liền phát hiện người ở xe khác nhìn không được tò mò nhìn về phía cô. Hiểu được mình đang làm âm ỷ đến người khác, cô im lặng.

Hơn nữa đã đói bụng lên, cô đành phải hết hy vọng kéo túi xách ngồi xuống bên đường. Một lát sau, không ít người bắt đầu lục tục nấu bữa tối, có người thì nấu trong xe, có người lại nấu ngoài xe. Trong lúc nhất thời, mùi đồ ăn tràn ngập ở trong không khí.

Đáng giận, rất đói. Trùng mắt nhìn khói bếp toát ra từ xe kia, cô chỉ cảm thấy vừa tức lại đói. A, đúng rồi, cô có thể nhờ người khác gọi điện thoại đến cho chủ giúp cô. Vừa nghĩ ra, cô lập tức nhảy dựng lên, chạy đến điện thoại công cộng gần nhất, bấm số nhưng rất lâu vẫn không ai bắt máy.

_ Có làm hay không a?

Tựa vào trên tường điện thoại công cộng, cô uể oải đến tận đỉnh, nhìn không được dùng đầu đập vào vách tường hai cái.

_ Xong rồi, hiện tại làm sao bây giờ?

Nản lòng lết lại bãi đỗ xe, cô ngồi yên ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn trời đầy sao, thờ dài một hơi.

Ai..... Chẳng lẽ lại bắt cô gọi về Đài Loan nghe mẹ cần nhân nữa sao? Có chút chột dạ cúi đầu, cô tính toán một chút, vẫn là chờ ngày mai lại gọi chủ một lần nữa xem sao. Một lần mùi thức ăn truyền đến, làm cho cô bụng phát ra tiếng vang đói khát, nhớ tới trong túi xách còn có vài thanh socola. Lấy nó ra, biết chúng là chút lương thực cuối cùng. Trước khi cô bị đói phải nghĩ ra cách kiếm tiền mới được. Cắn một miếng socola, khóe mắt nhìn đồ đặc trong túi tự dung một luồng sáng tỏa ra.

Á! Cô trước kia từng làm chuyện này để kiếm tiền tiêu vặt. Mọi người đều nói cô làm rất tốt. Cô sau đó liền thấy hứng thú, khi buồn chán mới làm chơi. Cho nên bình thường đều đem chúng theo. Có lẽ cô có thể thử lại một lần, lấy chúng ra bán. Lại cắn một miếng socola, cô đem nó cẩn thận gói lại. Sau đó kiểm kê khô xung quanh, lấy trong túi ra vài thứ rồi mượn ánh sáng nơi kính xe rọi ra, ngồi xỏm bắt đầu làm điều mình cần.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Hào Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hai giờ sáng. Trùng mắt nhìn cô gái đang ngồi xỏm không biết đang làm cái gì trên màn hình, anh gất gao nhú mày lại. Máy chiếu ban đêm giúp anh nhìn được hình ảnh của cô nhưng không cách nào thấy rõ cô đang làm cái gì. Nơi này ngày đêm chênh lệch nhiệt độ rất lớn, tuy rằng ban ngày rất nóng nhưng trời tối độ ẩm bên ngoài ngay lập tức tuyệt mạnh. Anh cứ nghĩ rằng đợi cho nhiệt độ không khí giảm xuống, cô chịu không nổi sẽ đi. Không nghĩ tới việc cô lại ngoan cố lấy áo khoác từ trong túi xách mặc vào, tiếp tục cúi đầu làm việc của cô. Trong một lúc, anh hoài nghi chính mình đã hiểu lầm nhưng khi anh đi tìm dưới sàn, trên giường, thậm chí là ôm hai con heo sinh đôi ngủ như chết trên giường lên để tìm kiếm cũng không thấy ví tiền hình con thỏ như cô đã nói. Nhìn cô gái lạnh đến run rẩy, hắt xi liên tục, anh nheo mắt lại. Cô gái này không phải ngu ngốc thì chính là có nghị lực phi thường. Những cô gái trước cho dù có dùng kế cũng không giống như cô dùng khổ nhục kế ngược đãi chính mình. Các cô bình thường đều sai người đến đón hoặc tìm khách sạn ấm áp mà ở. Cô nhìn không giống như người có mưu kế nhưng nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo. Dù sao Bart gia cũng là một trong những gia đình giàu có bậc nhất nước Mỹ, anh cũng là một trong những tỉ phú đối rất nhiều người mà nói đó cũng là một nguyên nhân để tìm đến.

Đêm đã khuya, anh tắt tivi, thu dọn mọi thứ rồi lên giường nằm. Bên ngoài xe truyền đến tiếng côn trùng kêu vang, không bao lâu, Tyre liền lui đến bên người anh rồi nhanh như chớp Knight cũng lăn lại. Anh kéo hai đứa con yêu quý vào lòng ngực nhắm mắt ngủ. Đồng hồ báo thức tí tách vang đều kèm theo tiếng gáy rất nhỏ của Tyre cùng lúc đó nước miếng của Knight chảy trên ngực anh.

Một giờ đi qua, anh có chút cảm tức ngồi dậy. Đáng chết, anh cả một ngày chạy xe, rõ ràng mệt chết khiếp nhưng trong đầu vẫn hiện lên cô gái nhỏ kia ngồi lui ở bãi đỗ xe vừa hắt xi liên tục. Đưa tay vào tóc, anh phun ra một chút hờn dỗi rồi đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Cô ngủ, cả người bọc áo khoác lớn cuộn mình ở trên ghế bãi đỗ xe, rất giống kẻ lang thang, chỉ còn thiếu vài tờ báo trùm lên người. Nhú đôi mày rậm, anh trùng mắt nhìn bóng dáng nho nhỏ, sau một lúc lâu, mới xoay người đi trở về phía sau, từ trong ngăn tủ cầm lấy một tấm chăn thêm một cái áo khoác, sau đó xuống xe đi về phía cô.

Khi xuống xe, anh vốn đang có chút chần chờ, sợ cô gái kia nhìn thấy anh sẽ lại dây dưa không dứt nhưng cô nằm co ro trên ghế thật sự ngủ rất say. Thậm chí, anh khoát cho cô tấm chăn cô cũng không tỉnh giấc. Ban đêm độ ẩm rất thấp, cái mũi nho nhỏ của cô do lạnh là đỏ ửng cả lên. Lúc cô ngủ thoạt nhìn càng giống như trẻ con, anh hoài nghi cô có biết mình đang làm cái gì không. Có lẽ ngày mai anh nên gọi điện thoại về báo cho Chad, phải người thông báo người nhà cô đến rước cô về.

(Di Di: xem ra anh cũng có chút tính người Alex à :>> Em thích anh rồi nha!)

Trời đã sáng. Luồn sáng đầu tiên xoẹt qua phía chân trời. Ánh sáng chói mắt làm cô nhú mày, nghiêng người ngả nhào xuống đất.

_ Ui da!

Cô đau đến mờ mắt ra, chỉ nhìn thấy bãi cỏ của bãi đỗ xe. Phía trước có một thân cây khá cao. Trên cây nở ra những nụ hoa màu trắng. Hoa nhỏ đón gió lay động, thoạt nhìn trông rất hào hứng. Mở mắt ngồi dậy, Oa Oa đưa tay che khuất ánh mặt trời chói mắt sau đó mới phát hiện trên người mình có

một cái chân. Cô có chút nghi hoặc nhìn nó, sau đó quay đầu nhìn bốn phía. Trong bãi đỗ xe đã có vài xe rời đi, người thì sửa sang lại cái bàn, người khác thì lau cửa sổ thủy tinh, có một đôi vợ chồng uống cà phê, còn vài đứa nhỏ ở ăn sandwich nhưng không ai nhìn về phía cô.

_ Không biết là ai cho cô?

Những người đó đều đang làm chuyện của mình, không có ai thoát nhìn như là lấy chân đưa cho cô, tầm mắt của cô nhanh chóng nhìn về phía xe của tên đầu heo kia, nhúu mày.

_ Mặc kệ là ai, tuyệt đối sẽ không là anh ta, hừ!

Vừa nghĩ đến tên kia, cô liền tức giận. Lòng tràn đầy khó chịu đứng lên xếp chân lại. Cô vừa cảm tạ người tốt, vừa mắng cái tên nhà giàu không có lương tâm kia. Đi qua toilet phía sau rửa mặt chải đầu, cô lấy từ trong túi xách ra thành phẩm mình đã làm cả đêm hôm qua tìm tìm một nơi dọn ra bán. Hy vọng có thể đủ tiền để gọi một cuộc điện thoại cho chú, hoặc ít nhất là kiếm cơm cho đầy bụng.

Người đến người đi, có người đi qua nhưng không ai dừng lại xem. Ý, có người đi đến. Oa nhi hai mắt sáng ngời, nở nụ cười sáng chói tiếp đón.

_ Hà, tại sao lại chạy?

Đáng giận, chẳng phải cô cười rất đáng yêu sao?? Người kia có cần trốn nhanh đến thế không? Ai..... mặt trời càng lúc càng to, nhiệt độ càng lúc càng nóng. Không xong rồi, da bị cháy nắng hết. Tối qua vì tức giận nên quên thoa kem bảo dưỡng. Nhàm chán nhìn đôi tay có chút nứt nẻ, cô có buồn rầu. Con người chỉ cần qua hai mươi là đã bắt đầu thấy già. Quên đi, dù sao cũng không có khách, thoa kem dưỡng trước đã. Lục tìm trong túi xách hết một lúc, lấy ra cái gương nhỏ cùng kem dưỡng, đột nhiên có tiếng người nói.

_ Em gái, cái này có bán không?

_ Em gái? Kêu cô sao?

Cô dừng lại, ngẩng đầu, bởi vì dùng sức hơi quá suýt chút nữa là trẹo cổ. Ngồi phía trước là một cô khá lớn tuổi hòa nhã, dễ nhìn thoát nhìn năm mươi mấy tuổi cầm trong tay con dấu cô cầm cùi làm cả đêm.

_ Đúng đúng đúng, cái này bán.

Miệng cô hé ra, nhanh chóng gạt đầu, cố gắng mỉm cười rạng rỡ.

_ Một cái bao nhiêu?

_ Cái nhỏ hai đô, cái lớn ba đô.

Oa Oa nhanh chóng đẩy mạnh tiêu thụ.

_ Cái này đều do em tự tay làm. Ở ngoài không có bán đâu.

_ Chính em làm sao?

_ Đúng! Làm ơn mua giúp em một cái đi!

_ Có chim cú mèo không?

_ Chim cú mèo?

Cô ngẩng người một chút, sau đó rất nhanh lục tìm trong túi xách.

_ Chỉ chờ một chút... hình như... Có rồi đây!

Cô vui mừng lấy khắc dấu hình chim cú ra cho khách.

_ Ấy, cái này cũ rồi!

Vị khách hơi nhúu mày.

_ Hai đô thôi được không?

Cái này đúng là cô làm lâu rồi. Thôi tình thế cấp bách cứ bán hết. Oa nhi vừa mới muốn mở miệng, vị khách đã đưa cho cô tờ mười đô. Oa nhi nhìn thấy, mới nhớ tới mình không có tiền thối, cô vội áy náy mỉm cười.

_ Xin lỗi! Tôi không có tiền lẻ.

_ Không sao! Khôi thôi! Em làm rất đẹp!

Vị khách cười nói xong đưa tiền cho cô rồi bước đi. Ôi, quả nhiên là một đi tốt bụng. Oa nhi cảm tờ mười đô, ngồi chồm hổm nhìn theo bóng dáng đi kia, thiếu chút nữa cảm động đến khóc ra nước mắt. Chẳng lẽ đi ấy tới qua cho mình cái chân? Đất nước này quả nhiên cũng có người tốt. Rốt cục cũng mở hàng, thật sự là quá tốt, có tiền mua cơm ăn rồi. May mắn lúc trước cô rất mê Harry Potter, cho nên trên đường đi nhầm chán, liền làm một con hình chim cú mèo.

{thiendil8.wordpress.com}

Cô đang còn cảm động, khỏe mắt đột nhiên nhìn thấy một bóng áo đen. Không cần quay đầu nhìn, cô chỉ cần ngửi thấy mùi nước hoa Hugo Boss, liền biết đó chính là cái tên bất lương kia. Cô quay đầu lại, quả nhiên là anh, cô vừa nhìn thấy anh liền tức giận, nhảy dựng lên.

_ Tìm được ví tiền của tôi chưa hả?

Alex trừng mắt nhìn cô, nhin xuống ý nghĩa quay đầu bước đi, hơn nửa ngày mới có thể mở miệng nói.

_ Không có.

Cô hai tay ôm ngực, vẻ mặt tức giận đứng ở ngã tư đường.

_ Vậy anh tới làm cái gì? Chẳng lẽ tôi ở trong này cũng phạm pháp? Nơi này là nhà của anh sao?

_ Không phải.

Anh sắc mặt xanh mét trầm giọng trả lời.

_ Không phải thì đi chỗ khác, anh đừng có đến đây. Tôi còn muốn buôn bán kiếm tiền, để khỏi bị đói!

Cô nhe răng trợn mắt nhìn anh. Anh nhếch môi, mày chau lại, hai tay nằm trong túi nắm thành nắm đấm. Nếu không phải là anh sai thì...

Thấy anh không nhúc nhích, Oa Oa thờ phỉ phỉ. Đáng giận, son không chuyển thì đường chuyển, đường không chuyển thì người chuyển, cô ngồi xổm xuống, thu gọn mọi thứ. Sau đó ngay tại chỗ lại ngồi xuống, tiếp tục thoa kem dưỡng da của cô, không hề để ý tới anh. Alex thấy thế, mày chau càng sâu. Cô gái này căn bản cũng không chừa cho anh một chút mặt mũi, dám ngồi đó làm chuyện của cô mà không để ý gì đến anh. Oa nhi cầm kem dưỡng da thoa mặt xong, lại thao đến tay, hoàn toàn xem cái thứ chướng mắt không ấy tồn tại. Thẳng đến khi anh cũng ngồi xuống cầm lấy một con khác dấu.

_ Một cái này bao nhiêu?

_ Rất nhiều tiền.

Cô lạnh giọng nói, tuyệt đối không muốn bán cho anh.

_ Dùng để làm gì?

_ Anh không có mắt sao? Là con khác dấu đấy!

Cô giựt lấy tay anh trên tay anh về.

_ Cô nghĩ dựa vào cái này kiếm tiền được sao?

_ Không được sao?

Cô căm tức trợn mắt nhìn anh.

_ Tôi không xâm phạm đến anh. Rốt cuộc anh muốn cái gì?

Anh ngậm miệng, nhìn cô gái nhỏ xù lông lên như con nhím. Sau một lúc lâu, mới mở miệng nói.

_ Hôm qua tôi đã tìm kiếm. Không thấy ví tiền của cô.

Cô nheo mắt lại, kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục. Anh nếu dám nói cô muốn lấy anh lần nữa, cô nhất định đá cho anh một đá bay ra ngoài.

_ Tyre nói cho tôi biết, cô hôm qua đã giúp nó.

Tuy rằng anh không tin con nói cô đánh ngã một tên to con cho lắm nhưng hiển nhiên cô đã trở thành nữ anh hùng trong mắt Tyre cùng Knight.

Không dự đoán được anh sẽ nói chuyện này cô hơi bất ngờ một chút, trừng mắt nhìn anh, trầm mặc mà chống đỡ.

_ Cảm ơn.

Anh nói.

_ Gì?

Cô trừng mắt nhìn, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

_ Tôi nói cảm ơn.

Thấy biểu hiện của cô, anh hiểu được cô đang suy nghĩ cái gì, trải qua ngày hôm qua, anh không trách cô sẽ nghĩ như vậy. Vừa mới gọi điện thoại liên lạc với Chad, anh mới phát hiện cô thật sự không phải người do cha phái đến. Còn có lời của Tyre, hơn nữa Chad đã làm sáng tỏ, anh thế mới biết mình thật sự hiểu lầm cô. Tuy rằng xấu hổ, anh vẫn là kiên trì đến giải thích.

_ A..... Nha.

Cô có chút ngốc lên tiếng, sau đó cúi đầu, làm bộ bận rộn đem các con dấu nhỏ xếp lại. Không biết vì sao, trên mặt anh lại xuất hiện một chút xấu hổ, Alex khóe miệng khẽ nhếch.

_ Xin lỗi đã hiểu lầm cô.

_ Cái kia..... Khụ ân..... không sao...

Chán ghét! Cái người này tự nhiên thái độ thay đổi đến 180 độ, hại cô lập tức thích ứng không nổi. Hơn nữa trái tim ngay ngực trái không hiểu vì sao lại đập nhanh hơn. Nhìn cô ngồi bên đường bán đồ, hiển nhiên là do ví tiền của cô thật sự bị rút nhưng nếu anh tìm trên xe không có, tám chín phần là do khi cô giúp Tyre làm rút. Tối hôm qua, đôi với cô có chút thô lỗ, làm cho anh có chút bất an, hơn nữa này tất cả đều là do chính mình lung tung đoán kết quả. Nói chung là anh đã phản ứng quá độ...

Nhìn cô gái sắp xếp cái thứ nho nhỏ ra vẻ như muốn nhờ những thứ này kiếm tiền. Anh nhủ mày không tin cô có thể nhớ mấy thứ này là sống sót.

_ Mục đích của cô là gì?

_ A?

Cô lại ngậy người một chút, ngẩng đầu lên.

_ Cô muốn đi đâu?

Anh hỏi lại một lần. Oa nhì cảnh giác nhìn anh, suy nghĩ một hồi lâu, mới nói.

_ New York.

_ Tôi có việc này muốn thương lượng cùng cô.

Anh nhìn cô, hy vọng quyết định của mình là đúng.

_ Tôi đang đi đến Phí thành, cô giúp tôi trên đường chăm sóc hai đứa nhỏ. Đến Phí thành, tôi sẽ trả lương cho cô.

Cô trừng lớn mắt.

_ Anh đang nói đùa hả?

_ Không có!

Anh cũng hy vọng mình đang nói đùa nhưng chuyện ngày hôm qua cho anh cảm thấy anh rất muốn cho hai đứa nhỏ sống một cuộc sống bình thường. Không giống như lúc trước, cả ngày đều bị nhốt trong đồng phòng ốc không thể đi đâu. Cho dù thật sự đi ra ngoài sẽ có bảo vệ đi theo. Nhưng anh đã quên làm sao có thể thần thông quảng đại đến nỗi chỉ một mình đem hai đứa nhỏ đi tham quan hết Châu Mỹ. Nếu Tyre cùng Knight bởi vì anh sơ sẩy mà xảy ra việc gì, anh cả đời cũng sẽ không tha thứ cho mình.

(Di Di: thật lòng mà nói một câu thì tuy anh lúc đầu không phải là mẫu người yêu tốt nhưng chắc chắn là một papa tuyệt vời :> Oa Oa à, người đàn ông của gia đình đây nhé! Giữ cho chặt anh ý ;))

Nhưng quả thật Tyre cùng Knight đi chơi rất vui vẻ, anh không muốn sẽ tước đi niềm vui ấy của con. Hơn nữa trưa ngày hôm qua, hai đứa nhóc cùng cô ở phía sau chơi rất vui vẻ. Nếu có người có thể giúp anh chăm sóc hai đứa, anh cũng sẽ không cần quá sức đề phòng.

_ Anh không sợ tôi là người của tập đoàn rắn độc sao?

Cô nhủ mày, nói ra xong mới nghĩ đến tình cảnh của mình chín mười chín phần trăm phải nên đồng ý mới đúng.

_ Cô là thế sao?

Anh buồn cười nhìn cô.

_ Đương nhiên không phải.

Oa Oa chau mày tuy rằng thấy vẻ mặt anh rất chân thành nhưng vẫn có chút hồ nghi.

_ Anh nói thật chứ?

_ Thật. Tôi chỉ có một mình không thể phân thân thành hai với lại hai đứa nhóc kia thật sự thích cô.

Oa nhi chân chờ một chút, kỳ thật cô lúc cô bỏ đi cũng không có mục đích gì. Chủ yếu là muốn nghỉ ngơi một thời gian, chung quanh đi một chút, thuận tiện tránh né mẹ nhắc đi nhắc lại mà thôi. Tuy rằng người này vừa cổ quái lại tự ki nhưng anh xe vừa lớn vừa thoải mái. Trên xe thứ gì cũng đều có, không cần phải lái xe, hơn nữa chỉ cần chơi đùa cùng hai đứa nhóc ngoan ngoãn kia liền kiếm được tiền. Nếu không đồng ý ngay lập tức thì rất giống tự ngược bản thân mình. Liếc mắt nhìn anh, cô nâng cằm lên, mở miệng nói.

_ Được rồi! Nhưng trên người tôi chỉ có mười đô vừa kiếm được, anh phải cung cấp đồ ăn trưa cho tôi nha!

_ Không thành vấn đề.

Anh mỉm cười, vươn bàn tay to thân mật, tự giới thiệu.

_ Alex.

_ Kha Xảo Oa.

Cô cố ý dùng tiếng Trung phát âm, sau đó lại dùng tiếng Anh giải thích.

_ Tên tiếng Anh của tôi là Katy, chính là Oa Oa. Anh cứ gọi tôi là Oa Oa.

{thiendil8.wordpress.com}

Thu dọn mọi thứ xong, cô lại ôm túi xách theo anh về lại chiếc xe đã ngoại xa hoa kia. Tyre cùng Knight đang ăn bữa sáng, hai đứa vừa nhìn thấy đến cô, lập tức bỏ bữa bay thẳng tới ôm cô gọi Oa Oa. Được nghênh đón nhiệt liệt như thế thật sự là làm cho cô hơi hoảng một chút. Không bao lâu sau cô liền hiểu được vì sao hai đứa nhóc lại nhìn thấy cô mà vui đến thế. Bởi vì người đàn ông kia làm bữa sáng không ngon cho lắm, miễn cưỡng lắm mới bỏ vào miệng được. Khó trách ngày hôm qua hai đứa nhóc lại ăn Mc Donalds lại vui đến thế. Nó cùng này bữa sáng so sánh thì quả nhiên gà rán kia là món ngon trên đời. Cô chịu đựng không nổi trứng chiên ra rồi không dám ăn thêm miếng thứ hai. Cô liền lấy nước chanh uống ừng ực. Alex nhìn cô, ho khan hai tiếng.

_ Nếu có thể phiền cô nấu giúp com.

Thật không nghĩ tới người đàn ông này cũng có vẻ mặt ngưng ngưng, xấu hổ.

_ Lần sau.

Cô lại uống một ngụm nước chanh, mới có biện pháp mở miệng.

_ Anh vui lòng nói trước khi tôi ăn được chứ?

Miệng anh bất giác trả lời.

_ Ok!

Oa Oa buồn cười đứng lên, đi đến phòng bếp trên xe, mở tủ lạnh nhìn một chút. Nhìn thực phẩm tươi tốt đầy ắp trong tủ lạnh tán thưởng một chút rồi mới quay lại nhìn ba ánh mắt đầy mong chờ. Sau đó, lấy nguyên liệu, bắt tay vào làm bữa sáng. Ba cha con họ trong chớp mắt đã đem sandwich cô làm ăn sạch. Cô lần đầu tiên thất thức ăn mình làm lại được hưởng ứng như thế. Thật sự làm cho cô có chút thỏa mãn.

Nhìn cô gái vừa rửa chén vừa ngây ngốc không biết đang cười vì cái gì, Alex bỗng nhiên cảm thấy cô cũng khá đáng yêu. Đương nhiên, cũng có thể là do cô đã cho anh ăn sáng no nê, ngon lành.

_ Cái gì? Đây là đường số mười lăm chứ không phải đường số mười tám sao?

_ Xe tôi dừng hôm qua là ở đường mười lăm chứ còn gì nữa?

_ Cái gì?

Lật xem bản đồ, Oa Oa rõ ràng phát hiện biết từ đi nào đã đi sai đường. Rõ ràng là muốn đi về phía Đông New York, lại một đường đi đến phía Nam. Khó trách cô cảm thấy đường xa đến thế.

_ Kỳ quái, tại sao có thể như vậy?

Nắm tay lái, Alex dùng khoeo mắt liếc cô một cái. Có trời mới biết cô gái này lái xe cái kiểu gì? Anh thực hoài nghi cô mơ hồ như vậy, làm sao có biện pháp lấy được bằng lái xe. Oa nhi không cam lòng đem bản đồ nhìn đi nhìn lại. Vẫn không hiểu làm sao mình lại đi được đến phía Nam. Cô trước khi đi đã nghiên cứu rất kỹ, chỉ cần chỉ cần đi theo quốc lộ mười tám là có thể một đườn từ San Francisco thẳng đến New York, làm sao có thể sai đường ah? Chắc, đều là do nơi quốc lộ nơi này vừa dài vừa thẳng, mới có thể hại cô tính sai! Cô lại cầm bản đồ nghiên cứu một hồi lâu, sau đó ngẩng đầu hỏi anh.

_ Asics, chúng ta sẽ tới hồ nước mặn, sau đó lại đi vào đường mười tám đúng không?

_ Alex.

Anh sửa đúng cô, mới nói.

_ Đúng! Chúng ta hôm nay sẽ tới hồ nước mặn.

_ Nha, được rồi.

_ Được rồi?

Anh lại liếc mắt nhìn cô một cái đã thấy cô buông bản đồ trên tay, hướng về phía anh mỉm cười, mở miệng nói.

_ Asics, tôi về lại phía sau đây, lái xe cẩn thận, cố lên a.

Nói xong, cô tâm tình thoải mái, khoái trá đứng dậy rồi đi.

_ Alex.

Anh nhú mày sửa chữa nhưng cô gái này đã sớm đem cửa đóng lại. Đột nhiên gian, cảm thấy mình như là tài xế do cô thuê đến để lái xe. Không bao lâu, phía sau truyền đến giọng cô cùng hai đứa nhóc cười đùa càng làm cho cảm giác này thêm đúng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Hào Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Không cần phải tự lái xe, Oa Oa vui vẻ uống Côca. Dọc theo đường đi, cô cùng hai đứa nhóc kéo rèm cửa sổ ra vừa nhìn cảnh sắc lần lượt thay đổi ngoài cửa sổ dần dần vừa lật sách du lịch nói cho chúng nghe. Oa Oa ngồi xếp bằng trên giường, chỉ vào bức ảnh nói.

_ Nơi đây nổi tiếng nhất là Las Vegas. Las Vegas được gọi là “thành phố không có đêm”. Nơi đó tập trung rất nhiều sòng bạc.

_ Con biết, chú Hawke ở Las Vegas mà.

Tyre chỉ vào tòa nhà cao nhất sáng lấp lánh trong ảnh.

_ Chú ở đây nè! Hai ngày trước chúng con có ghé qua.

_ Wow, thật hay quá!

Oa Oa nhìn cậu nhóc chỉ tay vào dãy khách sạn nổi tiếng khắp thế giới. Trong lòng liền suy nghĩ, tiền phòng một ngày ở đó chắc sẽ đủ cho cô sống cả tháng. Gia đình này quả nhiên rất giàu có, cả khách sạn xa hoa thế mà cũng ở được. Nhưng thật may mắn hai đứa nhóc này lại không giống với những thiếu gia con của các gia đình giàu có khác vừa khó ưa vừa kiêu căng. Ngược lại chúng rất ngoan ngoãn, giống như là đã được mẹ dạy rất tốt? Ai, nghĩ đến đây, cô thế này mới đột nhiên nghĩ đến. Kì lạ, cả gia đình đi chơi mà thiếu bóng của nữ chủ nhân là sao?

_ À, đúng rồi, mẹ hai đứa đâu? Không cùng đi chơi sao?”

Nhìn không được sự hiếu kì, cô nhỏ nhẹ hỏi.

_ Mẹ chúng con đi tới một nơi rất xa rồi.

Knight nói.

_ Noi rất xa.

Cô ngậy người một chút.

_ Đúng vậy, noi rất xa.

Tyre gật gật đầu.

_ Chú Hawke nói sau khi sinh chúng con, mẹ phải đi đến đó.

Này, đừng nói là đã quy tiên rồi nha? Đúng nha, bằng không tên kia làm sao có thể nghĩ làm cô là do cha anh phái đến để bắt anh cưới? Thiếu chút nữa đã quên việc này. Vậy hai đứa nhóc này từ nhỏ đã không có mẹ? Thật đáng thương nha. Nghe đến đó, trong đầu cô liền phát ra tiếng nói “Trên đời chỉ có tiếng mẹ là tiếng hát hay nhất” Có mẹ con sẽ là bảo bối, không mẹ con chỉ là nhánh cỏ bên đường” Hai câu này, nhất thời làm cho muốn khóc. Hơn nữa chúng nó không có mẹ mà còn ngoan như vậy. Thật là làm cho người ta đau. Vậy hai đứa nhóc là do cái tên vừa cổ quái vừa tự ki kia dạy sao? Thật sự là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng. Nhìn về mặt của Oa Oa, hai mắt còn long lanh đầy nước như muốn khóc bất cứ lúc nào làm cho Tyre cùng Knight nhìn không được lơ lửng.

_ Cô có khỏe không?

_ Gì? Cô? Không có việc gì, không có việc gì!

Cô nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, ha ha cười hai tiếng, tiếp tục chỉ vào ảnh du lịch.

_ Noi này còn có một cái cổng vòm công viên quốc gia. Oa, cái này được! Chúng ta ghé qua chơi không?

Vừa thấy đến tấm ảnh lung linh trong tạp chí, hai mắt Oa Oa sáng ngời, lập tức hưng phấn đề nghị. Không gì khác lạ, hai đứa nhóc thần tượng cô như thần, lớn tiếng nói.

_ Dạ, được!

_ Đi! Chúng ta đi nói với cha hai đứa!

Cô hưng phấn xuống giường, dẫn hai đứa nhóc đi lên phòng lái.

{thiendi18.wordpress.com}

_ Đường đi đến đó xấu lắm!

Nhưng mà vẫn đi được mà. Anh nhìn xem, cổng vòm tự nhiên mà có thể lớn như vậy. Chúng nó là do nước biển ba triệu năm trước mà tạo thành. Lại trải qua vài trăm năm mưa gió cùng nước biển mà tạo ra thành nhiều tầng nhăm thạch.

_ Cô chỉ vào ảnh chụp muốn anh xem.

_ Chúng ta lát nữa cũng sẽ được đi qua một khe núi sâu.

_ Cái này không giống với khe núi. Khe núi là do nước sông cắt ra mà tạo thành. Còn đây là biển mà. Hơn nữa tầng muốn này đã trải qua rất nhiều năm. Muối ở nhiều áp lực sinh ra các dạng khác nhau. Muối có thể trở thành nước muối, hình thành nên bãi đắp ven biển vì thế sẽ có những hình thù không giống nhau. Làm cho khi nhìn vào vương góc sẽ thấy hang động rất sâu, cổng vòm bằng liền chập rây hình thành. Hơn nữa gió táp mưa sa, làm cho đá trở nên trơn nhẵn... Này trả cho tôi.

Một phen bị anh cướp đi ảnh trong, Oa Oa liền muốn cướp về.

_ Đừng nháo, tôi đang lái xe!

Anh đem ảnh ném vào một bên không cô lấy nó. Cô gái đáng ghét liền cảm quyền sách ở bên tai anh bầm lằm, khiến anh muốn ngủ gục. Bàn đưa tay sang eo cô nhéo mạnh.

_ Này, là anh đang nháo mới đúng! Đau muốn chết nha!

Cô trừng mắt nhìn anh nói thẳng mục đích, hai tay thì xoa xoa thắt lưng.

_ Bằng không chúng ta bỏ phiếu đi! Tyre, Knight, lại đây. Muốn đến công viên quốc gia thì giờ tay.

Nói xong, cô liền giờ tay phải lên, Tyre cùng Knight cười hi hi theo cô mà anh dừng giờ tay.

_ Haha, ba phiếu thắng một phiếu.

Cô vênh váo tự đắc nhìn anh, tuyên bố thật to.

_ Quyết định xong rồi! Chúng ta sẽ đi đến công vòm công viên quốc gia!”

Anh mở miệng muốn phản ứng lại nhưng nhìn hai đứa con anh cực kì hưng phấn lại ra vẻ mặt cô gái kia “sai đâu sẽ đánh đó” không khỏi ngậm miệng lại.

(Di Di: chúc mừng anh Alex, con anh đã chính thức cho anh ra rìa, anh cứ cố chịu đựng làm người lái xe đi anh ==)

_ Được rồi! Không cần bày trò như vậy, ghé ngang qua một chút cũng chẳng sao?

Oa Oa thấy anh cau mày, cười vỗ vỗ đầu vai anh, làm ra vẻ anh em tốt, lấy lòng anh nói.

_ Asics, như vậy thật tốt lắm. Lát nữa sẽ cho anh chọn món ăn. Nam tử hán đại trượng phu thua là liền nhận.

_ Alex.

Anh bắt đầu hoài nghi cô cố ý gọi sai tên anh, hơn nữa anh có nói là đồng ý bỏ phiếu sao? Nhưng hiển nhiên cô gái này làm sao nghĩ được nguyên nhân vì sao anh đồng ý.

_ Tôi tên là Alex.

Cô tươi cười nói.

_ Vậy quyết định rồi nha! Anh mau chóng chạy đến đó còn tôi thì làm bữa trưa thật sớm. Anh muốn ăn cái gì? Bít tết? Gà kho gừng? Cá hấp? Hay thịt dê kho tàu?

Anh nhếch môi, mày vẫn là nhũn lại nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi sức dụ dỗ của đồ ăn, lẩm bảm một câu. (Di Di: ==! Sức chống cự của anh quá kém)

_ Bít tết.

_ Không thành vấn đề, không thành vấn đề!

Thấy anh đáp ứng, cô lại lần nữa vỗ vỗ đầu vai anh, nhe răng cười nói.

_ Tôi sẽ làm cho anh hai phần.

Alex nhếch môi, bất đắc dĩ cười cười, nhận mệnh lệnh đem xe chuyển hướng về phía công vòm công viên quốc gia. Anh dường như có thể dự đoán được, hành trình kế tiếp sẽ bị ý thích của cô mà thay đổi hết.

_ A a, nơi này, nơi này, anh xem chính là con đường 550 này. Nó được gọi là quốc lộ “trăm vạn đô” đấy. Nơi này phong cảnh rất được, chúng ta đến nơi này đi!

_ Asics, Asics, chúng ta đi đến kia chơi xe lửa! Tyre cùng Knight nói chưa bao giờ được ngồi qua nha!

_ Anh nhẫn tâm không cho tôi đi kham Saas xem một chút sao? Van cầu anh mà..... Làm ơn..... Soái ca.....

_ Tôi quyết định, chúng ta hôm nay không nấu ăn nữa. Chúng ta đi đến đệ nhất tiệm trên thế giới- Pizza Hut ăn pizza nào.

_ Soái ca, chúng ta...

_ Không cần phải nói, tôi biết rồi. Chúng ta đến đó xem đấu bò phải không?

_ Ha ha ha ha, Asics, anh thật hay nha! Không sai, không sai, trẻ nhỏ đúng là dễ dạy.

Anh chỉ có thể im lặng mà chống đỡ nhưng cô một chút cũng không có haha vỗ đầu vai anh. Hết một tuần, trải qua những trò cô giả vờ chơi xấu, lấy hai đứa con anh ra làm lợi thế. Đề đạt được mục đích không từ thủ đoạn bắt anh đi xe lửa, ở Pizza Hut bắt buộc anh cầm cái pizza lớn nhất chụp lại, còn muốn chụp ảnh sau khi ăn nó nữa. Rốt cuộc anh cũng không còn chút sức lực chinh sửa cách cô gọi sai tên anh. Không có gì kháng nghị trong lời nói, Alex nhận mệnh do cô gái Oa Oa này chỉ thị, đem xe đi về hướng Carat Homer.

Sau khi đi thăm vườn nuôi bò của quốc gia, dạo qua thị trấn nhỏ, xem đấu bò, cô rốt cục cũng vừa lòng nắm lấy hai đứa nhóc, quyết định về xe nghỉ ngơi. Anh nhẹ nhàng thở ra, không biết vì sao, đi chơi nhưng sao còn mệt hơn việc chỉ huy trong công ty. Anh nghĩ chín mươi phần là do cô gái Oa Oa này. Đi vào bãi giữ xe, đang muốn mở cửa, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng hai đứa con yêu dấu.

_ Cha, cha...

Anh hoảng sợ, nghĩ đã xảy ra chuyện gì, vội vàng quay lại đã thấy Tyre cùng Knight cười tươi rồi vẫy tay gọi anh còn Oa Oa thì không thấy.

_ Muốn làm cái gì nữa đây?

Thấy con không có chuyện gì, anh mới bình tâm lại, đi về phía đó.

_ Làm sao vậy?

Anh vừa mới tới cửa, cửa đã bị người khác đẩy ra. Sau đó thấy Oa Oa chạy đến, vẻ mặt hưng phấn mà lôi kéo anh vào bên trong.

_ Asics nhanh chút! Đến đây! Đến đây! Ở đây rất tuyệt nha. Quần áo gì cũng có. Đây là quần áo cải trang làm bò, ông chủ nói có thể cho chúng ta mượn chụp hình. Tôi giúp anh mượn rồi, anh có thể cùng Tyre, Knight chụp một bức nha!

Cái gì? Không thể nào? Alex mặt trắng bệch, muốn thoát thân, cô lại đẩy mạnh anh vào thay quần áo gian, sau đó liền kéo rèm lại.

_ A.

Cô lại mở rèm ra, đem một đồng quần áo nhét trong lòng vào anh, hướng về phía anh cười.

_ Xin lỗi, đã quên đem quần áo cho anh. Cảm lấy! Đúng rồi, đây là giày, cũng có thể đổi siza khác. Tôi đi giúp Tyre cùng Knight, lát nữa gặp.

Anh một tay ôm quần áo hình bò, một tay cầm giày da, trừng mắt nhìn cánh rèm cửa, kiềm nén lắm mới không kéo nó mà đi ra ngoài. Bởi vì anh biết rất rõ kết quả nếu kháng nghị sẽ phải đối diện với ba ánh mắt thâm thương. Sau đó sẽ bị cô làm bầm suốt một ngày. Anh thở dài, nhìn quần áo trên tay. Sau đó, mắng lên giá treo, bắt đầu cởi áo mặc vào cái thứ quần áo chết tiệt kia. Anh phải mất một lúc mới mặc xong. Quần áo coi như vừa người nhưng giày lại quá nhỏ. Anh dẫn theo chúng nó đi ra ngoài, không nhìn thấy Oa Oa đâu nhưng Tyre đã mặc xong quần áo hình bò vừa nhìn thấy anh, lập tức cầm kiếm đồ chơi chạy về phía anh.

_ Cha! Cha! Nhìn con nè!

_ Rất đẹp!

Anh thiếu chút nữa bị con đánh ngã, anh cười nói. Trong lòng có chút cảm động nhỏ. Lúc đầu anh còn nghĩ chuyến du lịch này là một sai lầm nhưng lúc này đây tuy rằng Knight vẫn như cũ có chút thật cẩn thận với anh nhưng Tyre đã thân anh hơn rất nhiều. Alex mỉm cười, đẩy cái nón hình đầu bò che khuất mặt con lên, anh buông giày, thay con chỉnh lại quần áo.

_ Knight đâu?

_ Ở bên kia.

Tyre dùng kiếm đồ chơi chỉ chỉ về bên phải.

Một cô gái tóc dài ngang vai mặc đồ dân tộc đang giúp Knight quàng khăn cổ. Anh cầm lấy giày đi qua, cô gái kia vẫn đang chăm chú giúp Knight chỉnh tóc.

_ Cô ơi, giày này nhỏ quá!

_ A? Thật vậy sao? Xin lỗi, tôi quên hỏi anh giày số mấy.

Cô gái đứng lên đi về phía ông chủ.

_ Ông chủ có giày lớn hơn không?

Alex hoảng sợ vì anh nghĩ cô là người trong tiệm nhưng khi cô đi về lại anh mới biết cô chính là Oa Oa.

_ Này, thử đôi này xem!

Anh cầm lấy, ngồi vào bên ghế mang giày, lại nhìn không được lên nhìn cô. Cô mặc bộ quần áo này rất xinh đẹp, trên đầu cô thậm chí còn gắn một cái lông chim nhỏ màu trắng. Cô sau khi đưa giày cho anh, lại vội vàng giúp Knight đội mũ rồi vui vẻ nói.

_ Nào, xoay một vòng cho cô xem!

Knight ngoan ngoãn xoay một vòng.

_ Wow, rất đẹp trai nha! Đến đây cho cô hôn một cái nào.

Cô cười khen Knight sau đó hai má của anh. Khuôn mặt nhỏ của Knight nheo mắt lên nhanh chóng đỏ ửng, ngay ngốc cười.

_ Con cũng muốn, con cũng muốn...

Tyre thấy thế liền chạy lại, ôm cô Oa Oa.

_ Được! Được! Tyre cũng hôn một cái.

Oa Oa đáp ứng yêu cầu của tiểu soái ca cũng cười hôn anh hai má cậu. Đột nhiên, anh có chút ghen tị với cô. Tuy rằng anh rất cố gắng nhưng hai đứa con anh cho tới bây giờ cũng không tự nhiên chút nào với anh như cô. Oa Oa mỉm cười với Tyre sau đó vừa nhấc đầu, tầm mắt vừa vịn chạm vào mắt anh. Nụ cười của cô thật rạng rỡ hết như hoa hướng dương. Trong nháy mắt, tim anh bỗng nhiên đập nhanh hơn. Sau đó cô đứng dậy, cầm lấy một cái đầu bò khác đi về phía anh.

_ Đây, cái này là của anh. Đội xong là ổn hết rồi!

Cô cười muốn ngồi trên ghế đội thay anh.

_ Không đội được không?

Anh vừa lúc mang giày xong, đưa tay chặn cô.

_ Được nhưng bò sao không có đầu.

Cô không để ý tới kháng nghị của anh.

_ Cô xem phim nhiều lắm rồi!

Anh ngoài cười nhưng trong không cười nói, hai tay cầm lấy cổ tay cô không cho cô đội lên đầu anh

_ Quần áo anh cũng đã mặc hết rồi đội thêm cái mũ thì có sao đâu?

_ Quần áo tôi cũng đã mặc hết rồi không đội mũ thì có sao đâu?

Anh nhíu mày, đem vấn đề quăng lại cho cô. Oa nhi nhíu lại mắt, không chịu hết hy vọng. Sau đó tầm mắt của cô lướt qua đầu vai anh.

_ A, xe của anh vừa lúc này còn ở đây mà. Sao mất tiêu rồi?

_ Cái gì?

Anh hoảng sợ, quay đầu. Sau đó mới phát hiện, vị trí của sổ căn bản nhìn không tới được nơi xe anh dừng. Anh vội vàng quay lại, cô đã nhanh như chớp chụp mũ lên đầu anh. Anh đưa tay chặn lại, làm cho cô mất đi cân bằng, kết quả không cẩn thận, cô cùng anh ngã nhào xuống đất. Anh vì ôm chặt bảo vệ cô, lưng bị đập xuống, nháy mắt truyền đến một trận đau đớn, lại nghe tiếng cười đắc ý dào dạt của cô.

_ Ha ha, cho tôi đội đi!

Cô nằm úp ở trên người anh, hai tay cầm lấy mũ đầu bò, cười đến vui vẻ, không ý thức được cô đang đè lên anh. Hai người từ trên xuống dưới, từ đầu tới đuôi dán chặt vào nhau, tư thế cực kì ái muội nằm dài trên mặt đất. Cô ngốc nghếch nhưng anh thì không. Oa nhi cười cười, sau đó rốt cục phát hiện im lặng đến kì lạ. Nhìn ánh mắt u ám của anh, tim cô đột nhiên đập nhanh hơn, nụ cười im bất.

(Di Di: xin thông báo, 2 anh chị đã chính thức bị mắc bệnh tim, triệu chứng đầu của bệnh yêu :>)

Trên người cô có mùi hương rất nhẹ, hai má vì cười nên vẫn đỏ ửng, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, thở phì phò, đáy mắt có một tia khẩn trương. Anh muốn hôn cô.

_ Cha! Cha! Nhìn xem...

Tyre hét to làm cho hai người phục hồi tinh thần lại, Oa Oa giống như người bị trời bên giường, nhanh chóng đi đứng lên khỏi người anh, có chút bối rối ngượng cười.

_ Xin lỗi! Tôi không cố ý. Tôi đi lấy máy chụp hình.

Nói xong cô lập tức xoay người chạy trốn. Alex ngồi dậy, một tay che lấy miệng, không thể tin mình chỉ nhìn Oa Oa một chút lại muốn... Làm ơn, cô còn chưa tới hai mươi anh suy nghĩ cái gì?! Nhưng là cô gái phương Đông bình thường thoát nhìn có vẻ rất trẻ. Bạch Vân cùng Âu Dương Ninh Ninh không phải thoát nhìn cũng trẻ hơn so với tuổi thật sao. Một cái miệng rộng của rắn đuôi chuông ập vào mặt anh, anh sợ tới mức hồn bay biến. Sau đó mới phát hiện kia chỉ là tiêu bản đầu rắn, Tyre không biết theo thể nào tìm được, hưng phấn đưa về phía anh.

_ Cha, con có thể mua cái này không?

Tyre đang cầm quả cầu đầu rắn, ngồi xổm anh bên người hỏi. Anh nhìn đầu rắn kia, nhìn nhìn lại con mình.

_ Con muốn thiệt sao?

_ Dạ!

Tyre nôn nóng gật gật đầu. Alex nhìn cậu, ở bên trong trong lòng thờ dài.

(Di Di: con thật là biết chọn đồ chơi Tyre à. Toàn đồ cảm giác mạnh =))

_ Được rồi.

Anh cười khò đứng dậy, cầm quả cầu đi tính tiền nhưng không thấy ai. Anh hướng đến một quầy tính tiền khác, liền nhìn thấy Oa Oa đang cầm máy chụp hình hướng về phía một người đàn ông. Oa nhì nhìn thấy anh liền nói.

_ Asics, vị này là Cường Sâm, là chủ tiệm này.

Anh không trả lời, cô đã đem máy chụp ảnh nhét vào trong tay anh.

_ Này, nhìn xem chúng ta có giống người địa phương không? Asics, mau, chụp giùm tôi với ông chủ đi!

Cô cười tùm tùm một bàn tay ôm tay ông chủ. Người đàn ông thoạt nhìn rất là dữ tợn nhưng lại nhe răng cười, rất phối hợp với Oa Oa. Không biết vì sao, trừng mắt nhìn về ngu ngốc của hai người đó, Alex một chút cũng cười không được. Anh rất nhanh ấn máy rồi đưa lại cho cô.

_ Tôi muốn tính tiền.

Anh đem quả cầu rần đưa cho người đàn ông nọ.

_ Này để chút nữa rồi tính. Anh còn chưa chụp ảnh mà. Anh qua đây đứng đi! Tyre, lại đây, cho cô một cái đáng đẹp trai nào. Đúng, chính là như vậy. Knight, tới đây đứng. Làm mặt lạnh lùng coi cô xem nào. Đúng! Đúng! Tốt lắm, mọi người đứng yên nha!

Cô giúp ba cha con tạo kiểu, cầm máy ảnh hào hứng chụp vài tấm.

_ Chờ một chút, hình như chưa giống lắm. Thiếu thiếu cái gì đó!

Cô chụp đến một nửa, lại chạy tới cầm căn roi da, kích động đưa cho anh.

_ Chính là cái này!

Cô cười thay anh điều chỉnh mũ đầu bò.

_ Rất giống quảng cáo quần áo nha!

Anh nhìn cô, lại nhìn roi da trong tay, không thể nói được chút gì.

_ Cô rất vui về chạy lên phía trước giúp ba người chụp ảnh.

_ Tốt lắm, anh đi tính tiền đi! Tôi giúp bọn nhóc thay đồ.

_ Nhưng... cô chưa chụp cùng cha mà!

Ngay tại phía sau, Knight đột nhiên mở miệng.

_ Đúng vậy, cô chưa chụp với cha!

Tyre gật gật đầu.

_ Ồ!

Oa Oa sừng sốt, rất nhanh liếc mắt nhìn anh, vừa định mở miệng, máy ảnh trong tay liền bị lấy đi.

_ Đi qua đi, tôi chụp giúp mọi người.

Cô quay đầu, nhìn thấy ông chủ, xấu hổ cười cười.

_ Không cần..... Tôi với họ không phải... Á! Alex, anh làm cái gì vậy? Bỏ tôi xuống, bỏ tôi xuống dưới!

Cô nói còn chưa nói xong, cả người lại đột nhiên bị ẵm lên. Cô gái này đích thị biết tên anh đọc thế nào. Anh ẵm cô đến đúng chỗ chụp hình rồi mới thả cô xuống. Hai bàn tay to lại vẫn ở trên lưng cô, bắt cô xoay mặt về phía trước, lạnh lùng nói.

_ Đừng có hét lên như thế. Tôi đói sắp chết rồi. Chụp nhanh rồi đi ăn cơm!

Anh đứng gần như thế, gần đến nỗi cô cảm nhận được hơi thở anh sau gáy cô, nhưng anh tựa hồ đang tức giận, Oa Oa một chút cũng không dám kháng nghị, chỉ có thể đứng cứng đờ. Ở tiệm lưu niệm hết nửa ngày nhưng vài giây ngắn ngủi lúc này, cô động cũng không dám động. Hơn nữa không thể hiểu nổi người đàn ông bên cạnh đang suy nghĩ cái gì. Anh cứ im lặng như thế nhưng bàn tay vẫn ôm chặt thắt lưng của cô.

(Di Di: mọi người ai hiểu thì giải thích cho ss Oa Oa nhà ta nào :’>)

Cô còn nghĩ thắt lưng mình sẽ bị gãy mất. Đang tắm giữa chừng, Oa Oa nhìn không được nhìn chăm chăm thắt lưng chính mình. Đương nhiên, mặt trên cũng không có sưng đỏ gì, nhưng hiện tại nghĩ đến liền ề ảm không thôi. Lúc cô ngã trên người anh, về mặt anh nhìn cô rất kì quái, không khí mờ ám đến cực điểm. Có một giây cô còn nghĩ anh sẽ hôn cô. Đương nhiên, về mặt kia của anh cũng có thể là đang tức giận hoặc là đang kiểm chế hành động bóp chết cô. Ha ha..... Cười gượng hai tiếng, cô tiếp tục chà xát phòng lên người. Anh từ đó đến giờ luôn nhìn những lần cô lấy hai đứa nhóc ra uy hiếp anh mà không đem cô đá xuống xe quả thực chính là kỳ tích. Nhưng cũng bởi vì như thế, làm cho cô phát hiện anh thật sự rất thương hai đứa nhóc kia. Cũng nói, sau hai ngày ở trên xe, cô liền phát hiện người tốt đêm đó chính là anh. Bởi vì trên xe đều giống y đúc đêm đó. Lúc đầu, cô thật sự thực kinh ngạc nhưng là không bao lâu, liền nhận ra kì thật anh cũng không lạnh lùng như thế. Hơn nữa nói thật, anh mặc quần áo hình bò rất hợp với khuôn mặt vừa lạnh lùng vừa đẹp trai của anh. Xem ra còn gọi cảm hơn các nam diễn viên. Lau khô thân thể, Oa Oa mặc vào T-shirt cùng quần đùi, đứng ở trước gương xoa kem dưỡng thể.

Anh có một đôi mắt màu café cùng Tyre, Knight giống nhau. Thoạt nhìn rất đáng nhưng kì thật lại rất ngọt... Được rồi, cô thừa nhận, cô có một chút rung rinh. Mà anh là soái ca mà cái này cũng là khó tránh khỏi. Nhưng ngẫm lại nếu là bạn trai cô thì sẽ rất mệt mỏi, suốt ngày đều lo lắng anh sẽ bị người phụ nữ khác cướp đi. Huống chi, người ta cần bản chẳng xem cô là gì. Nhìn cô gái trong gương, cô đột nhiên cảm thấy chính mình có chút đáng buồn, không khỏi thở dài.

Chính là bởi vì sợ anh nghĩ lầm cô thích anh, cho nên anh mới thông đồng chụp hình cùng ông chủ tránh cho anh lại tìm lấy cớ đá cô xuống xe. Hiện tại nhớ tới đến sắc mặt khó coi của anh, cô lại muốn cười. Nhưng thật sự không hiểu nổi anh vì sao lại ghét tái hôn như thế. Rõ ràng hai đứa nhóc đều còn nhỏ, cưới một người vợ giúp anh chăm sóc không phải tốt hơn sao. Đương nhiên cô không phải muốn lấy anh, cô chỉ là tò mò mà thôi.

Đóng hộp kem dưỡng thể, Oa Oa lấy cái mền, mở cửa đi ra ngoài, số pha trên phòng khách đã được kéo ra thành giường. Cô ngồi ở trên giường, nghe được trong phòng ngủ truyền đến tiếng anh nói chuyện. Miệng cô giác khẽ nhếch, đem tóc dài mở ra.

Anh quả thật rất kiên nhẫn với hai đứa con mình. Mỗi ngày buổi tối anh đều kể chuyện cổ tích cho chúng nghe. Tiếng đứa trẻ bên trong vọng ra, Tyre có vẻ hoạt bát sáng sủa, gặp vấn đề gì cũng hỏi nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng thấy anh bực mình vì vấn đề của con. Còn Knight thì có vẻ im lặng, trầm tĩnh nhưng cô cũng chưa từng thấy anh bỏ qua Knight. Như là khi mua quả cầu hình rắn nếu không có gì xảy ra, hai đứa đều có một quả, anh đối với chúng nó bình đẳng, không chút nào bất công.

Chẳng qua là, cô không hiểu được vì sao, cô vẫn cảm thấy hai đứa trẻ quá ngoan. Mặc dù có lúc chúng cũng rất ồn ào nhưng loại chuyện này chỉ phát sinh hai lần. Một lần là ở giường, một lần là vì chơi điện tử. Nhưng chỉ cần Alex mở miệng, hai đứa nhóc đều trở nên im lặng. Cô hoài nghi anh làm sao có thể dạy hai đứa nhóc ngoan đến thể hại cô mỗi lần cảm đầu chúng đi chơi xấu anh lại có cảm giác như mình dạy hư chúng nó khiến cô thật sự áy náy.

Cô tắt đèn, nằm trên giường đắp mền, dưới cái gối mềm mại tìm một vị trí thích hợp. Tiếng người đàn ông nhẹ nhàng truyền đến. A, là Harry Potter tập bốn, cô vừa mới xem không bao lâu. Oa nhi nhắm mắt lại, nghe anh chuyện về học viện, trận đấu bóng, nhữn thể giới thần bí. Hít một hơi thật sâu, cô chìm vào mộng đẹp trong đầu cũng hiện lên suy nghĩ. Không biết anh..... Có phải vì thương vợ đã mất cho nên mới không muốn tái hôn... .

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Hào Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Gió mát rượi thổi nhẹ, mặt hồ lóe ra sắc vàng óng ánh. Oa nhi ngồi ở trên tảng đá, tay cầm tạp chí làm cây quạt, ngồi quạt lửa cho lò thịt nướng. Hai đứa nhóc ngoan ngoãn ngồi chơi, Alex cầm cần câu ngồi bên cạnh hồ. Anh đã dựa vào thân cây cả một giờ rồi. Một con cá nhỏ cũng không thấy xuất hiện, may mắn trong tủ lạnh trên xe còn có mấy lát thịt, cô nướng trước một cho hai đứa nhỏ ăn. Cô thấy anh cũng không có khả năng cho cô nướng cá nên cũng nướng một phần cho anh. Quả nhiên, cho đến khi cô đem bánh mì cùng thịt nướng đưa qua cho anh, trong chậu nước vẫn không có gì.

_ Đang nghĩ sao?

Anh trên đầu trùm cái nón che khuất hết nửa khuôn mặt, nhìn có dáng vẻ rất an nhàn tự tại, cô tò mò ngồi xổm xuống lên nhìn.

_ Chuyện gì?

Anh đột nhiên mở miệng làm cho cô hoảng sợ, xấu hổ cười cười, đưa đồ ăn cho anh.

_ Không có! Tôi chỉ nghĩ là anh đang ngủ.

Anh kéo nón lên cao, lấy bánh mì trên tay cô, chậm rãi cắn một ngặm. Cô ngồi xuống ở trên cô, cầm lấy phần của mình bắt đầu ăn.

Hôm nay thời tiết rất tốt, trời xanh mây trắng, tuy rằng ánh mặt trời có chút chói mắt, may mắn là cô sớm có chuẩn bị, không chỉ đội mũ rơm, kính râm, còn thoa cả kem chống nắng. Cảnh sắc nơi này rất dễ làm mê lòng người, non sông tươi đẹp ở phía trước, mặt nước phản chiếu ánh mặt trời vàng óng ánh. Bởi vì là ban ngày, trên mặt hồ có mấy chiếc thuyền nhỏ, bên kia hồ cũng thấy một vài gia đình dùng chân nướng thịt. Người phía bên đây ít hơn, cô biết anh là cố ý tránh đi nơi có đông người. Dọc theo đường đi, chỉ cần thấy nơi đâu đông đúc, anh sẽ đội đội mũ cùng kính râm. Tuy rằng anh trời sinh là đẹp sẵn cho dù mặc áo rách cũng rất tuần tú cô vẫn là cảm thấy rất kì lạ.

_ Tôi hỏi một chuyện được không?

Anh liếc nhìn cô mắt một cái. Cô lấy sự im lặng của anh làm thành đồng ý, mở miệng nói.

_ Ai không biết sẽ cho anh là tội phạm đang bị truy nã đấy!

Anh nhú mày, đáy mắt hiện lên vẻ thú vị, chậm rãi nói.

_ Nếu tôi thật sự là tội phạm thì sao?

_ Vậy thì tôi đề nghị anh thêm một chuyện.

_ Sao?

_ Đi phẫu thuật chỉnh hình thì có vẻ mau hơn, chỉ đội nón cùng kính râm không ăn thua gì đâu.

Nói xong, cô ăn luôn miếng bánh mì cuối cùng, liếm liếm nước sốt còn vương trên tay. Miệng anh giác khẽ nhếch.

_ Tôi sẽ suy nghĩ!

Cô nghe vậy quay đầu nhìn anh, bật cười khanh khách.

_ Quên đi! Tôi chỉ nói chơi thôi. Nếu anh mà đi phẫu thuật chắc tôi sẽ bị đồng bào chị em mê cái đẹp trên thế giới nguyên rủa mất.

(Di Di: em sẽ là người đầu tiên =)))

_ Cảm ơn cô đã khen.

Anh buồn cười nói.

_ Không có gì.

Oa Oa mỉm cười, nhìn hai đứa nhóc đang chơi, sau đó lại liếc nhìn anh một cái, nhin không được lại hỏi.

_ Nói thật nha điều kiện anh rất tốt. Hai đứa nhóc còn nhỏ như vậy, anh vì sao lại không thích tái hôn?

Về mặt anh cương lên một chút. Sợ anh hiểu sai ý mình, cô liền bổ sung.

_ Đây tôi nói trước, không phải tôi muốn lấy anh nha! Tôi chỉ cảm thấy việc tái hôn đối với anh cùng hai đứa nhỏ có vẻ tốt hơn thôi.

Anh im lặng một lúc lâu mới nói.

_ Tôi không phải không thích tái hôn.

_ Vậy tại sao lại đuổi tôi xuống xe?

Cô cau mày, hừ một tiếng. Cô gái này quả là thù dai, anh cười khổ nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

_ Xin lỗi! Vì cha tôi rất mong tôi tái hôn. Đạo gần đây lại càng tích cực...

_ Tích cực thế nào? Đưa phụ nữa cho anh hả?

Cô giong một chút, lại nhìn thấy trên vẻ mặt anh rất khác thường. Oa nhi mở to mắt.

_ Không thể nào? Ông ấy thật sự đưa phụ nữ cho anh sao? Kể có tiền quả nhiên khác thường, ông đưa cho anh bao nhiêu người? Chờ một chút, chờ một chút, đừng nói để tôi đoán. Ba hay năm?

Anh tiếp tục im lặng.

_ Không chỉ nhiều đó sao? Trời ạ, quá lợi hại, ha ha ha ha ha...

Oa Oa cười đáp một nửa, nhìn anh sắc mặt càng ngày càng xấu hổ, vội hỏi.

_ Xin lỗi. Tôi thật sự... haha...

Cô nhanh chóng dùng tay kia che miệng lại, lại vẫn không nhịn được cười.

_ Không sao! Chuyện đó quả thật rất đáng cười. Chỉ cần cô không cười tôi là được.

Anh nhếch nhếch khóe miệng, tự giễu nói.

_ Thật đáng thương nha.

Oa Oa ghen cười, trưng bày ánh mắt đồng tình.

_ Nhưng cha anh quả là quá nha, mẹ tôi nhiều lần cũng chỉ cần nhằn bên tai thôi. Bà cả ngày đều bắt tôi kết hôn, tôi cũng vì không chịu nổi nên bỏ nhà đi. Rất khó trách anh.

Anh nghe vậy, kỳ quái nhìn cô một cái, tuy rằng anh biết cô gái Phương Đông thường kết hôn rất sớm, nhưng nghi hoặc trong lòng lại lại lần nữa kéo đến.

_ Cô rốt cuộc bao nhiêu tuổi?

_ Tôi sao?

Oa Oa chỉ vào mũi chính mình, cười nó.

_ Hai mươi tám.

Anh hoảng sợ.

_ Cô nói giỡn à?

_ Ai... tôi cũng không hiểu thời gian làm sao mà qua nhanh đến thế nữa.

Cô làm ra vẻ cảm thán.

_ Cô xác định cô thật sự không phải mười tám, mà là hai mươi tám?

Cho dù không tính khuôn mặt, nhưng anh thấy thế nào đều cảm thấy hành vi cử chỉ của cô thật sự không như người đã hai mươi tám tuổi.

_ Ông chủ.

Cô ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh nói.

_ Cảm ơn sự khen ngợi của anh nhưng chúng ta nhất định phải thảo luận vấn đề tôi già bao nhiêu rồi sao?

Ok, anh nghĩ cô chắc chắn qua hai mươi. Anh có bị ngu cũng nhìn ra được đầu cô gái này sắp bốc hỏa. Nếu thiếu nữ chưa đầy hai mươi sẽ không để ý đến tuổi như thế. Mím môi nhịn cười, anh nhìn mặt hồ tĩnh lặng nói.

_ Đương nhiên không cần.

_ Đây, nói lại thì nhiều phụ nữ như vậy anh không thấy ai vừa mắt hết sao?

Cô một tay chống cằm, lại đem đề tài kéo về trên người anh.

_ Cô gái này... Anh buồn cười lại bắt đắc dĩ liếc cô một cái.

_ Tôi có điều này thương lượng với cô.

_ Như thế nào?

_ Chúng ta đừng thảo luận tuổi của cô cùng hôn nhân của tôi nữa có được không?

Cô nhú mày nhìn anh.

_ Nếu tôi nói “No”, anh lại đá tôi xuống xe phải không?

_ Tôi không có đá cô xuống xe.

Anh mở miệng sửa lại cô.

_ Không sai biệt lắm!

Cô đứng lên, vỗ vỗ đầu vai anh.

_ Anh không nói tôi cũng biết, kỳ thật ta thấy cha anh đưa phụ nữ đến cho anh đại khái là lo lắng hai đứa cháu nội của ông ấy không có ai chăm sóc thôi. Tôi cảm thấy anh không cần phải kháng cự hoặc phản cảm như thế. Chủ động nói ra mẫu phụ nữ mình thích, chủ động nói chuyện cùng cha anh, nói không chừng thật sự có thể tìm người vợ bên anh đến bạc đầu. Đừng không nào?

Cái gì đúng hay không, nói chuyện không biết nghĩ. Kết quả còn không phải giảng cho người khác mà chính là nói mình, hơn nữa chính cô không chịu nổi mẹ cứ lải nhải việc kết hôn mới chạy trốn sao? Hiện tại lại còn lên mặt dạy anh...

_ Nay, tôi nói cho anh nghe nha...

Thấy anh về mặt không cho là đúng, cô như là biết anh suy nghĩ cái gì, mở miệng nói.

_ Tuy rằng tôi chưa kết hôn, đối với kết hôn không có kháng cự nha. Tôi chỉ là không gặp được đúng người mà thôi. Nếu gặp được sẽ kết hôn ngay? Dù gì tôi với anh cũng không giống nhau. Tôi chỉ có một mình cô đơn, còn anh thì đã có con. Cho dù anh không nghĩ đến mình cũng nên nghĩ đến hai đứa nhỏ, hiểu không?

Cô nói xong, liền vỗ vỗ hông xoay người đi trở về chỗ nướng thịt. Không biết vì sao, nhìn bóng dáng của cô gái này, Alex chỉ cảm thấy vừa khóc vừa cười. Người phụ nữ cách vách đi đến nói chuyện cùng cô, hai người nói chuyện rất vui vẻ, đại khái là nói hơn mười phút mới đi, nhưng mới đi hai bước lại vội vàng quay lại nói tiếp. Oa nhi lấy hạt tiêu cho cô, hai người lại lần nữa đứng ở cửa xe tán gẫu. Xa xa nhìn cô cười meo meo như mèo con cùng người phụ nữ kia nói chuyện, anh tự hỏi cô không thấy bị khô miệng hay sao? Nhưng cũng có chút bội phục cô rất có bản lĩnh trong việc trò chuyện cùng người lạ.

Kỳ thật từ lúc bọn anh đi dã ngoại rất ít khi dừng lại ở đâu quá hai ngày nhưng mấy ngày nay, tự nhiên lại có người đem đồ ăn đến. Có đôi khi là thịt nướng, có đôi khi là rau salad, có đôi khi là quả táo, thậm chí có đôi khi còn có thể là nước tương gia truyền. Anh tò mò cô lấy cái gì trao đổi với người ta, cũng không thấy cô đặc biệt nấu món gì. Anh nguyên tưởng rằng cô lấy những con dẫu cô khắc trong lúc nhàm chán mà đi đổi nhưng con dẫu trong tủ của cô chưa hề thấy giảm bớt. Sau này anh lại phát giác cô mỗi khi gặp ai đều chào hỏi nói chuyện nhàn cùng họ nhưng anh vẫn không thể lý giải vì sao những người xa lạ này lại nguyện ý đem đồ ăn đến cho cô.

Trừ bỏ chuyện này, mỗi sáng tỉnh mơ cô lại luôn đứng bên xe tập những động tác kì quái. Thần kỳ là hai đứa nhóc song sinh của anh yêu giường hơn yêu anh lại sớm nào cũng tỉnh nguyên thức dậy theo cô tập luyện. Hai đứa nhóc quán quít lấy cô muốn học, bởi vì chúng nó không ngủ nướng nữa hơn nữa lại không có tổn hại gì, cho nên anh không ngăn cản. Chỉ là không hiểu tại sao chúng nó lại mê mẩn cô đến thế. Anh đã hỏi qua chúng, hai đứa con nói cô nói cô dựa vào động tác đưa hấu này mới có thể đánh bại tên cao to kia. Dựa vào động tác đưa hấu này mới có thể đánh bại tên cao to kia, công lực của cô hẳn cũng rất cao.

Khỏe miệng không tự giác cong lên, nghe được chính tiếng cười khẽ của mình, anh mới phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy cô gái nhỏ... À, không thể kêu cô là cô gái nhỏ nữa, cô gái này đã hai mươi tám tuổi..... Chỉ thấy cô gái rất cục cũng nói chuyện xong nhưng phía xa một bà nữa lại đi đến. Một giờ sau, anh xác định tuy rằng cô nói rất nhiều, nhưng nhân duyên của cô, thật sự tốt lắm.

_ Cha, cha!

Sau giữa trưa, đột nhiên nghe được Knight hét to, Oa Oa đang thu dọn thịt nướng cùng Alex còn đang câu cá lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Knight dựa vào thanh gỗ nơi bến đò cũ về mặt kinh hoảng. Tyre cùng một đứa nhóc khác cũng không thấy, chỉ thấy hai cái đầu nhỏ lơ lửng trên mặt nước.

_ Cứu..... Cứu con!

Tyre ra sức hét lên một tiếng, sau đó chìm hẳn xuống mặt nước.

Hai người cả kinh, song song nhảy dựng lên chạy đến. Anh so với cô nhanh hơn, vừa đến bến tàu liền bay người nhảy xuống nhưng hai đứa nhóc khi này đã chìm xuống, anh lặn xuống trong nước, một hồi lâu không nổi lên. Oa nhi một trận kinh hãi, Knight sắc mặt tái nhợt nhanh cầm lấy tay cô, cô chuẩn bị nhảy xuống nước thì mặt nước rớt cục cũng có động tĩnh, anh mỗi tay túm lấy một đứa nhỏ, bơi tới bên bờ, kéo hai đứa lên bờ. Ngay lập tức, gia đình của đứa trẻ cũng đã có mặt trên bến, người mẹ không ngừng ôm lấy đứa trẻ kho sặc sụa vừa khóc vừa mắng, người cha thì liên tiếp hướng về phía Alex nói lời cảm tạ. Tyre sặc ra một đồng nước, cả người ướt sũng phát run, sợ tới mức quên cả khóc. Oa nhi chạy lên xe, lấy khăn mặt, một cái cho Alex, một cái bao chặt lấy Tyre. Không biết là do đã bình tĩnh lại hay là bởi vì an tâm, Tyre òa một tiếng khóc nức nỏ.

_ Ngoan, đừng sợ, không có việc gì...

Oa Oa ôm lấy Tyre, ôm cậu vào trong lòng an ủi.

_ Không có việc gì, đừng sợ, đừng sợ...

Tyre vừa khóc, Knight cũng khóc theo. Alex thấy thế ôm lấy Tyre, Oa Oa nắm Knight trở lại trên xe. Anh thay Tyre tắm rửa trước, cô thì trong phòng

an ủi Knight. Chỉ chốc lát sau Tyre đã tắm xong, hai mắt sưng đỏ tiến vào, đến phiên Knight đi tắm. Oa nhi thấy Tyre mặc xong quần áo. Cô vốn định mở miệng hỏi Tyre đã xảy ra chuyện gì nhưng thấy cậu vẻ mặt vẫn chưa hoàn hồn liền đánh mất ý niệm trong đầu. Chờ cô sấy tóc xong, cậu nhóc đã sắp ngủ gục. Nghĩ cậu bị sợ hãi, nghỉ ngơi một chút cũng tốt, liền giúp cậu ở trên giường xuống, lấy cái mền đắp cho cậu. Thì vừa lúc đó Knight cũng bước ra.

_ Cha đâu?

Không thấy Alex, cô kỳ quái hỏi.

_ Cha đang tắm.

Knight ngoan ngoãn nói.

_ Ủ!

Cô cũng thay Knight mặc xong quần áo, sấy tóc, sau đó cũng cho cậu lên giường ngủ sớm.

_ Oa Oa...

Knight nho nhỏ giọng kêu cô.

_ Sao?

_ Chúng con không phải cô ý....

Mắt cậu lộ ra sự lo lắng cùng sợ hãi mở miệng.

_ Cô biết.

Thấy khuôn mặt nhỏ của cậu hiện lên bất an, cô sờ sờ đầu của cậu, trấn an.

_ Cha..... Có phải rất giận tụi con đúng không?

_ Cô nghĩ...

Cô châm chọc câu chữ, nhỏ giọng nói.

_ Cha con chỉ là do lo lắng thôi!

_ Thật không ạ?

_ Thật!

Cô mỉm cười, hôn lên cái trán nhỏ của anh một cái.

_ Ngoan, ngủ đi nào! Đừng suy nghĩ nhiều.

Thay Knight đắp mền, cô ra khỏi phòng, thấy cửa phòng tắm đã mở ra, bên trong không có người, phòng khách phía trước cùng tòa điều khiển cũng không có người, cô mở cửa xe, đi ra bên ngoài nhìn xem. Quả nhiên thấy anh đang ngồi ở chỗ cậu cá lúc này.

Sau một trận hoảng hốt, đã gần đến hoàng hôn, bầu trời chuyển dần màu nhuộm đỏ cả một khoảng sông tĩnh lặng, giống như những ngày mùa thu thường nhật. Anh không nhúc nhích ngồi một chỗ, giống như ông lão cô độc ngồi thả cần câu. Tuy biết rằng anh rất bình tĩnh nhưng con thiếu chút nữa chết đuối, hiển nhiên vẫn là làm cho anh bị hoảng sợ. Cô không muốn quấy rầy anh, chỉ đi đến nơi nướng thịt tiếp tục thu dọn sau đó lấy quần áo ướt của hai đứa nhóc đi đến bên cạnh giặt sạch rồi đem phơi. Cho đến khi cô đem quần áo về, anh vẫn ngồi như cũ ở đó. Sắc trời đã tối muộn, mặt trời đã sớm biến mất, chỉ còn có những ngọn đèn từ các xe đã ngoại vọng lại. Anh không lấy đèn, cứ như vậy một mình ngồi ở góc tối ven hồ. Nếu không phải trong tay anh là điều thuốc cháy đỏ, cô cũng sẽ không chú ý tới ở đó có người.

_ Anh thật không có chút tài câu cá.

Không nghe tiếng chân, chợt nghe được tiếng cô, Alex sừng sốt một chút, quay đầu đến đã thấy cô ngồi xuống bên cạnh anh. Thấy anh sững sờ, cô ôm lấy xô nước xem xét.

_ Haha tôi biết ngay là không có mà!

Anh nhếch môi, trả lời.

_ Tôi không có câu cá.

_ Vậy anh đang làm cái gì?

_ Suy nghĩ lời cô nói.

_ Sao?

Cô ngây người một chút.

_ Tôi nói cái gì?

_ Tôi nên tái hôn.

_ À, cái kia!

Vừa lúc tỉnh ngộ, Oa Oa cũng có chút kinh ngạc, to mắt nhìn anh một hồi lâu. Sau đó khóe miệng cong lên, hai tay ôm đầu gối, nghiêng đầu, trán lộ ra một chút mỉm cười.

_ Haha, anh đúng là rất thú vị.

_ Cái gì?

Anh tức giận chau mày, nhìn cô một cái.

_ Lời thật thì khó nghe, rất ít ông chủ nào nghe lọt lỗ tai lời tôi nói, cho dù bọn họ biết rõ lời tôi là đúng.

Cô nhếch môi, tự giễu nói.

_ Đối với người thích chò miệng vào chuyện người khác, lại thích nói nhiều, xem không vừa mắt liền nhịn không được muốn nói. Nói lâu, bình thường kết cục chính là nói nhảm... .

Cô vươn ngón trỏ, chỉ vào miệng mình. Biểu tình của cô khiến người khác bật cười, anh kiềm cười nhìn cô.

_ Cho nên cô hay bị đuổi?

_ Đúng vậy.

Oa Oa tức giận nói.

_ Tính luôn lần gần đây nhất đã là lần thứ mười ba. Nhưng lần này lại khiến tôi tức giận. Muốn đuổi thì cứ nói một tiếng, cái tên xấu xa kia không tìm thấy lý do đuổi tôi lại đem chuyện đến trễ mà mắng tôi. Tôi đi muộn là do xảy ra tai nạn xe. Tôi một câu còn chưa kịp nói đã bị đuổi rồi. Tôi tức giận chửi ầm lên sau đó mới gom đồ đạc bước đi.

Anh không biết nên nói cái gì cho nên cứ im lặng nhìn cô. Oa nhi cười gượng hai tiếng, vô lực nói.

_ Thảm hại hơn là, khi tôi trở về căn nhà trọ liền thấy nó đang bốc cháy.

_ Cháy?

Anh kinh ngạc lặp lại.

_ Đúng! Đúng vậy, chính là cháy, lửa cao đến tận trời, hừng hực lửa cháy, anh mà đứng gần nó sẽ thiêu luôn anh.

Cô gật đầu nói.

_ Tôi không có nói giỡn đâu. Thảm hại hơn là còn chuyện sau đó nữa.

Cô đưa tay đập đập đầu vai anh, vẻ mặt bất đắc dĩ.

_ Tôi với bạn trai cũ chia tay nhưng chúng tôi vẫn là bạn tốt. Khi đó anh ấy kết hôn đem thiệp cưới gửi cho tôi. Hàng xóm tôi lại quá tốt bụng đem thiệp cưới đến nhà cho cha tôi. Thế nhưng chẳng biết vì sao cuối cùng nó lại nằm trong tay mẹ tôi. Và thế là mẹ tôi như lưỡi không biết mỏi tức giận mà nói tôi suốt cả ngày. Cho nên hôm nay tôi mới phải ở đây với anh, hiểu chưa?

Nghe đến đó, Alex nhịn không được cười ha ha. Thấy anh nở nụ cười, cô cũng mỉm cười, người đàn ông này cười... rất đẹp. Một mảnh lá cây rơi xuống trên vai anh, cô theo bản năng đưa tay phất lấy. Anh hơi hơi cương một chút, tiếng cười bỗng nhiên im bật đi.

_ Lá cây.

Cô đưa chiếc lá cho anh em, nhúu mày nói.

_ Đừng khản trương, tôi nếu muốn lập gia đình, sẽ không lạc chạy đến nước Mỹ. Anh biết không? Vấn đề của anh thật sự rất nghiêm trọng. Nói thật đi, anh có phải chưa quen được vợ cũ nên mới không chịu tái hôn không?

Anh xấu hổ không biết nên nói cái gì.

_ A, tôi hỏi thẳng quá sao? Xin lỗi!

Phát hiện tự mình nói sai, cô âm thầm mắng chính mình một tiếng ngu ngốc, có chút bối rối cười gượng mở miệng bổ sung.

_ À... Cái kia, là tật xấu sửa mãi không được của tôi. Anh cứ làm như là chưa nghe đi! Cũng có thể coi đây là nguyên nhân mà tôi chưa lấy chồng được. Ha ha. Tôi chủ yếu chính là muốn nói cho anh biết, buổi chiều Tyre rơi xuống nước không phải lỗi của anh. Chuyện ngoài ý muốn thường hay phát sinh. Tôi nói chuyện tái hôn, cũng không phải trách cứ anh không thể chăm sóc hai đứa nhỏ. Tuy rằng tôi thấy hai đứa sống rất tốt, nhưng loại sự tình này trừ bỏ người trong cuộc, người bên ngoài là không thể kết luận được thế nào mới là tốt thật sự...

Về mặt của anh trở nên có chút quái dị. Trời ạ, cô đang làm cái gì a? Cô nói chuyện bắt đầu lộn xộn sao? Oa nhi bối rối cười, bởi vì bối rối mà càng thêm lải nhải.

_ Tôi nghĩ anh nên đề nghị với cha anh để anh tự tìm người mình yêu, không cần phải kháng cự như vậy, đương nhiên người cũng có thể tiếp tục duy trì độc thân. Anh chăm sóc chúng nó rất tốt cho nên tiếp tục như vậy cũng không có cái gì không tốt. Tôi chỉ là, Tôi nghĩ..... Mặc kệ người bên ngoài nói như thế nào, chỉ cần anh và hai đứa nhỏ cảm thấy vui vẻ là tốt rồi...

Nói còn chưa nói xong, cô đã muốn chôn ngay mặt mình xuống đất, càng không nói đến người đàn ông bên cạnh đang trừng mắt nhìn cô. Trong đêm đen yên lặng, làm cho tự nhiên cảm thấy xấu hổ.

_ Ô...

Quần bách đồ ửng nổi lên hai má, cô cười gượng vội vàng đứng lên.

_ Xin lỗi, tôi chỉ là ở nói hươu nói vượn, anh đừng nghe là tốt nhất.

Cô nói xong xoay người muốn đào tẩu, anh lại giữ cô lại. Cô cứng đờ, quay đầu nhìn anh. Anh tựa hồ đối hành động giữ chặt cô của mình cũng có chút kinh ngạc nhưng này ngạc nhiên chỉ lóe lên một chút, sau đó anh nhìn cô, mở miệng nói.

_ Ngồi xuống.

Câu kia là mệnh lệnh sao? Nghe qua rất giống nhưng cô lại cảm giác có chút giống thỉnh cầu. Đầu của cô bị hỏng rồi sao? Mệnh lệnh cùng thỉnh cầu trên cơ bản không có khả năng giống nhau mà. Có lẽ là bởi vì ngữ khí của anh nghe qua rất giống mệnh lệnh nhưng biểu hiện lại rất quái lạ. Cô trừng mắt anh, đại khái hai giây, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

(Di Di: cơ bản chị vẫn không dịch lại zai đẹp chị Oa Oa à =)))

Anh buông tay ra, nhú mi trừng mắt nhìn mặt hồ âm u trước mặt, anh không biết chính mình vì sao giữ chặt cô. Có lẽ là vì anh thật sự cần một đề nghị, mà cô cùng hai đứa con sinh đôi của anh ở chung cũng rất tốt. Trên thực tế, cô cùng cả nhà anh sống chung rất tốt.

_ Cô có cảm thấy... tôi cần hỏi qua ý kiến Tyre và Knight không?

_ Ờ... cái này nói sao thì cũng là cuộc sống của cả ba người đúng không?

Cô nho nhỏ nhắc nhở. Anh không có mở miệng, lấy tay vuốt ve cần câu dài, mày thâm nhú lại, sau đó anh có chút khàn khàn nói.

_ Chúng nó sẽ không giận.

_ Đó là bởi vì chúng nó còn nhỏ.

Cô chần chờ một chút, mới nói.

_ Cũng có lẽ chúng nó căn bản không dám.

Bản tính phòng vệ của anh lại dựng lên.

_ Không dám gì?

Thái độ của anh. Anh hoàn toàn không đề cập tới chuyện của vợ anh. Trên xe thậm chí không tấm ảnh chụp, anh quả thực làm cho cô giống chưa từng tồn tại. Còn có, khi anh gặp chuyện không vừa lòng, bản mặt liền khó coi. Anh biết không? Chúng nó đối với thái độ của anh, có đôi khi dường như là thật cẩn thận. Cái kia thật sự không giống như là thái độ của đứa trẻ bảy tuổi đối với cha mình. Hơn nữa đa số thời điểm, thật sự anh rất...

_ Tôi không có khó chịu.

Anh trầm giọng chặn lời cô.

_ Anh đương nhiên là có.

Cô một chút cũng không khách khí.

_ Anh hiện tại chính là như thế. Trẻ nhỏ rất mẫn cảm, bọn họ là giỏi nhất là nhìn sắc mặt mà đoán. Chúng nó vào thời kì trẻ con sẽ quan sát hành động của người lớn mà học theo. Lúc này Knight trước khi ngủ đã lo lắng hỏi tôi anh có giận chúng nó không?

Anh trong lòng thất lại, yết hầu có chút co rút nhanh nói giọng khàn khàn.

_ Tôi không có giận.

_ Tôi biết.

Cô nhẹ giọng mở miệng.

_ Tôi chỉ là...

Anh một tay che miệng, ánh mắt tối tăm.

_ Sự hãi lo lắng quá độ.

Cô giúp anh nói tiếp, sau đó thờ dài một hơi nói.

_ Nhưng anh thật sự cần phải đem thói quen xấu này bỏ đi!

Alex biết cô nói đúng. Khi anh còn nhỏ, cũng sẽ bởi vì cha giận mà sợ hãi.

_ Tôi không biết... lại nghiêm trọng đến thế.

Anh thở sâu, nhìn chằm chằm mặt hồ, một hồi lâu mới cứng ngắc nói.

_ Cha tôi vẫn rất nghiêm khắc... tôi...

_ Đây, tin tôi đi! Anh không có nghiêm khắc đâu.

Cô đẩy nhẹ cánh tay anh, nhỏ giọng mở miệng.

_ Chỉ là đôi khi hơi khó chịu thôi.

Anh nhếch miệng, cười khổ nói.

_ Tôi không biết nên làm gì với chúng nó. Sau khi mẹ chúng nó đi rồi thói quen nghiện việc lại khiến tôi làm việc như điên. Cho đến có một ngày, ta phát hiện Tyre cùng Knight luôn đi theo phía sau Lý Tư. Chúng nó có vẻ khẩn trương vừa lo sợ e ngại, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ống quần Lý Tư, mà không phải của tôi. Chúng nó lui ở phía sau Lý Tư nhìn bộ dáng của tôi. Đường như... quản gia của tôi mới là cha của chúng, còn tôi chỉ là một người xa lạ.

_ Ồ...

Cô phát hiện chính mình không biết nên an ủi anh như thế nào, tìm hoài không thấy một câu.

_ Hai năm trước, tôi bắt đầu giảm việc, tận lực rút ra thời gian đến với chúng nó, học tập cách chăm sóc trẻ con, nhưng hiển nhiên....

Anh có chút chua xót nói.

_ Tôi làm không được tốt lắm.

_ Cũng không phải không tốt lắm, loại chuyện này phải cần thời gian.

Cô gỡ gỡ đầu, sau đó nói.

_ Chiều theo anh mà nói, so với tình hình của anh với chúng nó lúc trước đã cải thiện rất nhiều rồi. Anh chỉ cần, ách, đừng luôn dùng câu mệnh lệnh, còn có nhớ rõ đừng khó chịu cau mày nữa, phải mỉm cười hiểu không? Nào, giống vậy nè.... Ha ha ha ha ha....

Cô đưa tay che miệng, phát ra tiếng cười giòn tan.

_ Bằng không cười như vậy cũng được, Aha ha ha ha...

Cô hai tay ôm bụng, ngửa cổ ra cười khanh khách.

_ Anh cũng có thể như vậy.

Cô tay phải hướng ra phía ngoài, tay trái giả vờ vuốt hàm râu vô hình, học như theo kịch nghệ gật gù cười.

_ Aha, Aha, Aha ha ha ha ha –

Cô khoa trương làm mẫu thật sự rất khôi hài, cô liên tục làm mẫu vài động tác, anh lúc đầu cúi đầu cười rồi đến cười vang, cho đến cuối cùng cười đến nước mắt đều chảy ra.

_ Đúng rồi đúng rồi, chính là kiểu này. Oa Oa cười xoa xoa mái tóc màu café của anh, lại vỗ nhẹ hai cái thêm vài câu khen thưởng.

_ Rất ngoan! Rất ngoan!

Anh kinh ngạc nhìn cô, Oa Oa phát hiện tầm mắt anh, vội rút tay về, xấu hổ vuốt mồ hôi trên trán, cười cười.

_ Xin lỗi! Do thói quen nghề nghiệp! Thói quen nghề nghiệp thôi!

_ Không sao!

Ý cười trở về bên môi, anh thú vị nhìn cô.

_ Cảm ơn.

_ Hử? cảm ơn cảm gì?

Cô ngây người một chút, hai mắt tròn to.

_ Sự an ủi của cô.

Anh chỉ chỉ đầu, cười nói.

_ Nha, cái kia.

Không biết anh là nói thật còn giả, Oa Oa chỉ cảm thấy càng ngày càng xấu hổ, chỉ biết đứng lên nói.

_ Tôi còn có việc phải làm, tôi về xe trước đây! Bye!

_ Bye.

Anh còn đang cười. Cô cùng anh phát phát tay, nhin cho mình không co giò chuẩn thẳng mà cứ từ từ xoay người rồi đi. Nói thật, cô đêm nay mất mặt nhiều đó là đủ rồi, không cần lại thêm một cái nữa. Cho nên phải dùng cách bình thần đi trở về xe. Cho đến khi về tới xe, ngồi xuống sô pha cô mới cúi đầu vào hai đầu gối đem mặt chôn ở trong đó. Đồ mặt thờ dài một hơi sau đó ngẩng mặt lên thần thờ nhìn tay phải chính mình. Tóc của anh sờ vào thật thoải mái, làm cho người ta nhìn không được muốn xoa thêm vài cái. Còn về mặt ngây ngốc của anh nữa, thoát nhìn căn bản y hệt hai đứa nhóc con anh. Nghĩ đến đó cô liền cười haha. Ôm đầu gối, cô thật vất vả ngừng cười, lại phát hiện trái tim vẫn đập rất nhanh.

Ai, người đàn ông này quả là đẹp trai, cười rộ lên lại càng đáng yêu, hại cô nhìn không được bắt chước mặt làm cho anh cười. Nhưng... Cô không nghĩ tới vấn đề giữa anh cùng hai đứa con lại rắc rối đến thế. Lúc cô bảy tuổi, cả ngày gây sự, tuy rằng cha thường bắt cô ăn thịt kho măng nhưng cô vẫn không sợ cha đến như vậy.

_ Vì sao ta?

Cô kỳ quái tự hỏi chính mình, nhưu mày suy nghĩ một chút. A, đúng rồi, bởi vì mỗi lần cha đánh cô xong, đều đã thừa dịp cô khóc đến ngủ quên, liền gọi mẹ đến thoa thuốc cho cô. Hơn nữa buổi sáng ngày hôm sau ánh mắt cha so với cô còn muốn đỏ hơn, cô lúc ấy luôn cùng ông cãi lộn, đến cả mấy ngày không nói chuyện. Sau đó khi nửa đêm tỉnh giấc đi uống nước thì nghe được cha mẹ nói chuyện. Mới biết mỗi lần cha đánh cô xong đều ở trong phòng ấy náy rất lâu, còn có thể bị mẹ giểu cọt. Cô thế mới biết cái gì là đánh vào con gái, trái tim cha đau. Sau đó cô liền trở nên ngoan ngoãn nhưng đa số thời gian thì vẫn...

Cười gượng hai tiếng, cô sờ sờ mặt, không khỏi nhớ tới gia đình. Ngày mai..... Phải lên gọi về nhà mới được...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Hào Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Nửa đêm tỉnh lại tưởng uống nước, Alex đi đến phía đằng trước, không chú ý bị xô pha giường dưới chân làm sẩy chân, thiếu chút nữa cả người lại nằm dài trên người cô gái đó. May mắn anh đứng lúc chống tay đỡ chính mình nhưng là chỉ cách hai tấc nữa sẽ đụng tới cô.

(Di Di: sao anh không để té luôn đi! T-T Vẫn ức chế cái nụ hôn hụt ah~)

Nằm ở phía trên cô, anh khẩn trương ngừng thở, cô nghiêng người cuộn mình thành cuộn không có phản ứng gì. Một bàn tay nhỏ bé gác bên mặt, tay kia cầm góc mền đặt trước ngực, hô hấp lâu dài, dáng vẻ ngủ say như thiên thần nhỏ. Xác định cô không tỉnh giấc, anh mới cẩn thận ngồi dậy, chậm rãi chuyển qua phía bên kia giường, ngồi im trên thảm. Cô vẫn ngủ rất say, anh nhẹ nhàng thở ra. Nếu anh mà té trên người cô thật thì xấu hổ không sao chịu xiết. Dùng tay nâng người ngồi dậy, anh đi đến tủ lạnh, rót ly nước uống. Đang uống, cô lại đột nhiên ngồi dậy.

_ Tôi không có bị ế.

Cô nói. Bởi vì quá mức đột nhiên, anh hoảng sợ, lập tức bị sắc nước, ho sặc sụa. Anh vội che miệng ngăn tiếng động, còn chưa hết sặc thì cô đã nằm xuống ngủ tiếp.

_ Cái gì vậy trời?

Anh rút khăn giấy lau nước bên tay cùng miệng, nghi ngờ từ từ đi qua.

_ Oa Oa?

Cô hai mắt nhắm nghiền, cau mày, miệng thốt ra những lời vô nghĩa. Bởi vì quá nhỏ thanh, anh nhận không được phải khom người cúi xuống lắng nghe.

_ Mẹ, đừng nhăn nhó nữa. Cả ngày nói tới nói lui. Cho dù mẹ có nói như vậy người ta cũng sẽ không trở về mà cưới con đâu. . .

_ Tiếng Trung?

Xác định cô vẫn đang ngủ chỉ là nói mơ, anh vốn định đứng dậy trở về phòng nhưng cô cứ lăm bắm một nội dung khiến anh không nhận được ngồi lại.

_ Tôi không có bị ế. Thầy bói đầu heo đáng chết. . .

Cô cắn môi dưới, mũi hồng hồng, thoạt nhìn có chút đau thương. Cô khỏe mắt có chút ướt át, anh không tự giác ở bên giường ngồi xuống. Một giọt nước mắt từ trên mi chảy xuống, một cổ xúc động làm cho đưa tay lau nó đi, dịu dàng khẽ vuốt mặt cô. Cô dụi dụi vào bàn tay của anh, khe khẽ thở dài, sâu kín mở miệng.

_ Anh đang ở đâu?

Anh cả người chấn động, giọng cô mềm nhẹ thở ra trong không khí tịch tịch, tiến vào tâm trí anh. Nơi mà trước đây chưa ai từng chạm vào. Anh biết cô đang hỏi cái gì, rất nhiều đêm bao năm qua, anh cũng từng hỏi mình như thế. Vậy mà vẫn chưa có đáp án. Nhìn về mặt yếu ớt của cô, một cảm giác xúc động nổi lên làm cho anh đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô, dịu dàng áp môi mình lên làn môi cô.

(Di Di: kiss rồi :))

_ Anh ở đây!

Anh dán vào môi của cô, dùng tiếng Trung thuần thực của mình thấp giọng nói. Cô đang ngủ tự nhiên lại lộ ra vẻ mặt vừa thẹn vừa hạnh phúc, anh không tự giác bị cô cuốn hút, khỏe môi hơi hơi giờ lên.

_ Đừng đi!

Cô đưa tay nhẹ nắm bàn tay anh, có chút bất an nói.

_ Anh sẽ không đi!

Anh nắm chặt lấy tay cô, lấy ngón cái vỗ về làn môi mềm mại của cô, nhẹ giọng trấn an.

_ Ngoan, ngủ đi, anh sẽ luôn ở đây!

Làn môi cô khẽ nhếch, nắm lấy bàn tay anh, mỉm cười. Đồng hồ điện tử trên bàn từng giây từng giây chuyển động. Alex ngồi ở bên giường, nhìn cô mỉm cười nắm bàn tay mình tựa như bàn tay anh là thứ gì rất quý giá lắm.

_ Đồ ngốc. . .

_ Buồn cười nhìn cô, anh thay cô kéo mền đắp lại cẩn thận. Rồi ngồi đó cho đến khi sắc trời chuyển sáng mới lặng lẽ rút tay về rồi khỏi.

(Di Di: lằng mằng chưa kìa :’> Em xin rút lại lời nói và sửa lại :’Anh là ông bố tốt và cũng là một người yêu tuyệt vời >:))

_ Cười cái gì thế?

_ Hửm?

Cô ngậm cây kẹo trong miệng, tâm tình sung sướng nhìn anh, trong mắt có dấu chấm hỏi.

_ Hỏi cô đang cười cái gì?

Cô gái này từ sáng đến giờ, cứ ngây ngô cười. Lúc làm bữa sáng còn hứng chí hát lung tung. Cô cười lác đầu, tâm tình khoái trá thậm chí không cùng anh so đo, lấy khăn đi lau bàn. Khoe miệng anh cười, ăn luôn miếng thịt hun khói cuối cùng. Sau đó đứng dậy đi đến bên người cô, đem đĩa không để vào chậu rửa, mở miệng nói.

_ Mơ thấy đàn ông sao?

Oa nhi lấp bắp kinh hãi, thiếu chút nữa đem kẹo que nuốt vào họng. Báo hại cô một trận nùng khịu, vội vàng phun kẹo ra. Chờ đến khi cô phục hồi lại, anh đã sớm cười no nê đi ra ngoài nói điện thoại.

_ Chán ghét, anh làm sao mà biết?

Cô đỏ mặt, che miệng theo cửa kính xe nhìn lên anh, chỉ cảm thấy một trận xấu hổ.

_ Oa Oa?

_ Sao?

Cô trở lại, thấy Tyre cùng Knight đứng ở phía sau cô, hốc mắt hồng hồng, vẻ mặt dường như muốn khóc, cô liền ngồi xồm xuống.

_ Hai con sao vậy?

_ Có phải do chúng con không ngoan không?

_ Cho nên cha mới bắt chúng con trở về ...

_ Chúng con sẽ ngoan mà...

_ Sẽ không chạy tới gần nước nữa...

_ Đợi chút, đợi chút... Các con chờ cô một chút.

Nhìn hốc mắt rung rung của hai đứa nhỏ, mỗi đứa nghèn nghẹn nói một câu, cô liền giơ tay lên ra hiệu dừng lại. Hai đứa trẻ liền im lặng, Oa Oa nhịu mảy mảy.

_ Sao lại thế này? Chậm rãi nói rõ từ đầu đến đuôi, không cần gấp. Cha các con đã nói gì?

Cô nhớ rõ buổi sáng lúc rời giường, cô rõ ràng nghe được anh ở trong phòng trần an hai đứa nhỏ mà.

_ Cha nói, chúng con hôm nay phải trở về nhà!

_ Về nhà?

Oa Oa ngây người một chút.

_ Nhà các con không phải ở Phí thành sao? Hôm nay lại phải trở về.

_ Lập tức.

_ Sao?

Oa Oa nháy mắt mấy cái.

_ Lập tức.

_ Đúng!

Tyre gật gật đầu, nức nở nói.

_ Là vì con không ngoan. Đứng hay không? Cho nên. Cho nên cha liền tức giận.

_ Nói hươu nói vượn, ách, không phải! Cô nói không phải thế.

Oa Oa vỗ vỗ đầu hai đứa nhóc, muốn bọn họ an tâm

_ Ngoan, cha các con không có tức giận. Chờ một chút nha, cô đi hỏi một chút để xem có chuyện gì.

Vội vàng xuống xe, cô đi đến bên người anh, anh còn đang nói điện thoại. Cô đưa tay vẫy vẫy anh vài cái, anh ý bảo cô chờ một chút, sau đó lại tiếp tục nói chuyện điện thoại. Trên xe, hai cái đầu nhỏ len lét chồm ra nhìn lên, cô liền mỉm cười ý bảo chúng an tâm

_ Có chuyện gì?

Alex tắt điện thoại, nhìn cô hỏi.

_ A, nói xong sao?

Oa Oa quay lại đầu nhìn anh, đột nhiên nghĩ đến, nói anh không tức giận cũng chỉ tự mình cô nghĩ thôi. Không chừng anh thật sự tức giận hai đứa nhóc không biết nghe lời này. Cô nhúu mày, sau đó nhỏ giọng hỏi.

_ Xin lỗi! Tôi hỏi anh một chút. Anh đang tức giận sao?

_ Sao?

Alex kinh ngạc nhìn cô.

_ Không có! Tôi làm gì mà tức giận?

_ Bởi vì ngày hôm qua Tyre té xuống hồ.

Đôi mày thanh tú của cô chau lại.

_ Anh giận bọn nhỏ sao?

Alex sửng sốt, nhúu mày trả lời.

_ Không có.

Oa nhi nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, đưa tay chỉ chỉ lên xe nói.

_ Tyre cùng Knight nghĩ anh đang tức giận, cho nên mới bắt chúng hôm nay về nhà.

_ Không phải!

Alex quay đầu nhìn xe, hai cái đầu kích động nhanh chóng biến mất nơi cửa sổ, anh nhúu mày vô lực thở dài.

_ Tôi muốn chúng trở về là vì ngày mai là ngày khai giảng rồi. Chúng phải đến trường đăng kí.

_ Thì ra là vậy!

Oa Oa giật mình, sau đó lại nghĩ ra một chuyện.

_ Anh chỉ nói với chúng là phải về nhà, chưa nói nguyên nhân đúng không?

_ Tôi...

Alex cương một chút.

Oa nhi nhìn anh, đột nhiên cảm thấy có chút đồng tình.

_ Đừng nói với tôi là anh mặt lạnh tanh nói với tụi nhỏ: “Dọn dẹp đồ đạc đi ngày mai chúng ta lập tức về nhà” nha?

Alex không có trả lời nhưng vẻ mặt xấu hổ của anh lại chứng thật cô cho dù không đoán trúng mười cũng đoán trúng tám chín phần.

_ Không phải tôi đã nói đừng dùng câu mệnh lệnh rồi sao? Chúng nó không phải những con cún nhỏ.

Oa Oa thờ dài, bắt đầu đi vừa buồn cười kéo anh về phía cửa xe.

_ Quên đi quên đi, muốn anh sửa liền coi ra rất khó. Dù sao hiện tại đi nói cũng còn kịp. Nhanh đi, nhanh đi, lên xe nói rõ ràng với bọn nhỏ đi.

Anh còn chưa kịp phản ứng, cô đã đẩy anh vào xe, đóng cửa lại. Trùng mắt nhìn cửa xe, anh một trận ngây ngốc hẳn ra, sau đó cửa lại đột nhiên mở ra.

_ Đúng rồi, nhớ rõ phải mỉm cười.

Cô cười dịu dàng nói xong, chốt đóng cửa xe lại. Alex nhú mày, nhìn cửa vào phòng ngủ, cô hòng một trận co rút lại. Anh vẫn luôn hy vọng mình không giống với cha nhưng không tự giác lại dùng một phương thức giống vậy đối mặt với Tyre cùng Knight. Lúc trước, anh còn không nghĩ mình đã dùng câu mệnh lệnh mà nói với con... Không tự giác thờ dài, anh hướng về phía sau xe. Vừa vào cửa, anh liền nhớ mình phải mỉm cười. Đứng trước toilet, nhìn mình trong gương thờ lợ ra tươi cười. Nhưng nụ cười cứ như đi nhát ma người khác.

Quên đi, có còn hơn không. Thở sâu, anh cứng ngắc mỉm cười, đến phía sau xe tìm con.

{thiendil8.wordpress.com}

_ Này, mai là ngày khai giảng của chúng nó. Anh đến hôm nay vẫn còn đi chơi là sao?

_ Chúng tôi vốn muốn về từ hôm kia rồi.

_ Hôm kia? Ha ha ha ha, anh nói đùa à?

Oa Oa nhìn không được nở nụ cười, đưa tay vỗ vỗ đầu vai anh.

_ Ông chủ hiện giờ chúng ta cách Phí thành rất xa nha!

_ Đúng vậy, nhờ phúc của cô đấy!

Anh vừa cho xe vào bãi giữ của sân bay, vừa liếc mắt nhìn cô một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói. Oa nhi xấu hổ cười lùi tay về.

_ Haha! Xin lỗi, ngại quá! Nhưng, tôi thấy mọi người chơi cũng vui lắm mà!

Cái đó đúng là thật. Không thể phủ nhận, cô gái này tuy rằng kéo mọi người dạo đồng dạo tây. Trên đường lại tăng thêm rất nhiều niềm vui. Bằng không sẽ giống như anh tưởng tượng đợt đi chơi này sẽ buồn chán.

_ A! Tôi rồi sao? Tyre, Knight, đến rồi, chúng ta xuống xe.

Thấy anh ngừng xe xong, Oa Oa đeo túi xách của mình, nắm tay hai đứa nhóc đi xuống xe. Alex xuống xe đi theo phía sau bọn họ, Oa Oa thấy anh cái gì cũng chưa lấy, nhìn không được hỏi.

_ Hành lý của đâu? Còn có của Tyre, Knight nữa? A, đúng rồi, chúng ta để máy bay trở về. Vậy xe kia thì sao? Cứ để nó thế à?

_ Đúng!

Anh nói. Oa nhi ngây người ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng. Đột nhiên có người ngoại quốc ăn mặc chỉnh tề tới tiếp đón.

_ Bart tiên sinh.

_ Giúp tôi dọn hành lý đem về.

_ Vâng!

_ Máy bay đâu?

_ Đã chuẩn bị xong. Sẽ cất cánh bất cứ lúc nào!

Alex đem cái chìa khóa giao cho một người trong đó. Sau đó đi về phía trước đi, Oa Oa đeo balo, cùng hai đứa nhóc vội vàng đuổi theo. Nghe Alex cùng những người đó đối thoại, cô vốn hiểu rõ tình huống hiện tại cho lắm, đợi đến khi cô thấy chữ “Bart” to đùng trên đuôi máy bay mới lĩnh ngộ được anh quả thật là người giàu có. Nhưng lại là giàu có trăm phần trăm, độ tinh khiết cao tới mức như kim cương chín mươi chín phần trăm.

_ Cô có thể ngậm miệng lại không?

Cô dừng lại, trợn mắt há hốc mồm đứng ở đường băng, anh đành phải quay lại, buồn cười nhắc nhở cô. Oa nhi nghe lời ngậm miệng lại, thật vất vả mới có biện pháp đem tầm mắt kéo trở về, nho nhỏ thanh hỏi anh.

_ Nhà anh mở công ty vận chuyển sao?

_ Không phải.

Alex dẫn hai đứa nhỏ lên máy bay, cười trả lời.

_ Máy bay này của anh sao?

Oa Oa đeo túi xách, đuổi theo.

_ Không phải.

Anh mỉm cười, đứng ở cầu thang, xác định Tyre cùng Knight đều đã đi vào, quay người vươn tay đón cô. Oa nhìn anh vươn tay, hồ nghi lắm bậm nói.

_ Anh tính thu tiền vé máy bay của tôi sao?

Không phải.

Anh bật cười ra tiếng, chỉ chỉ túi xách của cô.

_ Hành lí của cô!

_ Há? À!

Khuôn mặt nhỏ của cô nhanh chóng đỏ bừng, ngoan ngoãn đem đưa túi xách giao cho anh. Đi theo anh vào máy bay, thấy anh còn đang cười, cô nhìn không được cãi lại nói. Này, anh nói máy bay không phải của anh. Nhà anh cũng không phải công ty hàng không, tôi hiểu lắm là phải rồi.

_ Máy bay không phải của tôi, là của cha tôi.

Anh đem túi xách của cô đặt vào một góc.

_ Nha.

Cô bừng tỉnh.

_ Oa Oa, cho cô nè!.

Tyre theo phía sau cabin chạy lại, cầm một cây kem đưa cho cô.

_ Cám ơn.

Oa Oa tiếp nhận kem, mỉm cười nói cảm ơn cậu. Đang còn thắc mắc sao cậu lại biến ra được kem, liền nhìn thấy cậu lại chạy ra phía sau, cùng Knight chen chúc trước tủ lạnh. Oa, tủ lạnh nha. Oa, tivi nha. Oa, quầy bar nha. Oa, ghế da thật nha!

_ Cứ ngồi chỗ nào cô thích! Nhớ thắt dây an toàn.

_ Oa, kẻ có tiền nha –

_ Cô làm sao vậy?

Cô gái này tự nhiên chăm chú nhìn anh, đột nhiên trở nên kỳ dị, hai mắt mở to rất giống chưa thấy qua anh bao giờ.

_ Ha ha ha ha..... Không có.

Biết mình rất giống ăn mỳ vào biệt thự, cô đỏ mặt nhanh chóng tìm đến một chỗ bên cửa sổ ngồi xuống, sau đó ngoan ngoãn thắt dây an toàn.

_ Tyre, Knight, bay lên rồi! Ngồi xuống nhanh!

_ Dạ!

Hai đứa nhóc vừa nghe anh gọi, liền ngoan ngoãn đóng tủ lạnh, chạy ngồi đối diện với cô. Thay hai đứa con thắt dây an toàn xong, Alex ngồi xuống ghế bên cạnh cô. Oa nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, tâm tình không khỏi khoái trá mà hát nhỏ. Thật tốt thật tốt, đầu tiên là có xe đã ngoại, hiện tại lại có thể ngồi máy bay, cô bắt đầu chờ mong đến nhà của anh.

{thiendil8.wordpress.com}

Ở máy bay không cần thận ngủ quên, vừa cảm giác tỉnh lại, Kha Xảo Oa phát hiện mình đang nằm trên giường lớn xa hoa, lộng lẫy nhưng lại rất xa lạ. Giường rất lớn, phòng lớn hơn nữa, nhưng lại có vài cánh cửa. Cô đoán trong đó một gian là toilet. Còn buồn ngủ bò xuống giường, cô đi theo bàn tròn đến bên phải cánh cửa, mở nó ra. Phía sau cửa là hành lang, cô đóng nó lại, sau đó đi đến một cửa khác, lại mở ra. Là phòng thay quần áo, ngoại trừ quần áo cái gì cũng không có. Gãi gãi đầu, cô đóng cửa lại, sau đó thử mở cánh cửa thứ ba. Đúng rồi, có bồn cầu. Buồn ngủ nhanh chóng đi vào, cô cười

quần lót, ngồi trên bồn cầu. Cố suy nghĩ mình làm sao xuống được mấy bay. Cô rút cuộc làm thế nào mà nằm trên giường? Cẩn thận suy nghĩ, hình như là đến phòng... khi đó quá mệt mỏi, cho nên cô chỉ cởi quần bò, ngay cả áo ngủ cũng chưa đổi, mặc T-shirt lên giường.

Ai, lâu lắm không ngủ trên giường thoải mái như thế. Chờ một chút oa trở về, tiếp tục nủ thêm mới được. Gãi gãi đầu, ách xì 1 cái, cô ngồi trên bồn cầu lười biếng xia thất lưng.

_ Hi.

Vốn không muốn quấy nhiễu nhưng nghĩ đến việc cô sẽ nhìn thấy mình, Alex ngồi ở bồn tắm lớn, đành phải bắt đắ dĩ vừa buồn cười vừa gợn tay lên chào cô.

_ Ách, hi.

Cô trấn định lùi tay về giữa không trung, ngồi ở trên bồn, mỉm cười mở miệng.

_ OK! Hiện tại tôi đang nằm mơ cho nên mới nhìn thấy anh không mặc quần áo nằm ở trong bồn tắm đúng không?

_ Cứ cho là thế đi!

Miệng anh cầm cười, cánh tay rắn chắc gác trên thành bồn tắm, mái tóc ướt sũng còn đang rơi nước, ánh mắt màu cà phê hứng thú dạt dào chăm chú nhìn cô.

_ Khụ khụ!

Oa oa khục khục yết hầu, khuôn mặt nhỏ nhanh chóng ửng đỏ nói. Tu rằng là mơ nhưng... anh có thể xoay mặt đi chỗ khác không?

_ Vì sao?

Anh nhú mày.

_ Như vậy tôi mới có thể đứng lên mặc..... Quần lót.

Bị anh nhìn thế cô dĩ nhiên là có cảm giác không tự nhiên, cô ngồi ở trên bồn cầu, bắt đầu đưa mắt nhìn xuống dưới, nhìn không được xấu hổ kéo T-shirt xuống, che khuất đùi cùng mông của mình. Hai chữ cuối cùng mới có thể thoát ra khỏi cửa miệng. Nhìn đáng về cô thẹn thùng xấu hổ, anh nhìn không được lại muốn chọc cô.

_ Nếu là mơ thì coi như tôi không tồn tại đi!

Anh không tồn tại, làm sao có thể a? Cô thậm chí có thể nhìn đến bọt nước ở ngực anh lờ lờ tỏa sáng đang chảy xuống. Cô dám thề, cô chỉ cần đứng đứng lên là có thể thấy những bộ phận khác ở dưới làn nước của anh. Oa nhi quần bách đỏ mặt trừng anh.

_ Tôi nghĩ anh là quân tử.

Anh nhếch miệng cười, lộ ra răng trắng nõn.

_ Cái kia chính là sự thật mà thế giới phải công nhận.

_ Đây..... Vô lại!

Oa nhi cắn môi dưới, vẻ mặt đỏ bừng hỏi.

_ Anh rút cuộc có xoay mặt sang chỗ khác không?

_ Ok,ok!

Anh cười quay đầu đi, đổi mặt bên kia.

_ Đừng nhìn lên.

Cô lo lắng nói.

_ Rồi, biết rồi!

Oa nhi thấy thế, liền dùng tốc độ nhanh nhất đứng dậy, mặc quần lót vào sau đó hướng bồn cầu.

_ Được chưa?

Anh cười mở miệng hỏi.

_ Còn chưa, chờ một chút.

Vội vàng rửa tay, cô liền tiếp nhìn về phía anh, xác định anh vẫn nhìn về phía khác, vội vàng xoay người chạy ra cửa. Lúc này mới phát hiện toilet này lại có hai cánh cửa.

_ Đáng giận, rốt cuộc là bên nào?

_ Bên phải.

Như là biết chân chờ của cô, anh mở miệng giải thích. Người đàn ông này có mắt sau lưng sao? Hoảng hốt liếc mắt nhìn mái tóc màu cà phê của anh, cô nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài. Sau đó bay tuốt lên giường, tiếng cười của anh vẫn còn theo cô vào phòng, chui vào ổ chăn.

_ Trời ạ, quá mất mặt, siêu mất mặt, mất mặt tới cực điểm.

Cô làm sao mà có thể trước mặt anh cời quần đi toilet được chứ! Trời ạ. Rõ ràng giết cô còn có vẻ tốt hơn. Oa nhi nằm ở trên giường, trốn kín vào ổ chăn vừa then lại xấu hổ = kêu ra tiếng. Quả thực không thể tin được chuyện này lại có thể xảy ra. Trời ạ! Trời ạ!

_ Khẩu khẩu khẩu –

Ngay tại lúc cô vẫn còn xấu hổ, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, cô cả người cứng đờ, chợt nghe thấy tiếng anh cười hỏi ở sau cánh cửa?

_ Đây, cô có ổn không? Hình như tôi mới nghe một tiếng thét.

_ Tôi đang ngủ!

Cô phút chốc ngồi dậy, đỏ mặt lớn tiếng nói. Tiếng cười xấu xa lại lần nữa truyền đến, Oa Oa mới phát hiện chính mình nói cái gì. Cô vừa xấu hổ ngã xuống giường, lại lần nữa kéo chăn, buồn bực chui trong chăn mà mắng. Nhưng trong đầu hiện tại đều là dáng vẻ gọi cảm mím cười của anh khi đang lỏa ngực nằm trong bồn tắm khiến cho mặt cô đỏ lên, rất lâu sau mới có thể bình tâm lại.

Di Di: khả năng chống chọi của chị vs zai đẹp thiệt là kém quá đi :))

Bởi vì tên kia lỏa ngực cứ ở trong đầu cô lặc lư cho nên cô mãi cho đến khi sắp sáng mới ngủ. Tỉnh lại đã đến giữa trưa. Sau khi cô rời giường liền vào phòng tắm rửa mặt sạch sẽ. Chuyện thứ nhất, chính là xoay người kiểm một cách cửa khác để mở ra. Ai ngờ vừa mở ra, liền nhìn thấy một người đàn ông đứng ở trong phòng nhưng không phải Alex.

_ A, xin lỗi! Xin chào! Tôi là...

_ Kha tiểu thư, tôi biết, chúng ta tối hôm qua đã gặp.

_ À, xin lỗi, tối hôm qua tôi mệt mỏi cho nên không nhớ rõ.

Nhìn người đàn ông trong tay cầm chổi lông gà, quần áo cẩn thận tỉ mỉ, đứng ở bên cạnh bàn, cô ngượng ngùng cười cười.

_ Chủ cứ gọi cháu là Oa Oa. Chú là Lý Tư đúng không?

Ông vuốt cằm.

_ Đúng vậy, Oa Oa tiểu thư.

_ Ách, không cần thêm chữ tiểu thư.

Nhìn kỹ, tóc chú đã có chút điểm bạc, để cho một chú lớn tuổi gọi mình là tiểu thư, cảm giác rất kì lạ, cô có chút xấu hổ sờ sờ mặt.

_ Xin hỏi một chút, cái kia....

_ Thiếu gia đã đi làm.

_ A, nha.

Cô gật gật đầu, sau đó đỏ mặt nói.

_ Nhưng cháu muốn hỏi có gì ăn không ạ?

Không ngờ cô sẽ nói như vậy, Lý Tư gật đầu nói.

_ Ở dưới lầu. Mời theo tôi!

Cô đi theo ông xuống lầu, một đường xuyên qua phòng khách cùng phòng khách, đi vào nhà ăn, cô vừa mới ngồi xong, ông liền đem com đi hâm nóng lại. Hiệu suất làm việc rất cao làm cô bội phục không thôi. Nhưng ông cứ đứng như thế bên cạnh, thật sự làm cho cô ăn không được.

_ Ách, Lý Tư, chú ăn com chưa?

_ Vẫn chưa!

_ Cháu không quen ăn com một mình.

Cô hướng về phía ông mỉm cười mở miệng.

_ Chắc vẫn còn thức ăn chứ? Chú ngồi xuống cùng ăn với cháu đi!

Trong mắt ông hiện lên một tia kinh ngạc, thoáng chần chờ một chút.

_ Làm ơn!

Cô hai tay tạo thành chữ thập, bày ra vẻ mặt đáng thương.

_ Một mình ăn com rất buồn.

_ Được! Nếu tiểu thư không ngại.

_ Cháu không ngại!

Cô thẳng thân mình, chính sắc nói, sau đó bật cười.

_ Còn nữa, chú đừng thêm chữ tiểu thư. Cháu thật sự không quen được.

Lúc này đây, cô xác định miệng ông khẽ cong lên. Kia hẳn là một nụ cười, cô cười nghĩ thế.

_ Cho nên phòng này được một trăm năm rồi sao?

_ Đúng vậy!

Lý tư gật gật đầu.

_ Một trăm hai mươi lăm năm.

_ Oa, thật lợi hại. Phòng này thật khá, không giống như đã cũ.

Oa Oa thay Lý Tư cầm lấy cái ly không trước mặt, rót rượu, tiếp tục tán gẫu nói.

_ Chú làm quản gia bao nhiêu lâu rồi?

_ Đã hai mươi ba năm.

Lý Tư uống một hớp rượu, hít mũi, có chút cảm thán nói.

_ Cha tôi là quản gia của lão Bart, tôi cùng Chad từ nhỏ đã sống ở Bart gia. Sau khi cha mất, chúng tôi liền kế nghiệp.

_ Chad?

Oa Oa nâng quai hàm, tò mò hỏi.

_ Là anh trai tôi, sống ở bên cạnh Bart lão gia hiện là Bart gia đại tổng quản.

Ông lại uống một ngụm, sau đó nhìn cô hỏi.

_ Cô trên đường được thiếu gia nhật được sao?

_ Đúng vậy, cháu muốn đi New York tìm chú. Ai ngờ nửa đường xe lại bị hư, vừa vặn anh ấy lái xe qua, bóp tiền của cháu lại bị mất.

Cô vừa uống rượu vừa nói.

_ Anh ấy nói nếu cháu đồng ý trên đường chăm sóc hai đứa nhóc thì anh ấy sẽ đưa cháu đến New York.

_ Nha.

Ông gật gật đầu, vẻ mặt đã có chút tiếc nuối.

_ Làm sao vậy?

Lý tư cười cười.

_ Không có gì, tôi chỉ nghĩ cô là bạn gái thiếu gia.

_ Haha, làm sao có thể, anh ấy lúc trước còn đá cháu bay xuống xe.

Oa Oa nhếch môi xem thường, trong đầu nháy mắt hiện hình ảnh anh lóa ngực, khuôn mặt nhòe hơi hơi đỏ đỏ lên, cô liền chụp lấy ly rượu che mặt.

_ Tôi cũng nghĩ thế.

Lý Tư thờ dãi.

_ A đúng rồi. Chú cũng không hiểu vì sao anh ấy không muốn kết hôn phải không? Tyre cùng Knight còn nhỏ như vậy, cũng khó trách cha anh ấy lại đưa phụ nữ đến tận cửa. Cháu thật sự không hiểu nổi sao lại có con người vừa ngoan cố vừa thiếu suy nghĩ lại vô lại thế chứ...

_ Vô lại?

Thiếu gia vô lại sao? Theo ông biết, các anh em của Bart gia chỉ có Hawke thiếu gia là có vẻ vô lại thôi mà.

_ A, không có, không có, cháu nói lộn rồi.

Oa Oa xấu hổ cười cười, vội vàng nói sang chuyện khác.

_ Đúng rồi, Lý Tư, ông có hiểu vì sao anh ấy không chịu kết hôn không?

Nhìn cô, trong lòng Lý Tư liền biết được. Đứa nhỏ này ông rất thích. Không kiểu cách lại biết tôn trọng trên dưới so với các yêu nữ bên cạnh mà lão gia đưa đến xem ra tốt hơn rất nhiều. Chẳng vạng ngày hôm qua, lúc bọn họ về nhà, lần đầu tiên ông thấy thiếu gia ôm một cô gái say ngủ vào phòng. Sau khi đến trong phòng, cô từng tỉnh lại, tuy rằng buồn ngủ dày đặc nhưng vẫn cố gắng cúi đầu nói cảm ơn với ông. Vừa tắt đèn, cô cũng bắt đầu thoát quần, sau đó thì thảo nói ngủ ngon, trèo lên giường trùm chăn ngủ khò. Ông nhìn thấy há hốc mồm, thiếu gia lại nở nụ cười, hại ông càng thêm ngốc ra. Đã bao nhiêu năm ông chưa từng thấy thiếu gia cười thoải mái đến thế.

_ Thấy anh lâm vào trầm tư, Oa Oa ngượng ngùng nhỏ giọng nói.

_ À, nếu không tiện thì thôi quên đi, cháu chỉ là tò mò mà thôi.

Lý Tư mỉm cười, sần nảo nói.

_ Kì thật có một gia đình hạnh phúc chỉ chính mình là mơ ước từ nhỏ của thiếu gia. Cho nên dù bị lão gia phản đối, cậu ấy vẫn nhất quyết kết hôn từ rất sớm...

A, nguyên nhân thật sự là bởi vì anh không thể quên người vợ cũ của anh... Không biết vì sao, trong lòng cô hiện lên một chút chua xót. Anh nguyện vì cô ấy cả đời sống thế sao? Cặp song sinh kia chẳng phải cả đời cũng chẳng có mẹ? Kỳ thật người khác không nói gì, hai đứa nhóc cũng rất ngoan. Nếu có thêm một nữ chủ nhân chẳng phải rất hạnh phúc sao? Nhìn chai rượu không còn một giọt trên tay, cô sâu kín thở dài, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên, hưng phấn nói.

_ A, cháu đã biết, Lý Tư, Lý Tư, ông chăm sóc anh ấy từ nhỏ đúng không? Anh ấy thích kiểu người thế nào ông cũng biết đúng không?

_ Hẳn là vậy...

Lý Tư gật gật đầu.

_ Vậy đi! Chúng ta giúp anh ấy liệt kê các điều kiện.

_ Liệt kê điều kiện?

Ông ngậy người ngẩn ngơ.

_ Đúng vậy, liệt kê những điều kiện một người phụ nữ là anh ấy thích. Sau đó đưa cho cha anh ấy biết là anh ấy muốn tìm người phụ nữ thế này đó.

_ Gì?

Lý Tư càng thêm đại ra. Cô ấy bảo giúp thiếu gia liệt kê các điều kiện, ông đang nghe làm sao? Ông nghĩ cô đang thích thiếu gia mới đúng chứ?

_ Đúng! Chính là như vậy, chú có giấy bút không? Mau mau mau, thừa dịp tinh thần còn hăng hái chúng ta làm luôn đi.

Cô cao hứng nói.

_ Nào, chúng ta giúp anh ấy tìm một nửa khác thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Hào Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

_ Asics, Asics!

_ Sao?

_ Cho tôi mượn điện thoại gọi một chút.

_ Cứ tự nhiên.

Nghe được có tiếng người vào cửa, Kha Xảo Oa ở phòng khách liền thò đầu ra. Vừa thấy đến anh, cô liền mỉm cười ngọt ngào. Alex khước miệng giương lên cười lại nhìn cô.

_ Nhưng tôi muốn gọi điện thoại quốc tế.

Cô ngượng ngùng nói.

_ Không sao! Cô cứ gọi đi!

_ Cám ơn.

Cô lại nở nụ cười sáng lạng, phát phát tay.

_ Khi tôi về nhà sẽ tạ tiền lại cho anh.

Lý Tư tiến lên tiếp nhận áo khoác của thiếu gia, thay anh treo lên, trong tai nghe được bọn họ nói chuyện, không khỏi ngẩn ngơ.

_ Không cần.

Alex buồn cười trả lời nhưng cô gái kia sớm đem đầu rút trở vào, anh cười lắc đầu, thấy vẻ mặt Lý Tư có vẻ hoang mang.

_ Làm sao vậy

_ Tiểu thư gọi thiếu gia là...?

_ Asics.

Anh có chút bất đắc dĩ cười cười.

_ Tôi biết, cô ấy là cố ý. Tôi từng sửa lại nhưng cô ấy vẫn không chịu sửa.

Hai mắt Lý Tư trừng lớn hơn nữa, nhìn thiếu gia đi vào phòng khách. Trong lòng càng thêm cảm thấy căn bản không cần liệt kê mấy điều kiện kia ra đâu? Ông hoang mang đi theo thiếu gia vào phòng khách, chỉ nhìn thấy Oa Oa tiểu thư đem điện thoại để cách lỗ tai rất xa. Từ điện thoại truyền đến tiếng la của một người phụ nữ. Âm thanh kia lớn đến ngay cả ông đứng ở cạnh cửa cũng có thể nghe được.

_ Mày đúng là đứa bất hiếu. Ta muốn lột da mày! Dám đem mẹ mày nhốt vào phòng rồi chạy trốn hả? Ta bắt quá chỉ nói mày hai, ba câu, mày... mày... mày...

_ Không chỉ hai, ba câu đâu...

Cô lăm lăm nhỏ nhỏ oán giận.

_ Mày nói cái gì? Mày đừng tưởng rằng mày nói nhỏ giọng ta không nghe thấy. Mày rớt cuộc đang ở nơi nào? Một tháng không gọi điện thoại về. Ta là mẹ mày nha, mắng mày hai, ba câu không được à?

_ Dạ! Dạ! Dạ!

Oa Oa thờ dài, ngẩng đầu nhìn đến vẻ mặt ngây ngốc của Alex. Nghĩ rằng dù sao anh nghe cũng không hiểu tiếng Trung, nhin không được đem điện thoại nhét vào trong tay anh, không tiếng động mỉm cười mở miệng.

_ Giữ giúp tôi một chút!

(Di Di: chị không biết là Bart lão gia đã bắt cả Bart gia học tiếng Trung sao? Mấy anh không chỉ nghe hiểu mà còn ngồi tám vs chị bằng tiếng Trung ấy chứ @.@)

Alex không tự chủ được cầm điện thoại. Sau đó nhìn cô biến mất ở cửa, trong điện thoại vẫn truyền đến tiếng mắng liên tục của mẹ cô.

_ Mày nghĩ mẹ mày mang thai chín tháng mười ngày đẻ ra mày dễ lắm sao? Mày cho rằng mày giống như trứng thối một phốc là ra sao? Mày nghĩ con có thể đi ra ngoài vứt bỏ, trở về nhặt được sao? Dám làm ra đủ thứ chuyện, ta đây là mẹ mày cực khổ nuôi lớn mày...

Hiện tại anh đã hiểu được cô gái này vì sao lại nói nhiều như vậy. Xem ra chín trên mười là do di truyền mà ra. Đang lúc anh còn đang so sánh khả năng nói nhiều của Oa Oa cùng mẹ cô thì đã nhìn đến Kha Xảo Oa cầm trong tay một cái khay trở về, đặt mông ngồi xuống ở trên sofa. Sau đó cầm khay bánh ngọt cùng thức uống nóng để trên bàn. Rót một ly cho Lý Tư, một ly cho mình rồi sau đó mới lại rót một ly đưa cho anh.

_ Cảm ơn!

Cô mỉm cười không tiếng động cầm lấy điện thoại về. Cầm lấy ly thức uống nóng kia, anh vẫn là có chút ngốc ra, tiếng người phụ nữ trong điện thoại vẫn rít gào không ngừng.

_ Mẹ mày chỉ hi vọng mày kết hôn sớm một chút thì có gì là sai hả? Mày năm nay hai mươi tám rồi. Là hai mươi tám chứ không phải mười tám biết không? A Hoa bên nhà cũng bằng tuổi mày mà đã có ba con rồi kìa?

_ Ngay cả có người yêu cũng không có.

Cô cùng mẹ nói ra cùng lúc một lời. Sau đó thờ dài thật mạnh, lại nhìn đến Alex. Tuy rằng anh nghe không hiểu nhưng chắc vẫn hiểu mẹ cô mà nói sẽ nói tới sáng mai? Cô bắt đầu dĩ mỉm cười, cầm lấy bánh quy đưa cho anh. Anh ngồi xuống ở bên người cô, hai người cùng nhau cầm trà nóng, ngồi ở trên sofa, nghe mẹ cô mắng.

_ Rõ ràng đã nói với mày thầy tướng số đã nói là không thể cho người ta mượn tiền. Mượn thì sẽ không lấy lại được vậy mà mày vẫn ngoan cố cho mượn. Kết quả sao hả? Muốn làm người tốt việc tốt sao? Ta làm sao có thể sinh ra một đứa con gái vô dụng đến vậy hả trời? Uy, ông già kia, sao lại giật điện thoại của tôi?

_ Đừng ồn nữa!

Tiếng cha trầm ổn vang lên. Tiếp theo đó tiếng của mẹ liền biến mất. Cô nghe tiếng hai mắt sáng ngời, tinh thần rung lên, giống như là a tì trong địa ngục được thoát li khổ ải, đem điện thoại lại gần bên tai.

_ Cha?

_ Ù!

Kha ba lên tiếng, mở miệng hỏi.

_ Con đang ở đâu?

_ Ở Phí thành nước Mỹ.

Cô liếc mắt nhìn Alex bên cạnh một cái, sau đó nói.

_ Nhà của bạn con.

_ Trên người có tiền không?

_ Hoàn hảo.

Không muốn làm cho cha lo lắng, cô lập lờ nói. Kha ba nghe vậy trầm mặc sau một lúc lâu, sau đó nói.

_ Con làm mất ví tiền rồi phải không?

_ Há?

Oa Oa sừng sốt, chột dạ một chút, làm sao cha lại biết.

_ Ngân hàng báo con đến làm thủ tục mất giấy tờ.

Thì ra là thế, cô sớm nên biết sau khi cô mất tích, cha nhất định sẽ tra cô đang ở đâu.

_ Cho cha địa chỉ. Cha nhờ chú đi rước con.

Cô vươn ngón trỏ vòn theo từng đường nét trên đồ thủy tinh trên bàn, lẩm bẩm nói.

_ Không cần! Hai ngày nữa con sẽ đến tìm chú.

Kha ba lại trầm mặc một hồi lâu, mới nói.

_ Con đừng làm phiền bạn bè của mình quá!

_ Con biết mà!

Cô gật gật đầu.

_ Bên kia cũng là tối rồi. Con ngủ sớm đi! Rảnh thì gọi về báo bình an.

_ Dạ ba. Bye bye!

Cô tắt máy, liếc mắt ngắm anh một cái, mỉm cười nói.

_ Cảm ơn điện thoại của anh!

_ Không có gì!

Alex uống một hóp trà nóng. Oa nhi cũng uống một ngụm trà nóng cùng anh ngồi ở trên sofa gần người. Lý Tư không biết khi nào đã không thấy, trong phòng chỉ còn lại tiếng nhạc giao hưởng nhẹ nhàng. Một chén trà hương thơm ngào ngạt, bên tai được nghe tiếng nhạc du dương, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách khiến tâm tình dần dần lắng xuống. Không biết có bao nhiêu lâu đã chưa có lại cảm giác ưu nhàn thế này. Đặc biệt, vừa trải qua một trận oanh tạt nộ kia, loại điềm tĩnh này lại làm cho người ta quý trọng không thôi. Sau một lúc lâu, anh nhìn chén trà kia đã thấy được đáy, mới mở miệng hỏi.

_ Đây là cái gì trà?

_ Long nhãn gừng mẫu trà.

Cô đang cầm ly trà gừng cuối cùng nói.

_ Thời tiết lạnh thế này, lại bắt đầu trời mưa, lúc chiều tối với Lý Tư đi mua đồ liền thuận tiện mua cái này luôn. Trà này có thể phòng bệnh cảm, anh không ngại chứ?

_ Ủ!

Anh lên tiếng, sau đó lại hỏi.

_ Tyre cùng Knight đâu?

_ Ở trong phòng, đang ngủ.

Oa Oa lại uống một ngụm trà, liếc nhìn anh một cái. Anh ăn cơm chưa?

_ Chưa ăn.

_ Để tôi đi làm cơm cho anh.

Cô đứng dậy, vỗ nhẹ đầu vai anh hai cái. Anh đang cầm trong tay trà gừng ấm áp, nhìn cô rời đi, trong lòng lại ấm hẳn lên, nụ cười cũng không ngờ mà hiện ra.

{thiendil8.wordpress.com}

Mang theo một ly cà phê, ghé vào cửa sổ lầu hai, cô cúi đầu nhìn xe cộ chạy qua trên đường. Mùa thu đến, những chiếc lá vàng óng ánh của hàng cây bên đường bắt đầu rơi rụng, bay xuống mặt đường. Mỗi khi có xe chạy qua sẽ cuốn chúng bay cuộn cuộn. Lá bay lên rồi sau khi xe chạy qua lại bình yên hạ xuống. Một đôi ông bà lão nắm tay nhau đi dạo trên đường, phía sau dắt theo một chú chó.

_ Này, chó con!

Cô giơ tay lên, mỉm cười vẫy vẫy chú chó kia. Chó con nhìn thấy cô, tò mò liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó quay lại đầu tiếp tục đi theo chủ nhân.

_ Bye,bye!

Cô lại cố tình đưa tay vẫy vẫy sau đó tiếp tục dựa vào thành cửa sổ.

_ Nếu như cô không vội đi New York có thể ở đây thêm vài ngày nữa.

Vừa hết hai ngày, anh liền đưa cô tiền lương rồi nói những lời này. Bởi vì ở khách sạn phải trả tiền, cô lại muốn ở lại chơi thêm một thời gian. Dù sao cũng không có chuyện gì, hơn nữa mấy ngày nay ở chung, cô cũng cảm thấy có nhiều cảm tình. Tuy rằng trên danh nghĩa anh là ông chủ của cô nhưng cô cùng anh ngược lại càng giống như bạn bè. Cho nên nghe anh nói như vậy, cô cũng liền thuận ý quyết định ở thêm vài ngày như là chuyến nghỉ phép ngắn hạn. Không cần lo lắng chỗ ăn chỗ ở, cô đi chơi thể này cũng không có áp lực gì. Mỗi ngày dạo đồng dạo tây, mua đồ lưu niệm, chụp ảnh,...

Cứ nhiều ngày như thế, cô phát hiện anh ở một nơi rất hoàn hảo, bên cạnh lại có công viên. Mỗi buổi sáng, cô chạy ra đó tập thể dục. Những người thông thạo đi dạo, cậu bé đưa báo nhanh nhẹn đạp xe qua, ngay cả con chó cũng có vẻ rất hạnh phúc.

Một chiếc xe chạy đến, dừng ngay cửa phòng. Cửa mở, người đàn ông đi xuống xe. A, người đàn ông này quả thật rất thích hợp mặc tây trang. Cà phê, lá roi, người đàn ông, xe, thật rất giống như trong quảng cáo. Cô không tự chủ được nở nụ cười, sau đó mới phát hiện tư thế anh thoát nhìn có chút kỳ quái. Đúng rồi, người đàn ông này trong lúc làm việc sẽ không thấy bóng người, liên tục vài ngày đều tăng ca đến hơn mười một giờ mới về. Sao hôm nay mới giữa trưa là đã về rồi? Lại cứ như người máy.

_ Hi, Asics!

Cô tò mò gọi anh, vẫy tay với anh. Anh nghe tiếng ngẩng đầu sau đó vẻ mặt thống khổ đưa tay lên gáy rên nhỏ một tiếng.

_ Oa, không thể nào.

Oa Oa sừng sốt, vội vàng buông cà phê, chạy xuống lầu. Lý Tư đã mở cửa, đang giúp Alex cởi áo khoác.

_ Anh có khỏe không?

Cô đi theo bên cạnh anh.

_ Vốn là hoàn hảo.

Anh thống khổ nhìn cô.

_ Cho đến khi cô gọi tôi.

_ A, thực xin lỗi nha.

Cô rút một chút, ngượng ngùng cười cười, sau đó lại nhin không được nói.

_ Tôi thấy anh rất lạ. Hình như anh có chuyện gì phải không?

_ Bác sĩ nói cơ bắp cổ bị chuột rút.

Anh bước đi lên lầu, ngồi ở trên giường, gương mặt đẹp trai có chút vụn vẹo.

_ Anh đi khám rồi sao? Có thuốc không?

Anh lấy từ túi ra một hộp thuốc, nhúc nhích một chút liền đau đến chảy cả mồ hôi. Lý Tư rót một ly nước, Oa Oa thay anh lấy thuốc.

_ Thuốc giảm đau! Thuốc hạ sốt!

Cô ngẩng đầu nhìn nhìn anh, buồn cười đứng dậy đi đến phía sau giường anh.

_ Chờ một chút, để tôi xem một lát.

_ Nhìn cái gì?

Anh còn không chưa hỏi xong, liền cảm giác được cô kéo áo anh ra, xem xét vai gáy anh.

_ Ha, anh bị sái cổ rồi.

Oa Oa vừa thấy không khỏi bật cười.

_ Bị sai cỡ?

Anh nghe không hiểu, vẻ mặt hoang mang.

_ Chính là do tư thế ngủ không tốt.

Cô biết cười anh như vậy thật không đúng, nhưng vẫn nhin không được cười nói.

_ Mỗi khi anh cố vận động, vừa động sẽ đau, bả vai còn cứng ngắc giống hệt như tảng đá đúng không?

_ Tôi ngủ rất tốt mà!

Anh nhủ mày lắm bả.

_ Tốt mới là lạ.

Oa Oa dương dương tự đắc nhủ mi, đi đến trước mặt anh, lấy thuốc cho anh uống.

_ Anh bị nghiện làm việc, nhất định gối để nằm rất cao, lại nằm úp sấp ngủ. Buổi tối ngủ lại không xoay người, đúng hay không? Nhạ, anh uống thuốc trước đi, không cần lộn xộn, ngồi là tốt rồi, cũng đừng nằm xuống. Tin tôi đi, nằm xuống sẽ đụng đến cơ bắp gáy, sẽ làm anh thống khổ. Lý Tư, đi cùng cháu ra ngoài mua tí đồ được không chứ?

_ Cô muốn đi mua cái gì?

Anh bắt an nhin cô.

_ Thứ tốt.

Cô le lưỡi đối với anh, làm cái mặt quỷ, sau đó ôm lấy tay Lý Tư, vui vẻ cười đi ra ngoài.

Thứ tốt gì đây? Anh không thể tin tưởng nhủ mày, cầm lấy cốc nước nuốt thuốc. Không cần thận lại đụng đến gác, tác động đến cơ bắp, nhất thời làm cho anh đau đến muốn chảy nước mắt. Đáng chết, anh mới vừa ở bệnh viện rõ ràng đã chích thuốc giảm đau. Sao một chút hiệu quả của không có? Buổi sáng lúc rời giường, vốn chỉ có đau nhức, anh nguyên tưởng rằng vẫn còn tốt lắm. Ai biết lại càng ngày càng đau, đến mười giờ, anh cơ hồ không thể quay đầu, đành phải đến bệnh viện bên cạnh công ty khám. Anh còn tính hôm nay đi ra khảo sát công trình, hiện tại cô động không còn năng động. À mà đúng rồi với bộ dạng này mà anh còn dám lái xe về nhà mà không gây ra tai nạn công nhận đó cũng là một kì tích. Như thế cũng tốt. Mấy ngày sau, anh có thể được nghỉ phép. Đáng giận, thực là làm anh đau muốn chết.

_ Oa Oa tiểu thư, chuyện này không tốt lắm!

_ Yên tâm, không có việc gì đâu mà chú.

_ Cô xác định chứ?

_ Đương nhiên xác định, chú đừng lo lắng. Nào đến đây, cầm giúp cháu một lát.

_ Không phải, tiểu thư, tôi thấy chúng ta vẫn là...

Lý Tư muốn ngăn cản cô nhưng Oa Oa sớm cao hứng cầm chiếc túi của cô lên lầu. Ai, quên đi, xem ra, ông chỉ có thể tin tưởng sự cam đoan của cô. Huống hồ, anh cũng có nghe qua loại phương pháp trị liệu Đông Phương này, nghe nói rất hiệu quả. Vì thiếu gia cầu nguyện yên lặng một chút, ông liền ôm túi thảo dược trong tay, chiếu theo tờ giấy ghi phương pháp, đi vào phòng bếp hằm hằm nấu nấu.

_ Hi, tôi đã trở về, anh có khỏe không?

_ Ủ!

Anh vẻ mặt đau khổ, duy trì tư thế nhìn cô.

_ Trong tay cô cầm gì thế?

_ Không có gì, chỉ là một vài vật nhỏ mà thôi.

Cô cười cười nhìn anh, ngồi vào một bên, đem túi đồ đặt lên bàn.

_ Một ít vật nhỏ?

Vừa mới bắt đầu nhìn đến vài thứ kia, anh vốn đang có chút hoang mang. Thẳng cho đến khi cô xuất ra một loạt kim châm, Alex nháy mắt trừng lớn mắt, có chút hoảng sợ uy hiếp cô.

_ Đó là cái gì? Cô lấy kim ra làm cái gì? Đừng nói tôi là cô sẽ dùng cái kia...

Cô không để ý tới sự uy hiếp của anh, cầm những kim châm đã xếp xong xuôi đến gần anh, mỉm cười nói.

_ Yên tâm, sẽ không sao đâu. Tôi từ nhỏ đã cùng ông nội học châm cứu. Đây là y học cổ truyền của chúng tôi, rất lợi hại đó.

_ Đứng lại, đừng tới gần tôi! Đứng lại!

Anh đã từng nghe qua châm cứu nhưng anh tuyệt đối không muốn thử. Nhất là do cô thử.

_ Đừng sợ, sẽ không đau đâu.

Cô đứng ở trước mặt anh, hí mắt cười hỏi.

_ Hay là anh sợ bị kim châm?

Mắt thấy cô càng dựa vào càng gần, anh liền bắt lấy tay cô, không cho cô tới gần.

_ Tôi không sợ châm, tôi sợ cô.

_ Ôi, vinh hạnh quá nha.

Cô ha ha nở nụ cười sau đó thu hồi khuôn mặt tươi cười, trấn an anh nói.

_ Đừng lo, tôi có giấy phép hành nghề mà.

_ Thật sự?

Anh hồ nghi trừng mắt nhìn cô.

_ Giả.

Nhưng để làm cho anh an tâm, cô vẫn không đỏ mặt, khí không suyễn gât đầu. Tay nghề của cô ở nhà là tệ nhất nhưng môn châm cứu này là một trong những môn cô học giỏi nhất. Ngay cả cha cũng đồng ý với khả năng của cô, cô chỉ là lười đến viện y học thi cấp bằng mà thôi.

_ Anh yên tâm, thật sự sẽ không đau. Những châm này đều là châm vô trùng, không bị bệnh lây nhiễm đâu. Hơn nữa châm cứu bình thường vừa có thể cải thiện bị sỏi cổ vừa có thể thông mạch máu. Bằng không thì anh cứ cho tôi châm thử một cái đi, nếu đau đón ở gáy anh hoàn toàn không có cải thiện, tôi liền dừng tay, ok?

Anh không tin cô lắm nhưng cứ nghĩ đến loại đau đón này sẽ theo anh suốt mấy ngày liền do dự suy nghĩ. Thấy anh lo lắng, cô nhìn anh, mở miệng nói.

_ Tin tôi đi!

Tin tưởng cô? Nhìn cô gái này, Alex chần chờ một chút, trên mặt cô biểu tình thập phần tự tin, một chút cũng không có ý đùa giỡn.

_ Châm thứ nhất.

Anh nghe được chính mình mở miệng, hoảng sợ nhưng thấy miệng cô nở ra nụ cười, tim liền đập liên hồi. Quên đi, một châm thì một châm, anh nghĩ anh có thể chịu được.

_ Anh sẽ không hối hận đâu.

Cô cùng anh cam đoan. Anh buông tay cô ra, ở trong lòng âm thầm thở dài.

_ Tốt lắm, trước hết anh cởi quần ra đi!

Di Di: đau gáy châm cứu ở dưới @.@ Oa Oa chị thiệt là ...

_ Cởi quần?

Anh ngẩn ra, giương mắt nhìn cô, anh có nghe lầm hay không?

_ Đúng, cởi quần.

Khuôn mặt nhỏ của Oa Oa có chút ửng đỏ nói.

_ Yên tâm, tôi không có ý gì, chỉ là có chút huyết đạo ở trên đùi. Anh đang mặc tây trang, không tiện lắm.

Ok, anh bắt đầu cảm thấy trò châm cứu này khá thú vị. Khóe miệng lộ chút cười, anh ngoan ngoãn nghe theo lời cô.

_ Tôi nghĩ tôi cần cô giúp.

_ Sao?

_ Tôi không thể xoay người.

Anh nhú mày nói.

_ Làm phiền cô coi ra giúp tôi.

Cô hai mắt mắt tròn lên, sau đó chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn ở nháy mắt biến hồng, có chút bối rối lui từng bước.

_ Tôi... Ách, này không tốt lắm đâu? Tôi... Tôi đi tìm Lý Tư tốt hơn...

Oa Oa muốn chạy, anh lại đưa tay bắt lấy cô, đem cô kéo lại đây, không cẩn thận tác động đến cơ bắp gáy, anh thét lớn một tiếng, Oa Oa nghe tiếng không dám động đây nữa.

_ Anh có khỏe không?

_ Hoàn hảo.

Anh cắn răng nhịn đau.

_ Làm thì làm nhanh một chút. Đừng làm cho tôi thay đổi chủ ý.

Thấy anh đau đến ra mồ hôi lạnh, Oa Oa cắn răng một cái, ngậm lại dù sao khi châm cũng sẽ nhìn đến. Cô bắt tâm bình ổn lại, bắt chính mình không nên suy nghĩ bậy bạ, đỏ mặt cúi đầu giúp anh cởi quần dài.

Di Di: anh cũng là hạng BT ngầm =))

Oa, nguyên lai anh mặc quần tứ giác, cô còn tưởng rằng anh sẽ mặc quần tam giác nữa chứ.

_ Đẹp lắm sao?

Thấy cô nhìn chằm chằm vào quần lót quên muốn đứng dậy, anh buồn cười hỏi.

_ Hà? Cái gì?

Cô ngẩng đầu, một trận ngây ngốc.

_ Quần lót.

Anh nói.

_ Tôi... tôi không có nhìn!

Oa Oa đỏ mặt bác bỏ, vội vàng đứng lên, cầm quần dài của anh treo trên ghế. Cô không nhìn có quỷ mới tin, Alex tâm tình hảo cơ hồ đã quên đau đớn.

_ Kế tiếp thì sao?

_ Ngồi xuống.

Cô liếc mắt nhìn anh một cái, sau đó bắt chính mình đừng theo dõi nơi đó của anh nữa. Cô vừa lấy kim châm lau qua bông rọu giải độc vừa ngồi xuống nhỏ nhẹ.

_ Hít sâu, thoải mái.

Anh hít sâu nhưng lại cứng ngắt như hòn đá.

_ Bình tĩnh lại nào!

Cô ngẩng đầu nhú mày nói.

_ Xin lỗi!

Anh ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô nói.

_ Có người muốn châm kia vào tôi thật sự tôi không bình tĩnh được.

Cô bắt nắn tròng mắt anh, lại ngấm thấy tay phải anh nắm chặt thành quyền đặt bên người. Lúc này mới phát hiện anh thật sự khản trương, không phải cố ý.

_ Được rồi.

Cô ngồi xếp bằng ngồi dưới đất buông châm nói.

_ Kỳ thật lấy tay kim huyết đạo cũng có thể làm cho cơ bắp giãn ra. Chỉ là hiệu quả kém hơn một chút.

Sao không nói sớm? Có điểm hoài nghi cô là cố ý nhưng anh vẫn là nhẹ nhàng thờ ra.

_ Tốt lắm, cô dùng tay là được rồi!

Oa Oa nhìn anh một cái, sau đó cúi đầu, đưa tay nhấn vào kim huyết đạo, vừa làm vừa cùng anh nói chuyện.

_ Đây, ông chủ...

_ Đừng gọi tôi là ông chủ.

Anh thân nhiên mở miệng chặn lời cô.

_ Sao?

Cô trước kia cũng gọi anh như vậy mà, vì sao hiện tại lại không được? Ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh một cái, thấy anh tựa hồ thực kiên trì, cũng không hỏi nhiều, nhún vai, tiếp tục hỏi.

_ Anh rốt cuộc là kinh doanh gì?

_ Địa ốc.

Anh trả lời, cảm giác được kiên gáy bên phải dần dần thoải mái rất nhiều, không khỏi nhắm mắt lại.

_ Địa ốc gì?

Cô ngẩng đầu nhìn anh cái nữa, thấy anh trầm tĩnh lại, khóe miệng mỉm cười.

_ Là công ty kiến trúc.

Anh nói.

_ Nha.

Oa Oa vụng trộm cười cười, buông tay ra hỏi.

_ Anh hiện tại cảm thấy thế nào?

_ Cái gì thế nào?

Cô vì sao buông tay? Anh mở mắt ra.

_ Đây a.

Tay Oa Oa chỉ chỉ đuôi của anh. Nhìn thấy đuôi mình không biết từ khi nào bị cắm một cây kim châm, anh hoảng sợ, phản xạ tính tương rụt chân lại nhưng cô đã ngán đầu gối lại.

_ Đây, đừng nhúc nhích, nếu kim bị gãy thì sao?

Cô mỉm cười ra tiếng cảnh cáo anh.

_ Cô...

Cô gái này từ khi nào đã châm kim vào chân anh?

_ Tôi đã nói tay nghề tôi tốt lắm mà. Anh thử coi lại gáy mình xem.

Anh hồ nghi giật mình nhúc nhích, nhất thời kinh ngạc nhìn cô. Gáy bên phải vừa mới còn đau đến hoàn toàn không thể nhúc nhích, thế nhưng giờ lại bớt đau cả nửa phần. Lúc đầu tay anh còn không nấc lên được giờ thậm chí có thể cử động chút chút.

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của anh, cô bật cười.

_ Tôi không lừa anh chứ?

Anh há miệng thờ dốt, biểu tình hỗn hợp hoang mang cùng kinh ngạc, có chút nói không ra lời.

_ Bây giờ tôi châm cái kim thứ hai nha!

Cô cảm thấy có chút kiêu ngạo, nghiêng đầu hỏi anh. Anh không nói gì, sau một lúc lâu, mới có biện pháp phun ra bốn chữ.

_ Xin cứ tự nhiên.

Cô lấy ra kim châm thứ hai, cắm ở anh huyết đạo phía sau đầu gối vừa nói.

_ Châm đâm vào nhập huyết đạo sẽ nói một chút. Đó cũng bình thường nhưng không nên cử động đến nơi châm kim.

Anh nhìn cô rất nhanh châm cây kim thứ hai vào. Lần này có ý thức nhưng chỉ cảm giác được chút đau, động tác cô rất nhanh, thoát nhìn rất chắc chắn.

_ Đưa tay cho tôi!

Cô nói. Anh ngoan ngoãn đưa tay cho cô. Oa Oa coi bỏ nút tay áo anh, xăng lên trên nhưng không cách nào xăng lên tới nơi cần châm. Cô từ chối một chút, sau đó khuôn mặt nhỏ lại có chút phiếm hồng nhìn anh.

_ Tôi phải...

_ Cởi áo của tôi ra.

Anh nhú mày thay cô nói tiếp, khoát tay chặn lại.

_ Xin cứ tự nhiên.

Nụ cười trên mặt anh thật sự là chán ghét. Oa nhi thở sâu, mặt đỏ tím đập vron tay giúp anh cởi cravat, sau đó từng nút, từng nút cởi áo sơ mi ra. Ngực anh lộ ra một khối, lại một khối, cô một hoảng loạn, nhìn không chớp mắt theo dõi từng nút áo của anh, không dám liếc mắt nhìn ngực anh một cái. Nhưng lại không thể ngăn đến nhìn đầu ngực của anh, cơ bụng của anh lại làm cho cô hết hồn hơn.

Người đàn ông này không phải là thiếu gia nhà giàu sao? Làm sao có được sáu múi? Cô còn tưởng rằng sau ba mươi một trở thành bụng bia hết rồi chứ? Trời ạ, không biết sờ có cảm giác gì?

_ Cô mới nuốt nước miếng sao?

_ Không có!

Cô thì thảo nói. Cô gái này có biết cô đang cảm sơ mi anh, hai mắt mở to nhìn chăm chăm anh không?

_ Bằng không cô đang làm cái gì?

Alex buồn cười nhìn cô. Cô kích động lấy lại tinh thần, mặt đỏ tai hồng rút tay về, cực lực trấn định nói.

_ Quan sát huyết đạo.

Anh nở nụ cười, không tin lời cô nói. Oa nhi chỉ cảm thấy hai gò má lửa đỏ nóng lên, nhanh chóng cởi áo sơ mi anh, cầm châm đâm vào huyết đạo nơi cánh tay. Tiếp theo châm liên tiếp vào cổ tay cùng lòng bàn tay anh. Cái này thì anh nhìn không cười nổi, nhìn châm trên tay, có chút đứng ngồi không yên.

_ Nhiều lắm không?

_ Không đau.

Cô liếc mắt nhìn anh, thấy anh khản trương, nhẹn không được vừa cười ra tiếng.

_ Anh nhúc nhích gáy xem còn đau không?

Anh giật giật đầu vai, kinh ngạc phát hiện hình như hoàn toàn không đau. Cái loại đau đón khủng khiếp kia liền hoàn toàn biến mất.

_ Wow!

Anh sợ hãi, nở nụ cười.

_ Đúng vậy!

Cô cười nhìn anh, sau đó nói.

_ Có thấy ngưỡng mộ cách thức gia truyền tổ tông truyền lại của người Trung Quốc tôi chưa?

_ Có.

Anh gật đầu.

_ Nói cảm ơn.

Cô kiêu ngạo nhún mày.

_ Cảm ơn.

Anh nghe lời cười nói.

_ Không khách khí.

Cô nhe răng cười, vui vẻ đứng lên, vỗ vỗ đầu của anh.

_ Tốt lắm, đợt trị liệu đại khái kéo dài hai mươi phút. Anh đừng lộn xộn nha, tôi đi xuống xem Lý Tư làm đến đâu rồi.

_ Hai mươi phút?

Anh sững sốt.

_ Đúng, hai mươi phút, không thể lộn xộn nha.

Cô ở cửa quay người lại, cười nói.

_ A, đúng rồi, đã quên nói cho anh biết chuyện tôi được cấp giấy phép là lừa anh thôi.

_ Cái gì?!

Anh hồn phách đều dựng đứng lên.

_ Không thể lộn xộn nha. bye,bye!

Cô cười cùng anh phát phát tay, sau đó liền chạy biến đi. Anh chết đứng trên giường, muốn đuổi theo lại không dám động, nhưng không quá hai giây sau, anh lại bật cười. Quên đi, kỹ thuật cô thật sự tốt lắm, anh không còn đau nữa, cũng không đổ máu, hơn nữa anh kiên gáy đã được thả lỏng. Dù sao cũng không thiếu thịt để cô thử.

{thiendi18.wordpress.com}

_ Đây là cái gì?

Cầm lấy chén thuốc của cô đưa, anh tò mò mở miệng hỏi.

_ Rễ sắn, bạch thược, sinh gừng.

Tuy rằng biết anh nghe không hiểu, cô vẫn đem tên thuốc Đông y nói cho anh nghe.

_ Nó có thể giúp thư giãn gáy của anh. Uống nó xong, sau đó nằm úp xuống giường, đừng nằm gối.

Cô vừa nói vừa thay anh lấy kim châm ra, Alex phát hiện lúc cô rút kim, ngay cả một giọt máu cũng không chảy ra, chỉ cảm thấy một trận thần kỳ. Uống hết chén thuốc có hương vị kì quái, tuy rằng cảm thấy kiên gáy không đau nữa, anh vẫn là ngoan ngoãn nằm xuống giường. Nói thật, anh bắt đầu có thói quen cô muốn anh làm gì anh làm đấy.

Di Di: tốt đấy anh vk nói mình phải nghe ^^)

Oa nhi ngồi chồm hổm ở trên giường, đem thuốc vừa nấu xong thấm ướt khăn, sau đó thoa ngoài da ở gáy anh, lại chậm rãi thay anh mát xa xương bả cùng cơ bắp bên cạnh. Anh thoải mái trầm tĩnh lại, nhắm mắt lại tò mò hỏi.

_ Sao cô học được những thứ này?

_ Ba tôi cùng ông nội của tôi, bọn họ là trung y, tôi từ nhỏ đi theo bọn họ học. Vốn định thi ngành y sau lại nghe được trung y cũng phải học giải phẫu, tôi quên luôn.

Cô mát xa huyết đạo cùng cơ bắp trên lưng anh, chỉ cảm thấy một khối khối cứng rắn. Người này quả nhiên rắn chắc. Nhưng đáng người anh thật sự rất đẹp...

_ Không nên không nên, đừng suy nghĩ miên man.....

Nhưng là, làn da anh lại mang đến cảm giác rất thoải mái nha!

_ Đừng loạn tưởng, đừng loạn tưởng.....

A a, cô thật muốn đưa tay chạm vào sờ thử....

_ Không thể, không thể, Kha Xảo Oa, anh là bệnh nhân, là bệnh nhân, làm như vậy là không đạo đức.....

Nhưng là cô cũng không phải thầy thuốc, trộm đạo một chút cũng sẽ không sao đâu...

_ Không được, sao cô lại giống nữ háo sắc thế nào?

Hả? Đó là đánh ngáy sao? Chợt nghe được thanh âm kia, cô sững sốt một chút, từ từ phục hồi tinh thần lại, đưa mắt thăm dò nhìn anh, chỉ thấy anh cả người trầm tĩnh và đang ngủ.

_ Thật tốt quá, thừa cơ hội sờ anh vài cái cũng không sao?

Lòng cô cười trộm hai tiếng, hãy nhìn gương mặt tuấn tú lại có vẻ mệt mỏi của anh, cô bất động ngắm anh. Nhức nhích cũng không dám, sau một lúc lâu, cô nâng tay lên, dịu dàng dùng đầu ngón tay lướt qua mặt anh.

_ Nghiện công việc! Có quãng thâm rồi này.

Ngồi ở trên giường ngóng nhìn anh, tuy rằng không muốn đánh thức anh nhưng cô hiểu được anh nằm sấp mà ngủ như thế, sẽ chỉ làm lúc anh tỉnh lại đau hơn mà thôi. Có chút tiếc nuối vậy vậy tay nói tạm biệt với cái mộng của anh, cô cầm lấy i gói thuốc trên vai, lắc lắc anh.

_ Này! Alex...

_ Sao?

Anh buồn ngủ dầy đặc lên tiếng trả lời.

_ Đừng nằm úp sấp, nằm đằng hoàng lại nào.

Cô dịu dàng nhắc nhở. Anh rên rĩ một tiếng, không nhúc nhích. Cô buồn cười nhìn anh, về mặt khi rời giường của anh căn bản giống con anh như như đức. Cô sờ sờ mặt anh, thúc giục nói.

_ Đừng lười biếng, anh nằm úp sấp ngày mai sẽ lại tái phát. Ngoan, nhanh chóng xoay người lại. Nằm tốt rồi tôi không phiền anh nữa.

Anh lằm bằm một câu nghe không rõ, mới nghe lời xoay người. Cô nhẹ nhàng thở ra, đắp mền cho anh, tay xoa xoa tóc anh, mới cười mẫn nguyện bò xuống giường, rón ra rón rén thu thập mọi thứ. Lúc đi, cô dừng lại liếc nhìn anh một cái. Thấy anh ngủ say, một cỗ xúc động không hiểu làm cho cô vụng trộm đi vào bên giường, cúi người ở anh trên trán hôn nhẹ một cái.

_ Ngủ ngon nha! Chúc anh có giấc mơ đẹp.

Cô dịu dàng nói, sau đó xoay người rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Nghe được tiếng cửa khép lại, Alex vừa buồn ngủ vừa cố mở mắt, anh đưa tay vỗ về nơi cô vừa hôn, trong lồng ngực một trận nóng. Cho tới bây giờ... chưa có người con gái nào hôn anh chúc ngủ ngon. Người cha nghiêm khắc lạnh lùng không có, người mẹ lãng mạn cũng không, người cha sinh ra anh cũng không có ấn tượng... Về mặt của cô hiện lên trước mặt, khóe môi hiện lên một chút cười, anh biết hôm nay anh sẽ có một giấc mơ đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Hào Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Buổi tối chín giờ, Alex đẩy cửa đi vào nhà, chỉ nhìn thấy Lý Tư đi tới giúp anh thoát đại ý không thấy cái cô gái lao tới mỉm cười không ngừng với anh như bình thường. Bỗng nhiên anh có chút không quen. Anh đợi vài giây, nhìn lên cầu thang, vẫn không nghe thấy tiếng bước chân cô chạy xuống, nhìn không được mở miệng hỏi.

_ Tiểu thư đâu?

_ Oa Oa tiểu thư đang ở trong phòng tiểu thiếu gia.

Lý Tư thay Alex cầm lấy áo khoác, mỉm cười trả lời. Alex gật đầu, đi về phòng mình, trên đường đi ngang qua cửa phòng Tyre cùng Knight, nghe được bên trong truyền đến tiếng hát của cô, hơn nữa lại hát tiếng Trung, anh sững sốt, ngừng lại ở cửa.

_ Tôi có một giấc mơ, tôi muốn đi du lịch, trải qua nguy hiểm lại càng hứng thú. Nào là người máy bù nhìn, nào là sư tử đầu to đều là bạn tốt của tôi. Con chó nhỏ của tôi tên là Toto, nó cũng cùng đi. Gâu Gâu! Wizard Of Oz, Wizard Of Oz! Wizard Of Oz, Wizard Of Oz, nguy hiểm vừa thích thú. Tôi có một giấc mơ, tôi muốn đi du lịch, trải qua nguy hiểm lại càng hứng thú. Nào là người máy bù nhìn, nào là sư tử đầu to đều là bạn tốt của tôi. Tình lại không biết ở nơi nào! Xong, xin mời khán giả vỗ tay. Cảm ơn!

Tyre cùng Knight không biết nghe có hiểu được gì không nhưng hiển nhiên đã được cô huấn luyện qua. Vừa nghe thấy cô hát xong nói lời cảm ơn liền nhiệt liệt lấy hai tay vỗ thật mạnh. Anh nghe đến đó nhìn không được mỉm cười.

_ Tốt lắm, chúng ta hôm qua đi đến đâu rồi?

_ Con biết.

Knight giơ tay lên nhỏ giọng nói.

_ Phù thủy Oz cứu bù nhìn đi vào rừng rậm.

_ Ha ha, đúng rồi, chúng ta đây tiếp tục nha. Tại nơi rừng rậm kia, có rất nhiều rất nhiều cây nha, còn có cỏ nhỏ, dây leo, cùng một ít chim nhỏ, sóc, thỏ nhỏ cùng những con vật khác. Bởi vì Oz cùng Toto cần uống nước, nước trong chai đem theo đã uống hết rồi. Cho nên Oz cùng bù nhìn còn có con chó nhỏ Toto phải tìm đến con suối để kiếm nước. Sau một hồi đi trong rừng rậm, bọn họ rốt cục cũng tìm được nước suối, Oz cùng Toto vui vẻ uống nước xong, ăn bánh, vốn tưởng chia một phần cho bù nhìn ăn nhưng bởi vì bù nhìn là từ rom tạo ra, cho nên anh là không cần ăn bánh mì. Đang lúc bọn họ vui vẻ ăn bánh mì thì đột nhiên từ trong rừng rậm truyền đến một tiếng rên rỉ hư hư làm cho ba người bọn họ đều giật mình hết hồn.

Alex dựa lưng vào cửa phòng, nghe cô lúc thì giả tiếng của mình, lúc thì giả tiếng Oz rồi lập tức lại biến thành người máy, lập tức bắt chước Toto kêu hai tiếng, thỉnh thoảng còn phải dùng lời dẫn truyện, thuận tiện trả lời luôn vấn đề tò mò của Tyre cùng Knight. Truyện cô kể vừa thú vị vừa sinh động, làm cho anh cảm giác giống như những người đó cùng cảnh sắc đều xuất hiện ở trước mắt. Tuy rằng lúc đầu cảm thấy buồn cười nhưng không bao lâu, anh dần dần mê mẩn. Thẳng cho đến khi tiếng cô biến mất, anh mới hồi phục tinh thần lại. Kỳ quái cô sao lại im lặng rồi, anh tò mò đẩy cửa đi vào xem, chỉ thấy đèn trong phòng không biết khi nào đã tắt, chỉ còn đèn ngủ trên đầu giường lờ mờ, cô ngồi ở bên giường, thật cẩn thận đắp chăn cho hai đứa nhỏ đã ngủ say.

_ Oa Oa...

Knight ách xì 1 cái, nhỏ giọng nói.

_ Sao?

Cô ngồi ở bên giường, cúi người đi qua.

_ Con yêu cô!

Knight lẩm bẩm nói.

_ Con cũng yêu cô.

Tyre nhu dụi mắt nói.

_ Cô cũng rất yêu các con.

Oa Oa mỉm cười, cảm động sờ sờ khuôn mặt nhỏ của bọn họ. Sau đó hôn trán mỗi người một cái, nhỏ giọng nói.

_ Ngoan, ngủ đi nào, ngày mai chúng ta lại tiếp tục nha.

_ Dạ.

Hai đứa nhỏ không hẹn mà cùng gật gật đầu. Cô ngồi ở bên giường cùng bọn họ, thản nhiên nhỏ giọng hừ, giai điệu không biết tên, cho đến khi hai đứa

nhỏ chìm vào giấc ngủ say. Alex đứng ở cạnh cửa, nghe cô hừ nhẹ giọng cho hai đứa con mình nghe, đèn bàn mờ nhạt chiếu vào trên mặt anh về mặt của cô..... Thoạt nhìn rất dịu dàng, rất dịu dàng... Một lòng ở nháy mắt chần động co rút lại, anh hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có thể đứng ở tại chỗ nhìn cô. Loại cảm giác không rõ tên nhanh chóng phủ đầy lồng ngực anh. Không biết qua bao lâu, cô dừng lại, xác định bọn họ đã ngủ, mới nhẹ nhàng xoay người lại, liếc mắt một cái thấy anh, cô sững sờ một chút. Sau đó có chút ngượng ngùng không biết làm gì vuốt vuốt mặt, từ từ tiến lại.

_ Anh đã về rồi.

Cô liếc nhìn anh một cái, có chút xấu hổ không biết anh đã đứng ở chỗ này bao lâu?

_ Ủ!

Anh lùi đến trên hành lang, đóng cửa phòng, trở lại nhìn cô, nói giọng khàn khàn.

_ Cảm ơn.

_ Sao?

_ Cô kể chuyện cho hai đứa nhỏ.

Anh nói. Nguyên lai anh thật sự nghe được. Cô khuôn mặt nhỏ có chút ửng đỏ, khục khục yét hầu nói.

_ Cũng không có gì. Tôi nghe nói anh trước kia cũng có kể chuyện cho chúng nghe cho nên tôi mới thay anh với lại buổi tối cũng không có gì làm...

Không biết vì sao, càng nói cô càng ngượng ngùng, hơn nữa nhất tưởng đến anh đứng ở nơi đó lâu như vậy, nhất định cũng nghe thấy cô hừ hừ ca, Oa Oa liền cảm thấy một trận xấu hổ, xoay người xuống lầu, thay đổi đề tài.

_ Vai của anh có khỏe không? Còn đau lắm không?

Nhìn bóng dáng của cô, vốn hẳn là trở về phòng Alex không tự chủ được đi theo phía sau, tiếng nói đã có chút khàn khàn.

_ Tốt hơn rất nhiều rồi!

_ Vậy là tốt rồi.

Cô quay đầu đối với anh cười cười, rất nhanh lại quay đầu lại đi, tiếp tục xuống lầu, xuyên qua phòng khách đi vào khỏi cư thất vừa nói.

_ Đúng rồi, tôi hôm nay thu được thứ tốt nha.

_ Cái gì vậy?

Anh đi theo cô vào khỏi cư thất, thì thào hỏi. Không biết vì sao, suy nghĩ có chút hỗn loạn, giống phát sốt giống nhau.

_ Leng keng lang lang, anh xem!

Oa Oa từ trên bàn lấy ra túi hồ sơ, rút ra một xấp tư liệu, trở lại cười đưa cho anh xem.

_ Đó là cái gì?

Anh còn có chút mờ mịt, tiêu cự tầm mắt không nằm trên tay cô mà là gương mặt của cô.

_ Đối tượng để anh hẹn hò?

Cô hướng về phía anh cười không ngừng.

_ Đối tượng để hẹn hò?

Anh vô tình lặp lại lời nói của cô, đợi cho đến khi phát hiện mình nói cái gì, giống như bị tát một ca nước lạnh, anh nháy mắt tỉnh táo lại.

_ Hẹn hò?

Anh trừng mắt nhìn cô.

_ Cô muốn tôi đi xem mắt?

_ Đúng vậy.

Oa Oa hưng phấn bùng bùng gật gật đầu, ngồi xếp bằng ngồi ở trên sofa, mở ra tư liệu hôm nay mới thu được.

_ Lúc trước chẳng phải tôi nói rồi sao? Liệt kê những điều anh thích, đưa cho cha anh để tìm ra người thích hợp.

_ Cha ta? Cô làm sao...

Lý Tư vừa vặn cầm khăn lau đi ra, Alex vừa nhìn thấy ông, nháy mắt đã lĩnh ngộ được. Lý Tư thấy thế, chạy nhanh xoay người cúi đầu chăm chỉ lau chùi bình hoa làm bộ cái gì cũng không biết. Nhìn ông quản gia từ nhỏ đã chăm sóc mình, anh chỉ có thể cau mày, di di tóc, quay đầu nhìn cô.

_ Tôi không nhớ mình đã cho cô biết điều kiện.

_ Nha, này a, bởi vì anh bận quá, cho nên tôi đã nhờ Lý Tư giúp.

Lần này anh còn chưa kịp ngẩng đầu, đã nghe thấy tiếng đóng cửa chạy trốn của Lý Tư. Không chú ý đến không khí kì lạ, Oa Oa sửa sang tư liệu rút ra mấy tấm ảnh chụp, mỉm cười đưa cho anh xem.

_ Anh xem xem, anh cảm thấy cô này thế nào? Tôi vừa mới cho hai đứa con anh chọn xong, Tyre thích cô này, Knight thích cô này nhưng tôi lại thấy người này tốt hơn. Đúng rồi, lúc tôi gọi điện thoại đến Los Angeles, vừa vặn là Hawke em trai anh tiếp, anh ấy cũng có cung cấp một ít ý kiến nha. Anh ấy nói anh thích mỹ nữ tóc vàng mắt xanh, dáng người tốt, còn biết nấu ăn, đúng hay không? Người này thoát nhìn không sai nha!

Không sai? Không sai cái quỷ! Cô gái này đang làm cái gì? Anh nguyên bản nghĩ đến việc cô đang có ý tứ với anh. Ai ngờ cô lại chủ động giúp anh liệt kê điều kiện lại còn cao hứng phần chân thay anh tuyển vợ!?

_ Đáng chết! Anh vừa mới vừa phát hiện chính mình...

Suy nghĩ lại lần nữa hỗn loạn thành một đoàn, cảm xúc phức tạp làm cho anh trầm nghĩ hết lên với cô. Vì phòng ngừa chính mình xúc động cầm lấy cô lay động, anh chỉ có thể đem hai tay cầm ở trong túi tiền, cực lực duy trì trấn định, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

_ Anh không thích sao?

Chậm nửa nhịp phát hiện anh giống như không thích lắm, Oa Oa lui tay về, nhú lại mày nhìn tấm ảnh kia.

_ Tôi chỉ muốn làm chút việc cho anh thôi mà. Lý Tư cùng Hawke, một cái là nhìn anh lớn lên, một người là cùng anh lớn lên, đối với sự yêu thích của anh hẳn là rất rõ ràng. Chẳng lẽ sai biệt đến vậy sao?

Oa nhi thờ dài, cũng không chờ anh trả lời, tự kỉ nhìn mấy tấm ảnh chụp.

_ Không xong rồi, cha anh lần này gửi đến đều là những hình loại này. Nhưng anh đã không thích, chúng ta sẽ làm thêm một lần nữa vậy.

Cô đem tư liệu bỏ vào tập hồ sơ, sau đó rút ra tờ giấy, vỗ vỗ sofa bên cạnh muốn anh ngồi xuống.

_ Đến đây, đừng đứng, nhanh chút lại đây ngồi xuống! Khó có được thời gian anh rảnh mau lại đây chúng ta cùng làm.

Anh không hề động? Ngay tại lúc Oa Oa kỳ quái ngẩng đầu, thúc giục anh, anh đột nhiên đi tới, ở bên người cô ngồi xuống. Oa Oa cầm lấy giấy bút, dùng một quyển sách kê vào, đặt ở trên đùi.

_ Điều thứ nhất, đương nhiên là muốn phụ nữ. Anh thích phụ nữ đúng không?

Cô ngẩng đầu, ý muốn nói đùa, đã thấy anh cười cũng không cười, chính là mím môi nhìn cô.

_ Không đúng sao?

Oa Oa cười gượng hai tiếng, bất an nắm bắt bút nói.

_ Ách, nếu anh thích đàn ông. Trên cơ bản tôi cũng không phản đối.

Anh liếc nhìn cô một cái, mở miệng nói.

_ Tôi thích phụ nữ.

_ Ha ha, phải không? Như vậy tốt nhất.

Ở trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cô trộm liếc nhìn anh một cái.

_ Nhưng nếu anh thật sự thích đàn ông, cũng không cần e dè thừa nhận. Hiện tại xã hội thực thoáng rồi... Quên đi, cứ coi như là tôi chưa nói gì...

Oa, anh trên trán hiện lên là gân xanh sao? Phát hiện không ổn, Oa Oa cười gượng, cúi đầu hỏi lại.

_ Điều thứ hai, anh thích cô gái có cá tính thế nào? Dịu dàng im lặng hay sáng sủa hoạt bát?

_ Oa Oa!

_ Sao?

Người đàn ông này lại kêu tên cô, cô kỳ quái ngẩng đầu nhìn anh, lại phát hiện anh không biết khi nào đã đến gần như thế. Một cánh tay khoác qua đầu vai cô, một cái khác gác trên lưng sô pha, cả người gần đến nỗi cô đều ngửi được hương vị trên người anh. Tim đập theo vận tốc lữ thừa không ngừng, cô có chút không được tự nhiên rút lại một chút. Anh cũng không tiến lại chỉ dùng một loại ánh mắt kì lạ nhìn cô.

_ Cô xác định... cô thật sự muốn tôi đi xem mắt sao?

_ Ách?

Bị ánh mắt anh làm cho hỗn loạn, hai giây sau cô mới lí giải được anh nói cái gì.

_ Đây... anh hỏi tôi sao? Đương nhiên là tôi thấy anh tái hôn sẽ tốt hơn...

_ Cô thật sự cảm thấy như vậy sao?

Anh nhíu mày khuynh thân mở miệng.

_ Người này đang làm cái gì vậy? Sao lại dựa sát như thế? Làm sao lại nhìn cô như vậy?

_ Đúng vậy, cho nên..... Cho nên tôi mới đề nghị như vậy..... Hơn nữa Lý Tư nói anh trước đây vì muốn có một gia đình của riêng mình nên mới kết hôn sớm...

Tuy rằng anh cùng cô trong lúc đó còn có đến mười lăm đến hai mươi cm khoảng cách nhưng anh phát ra cái cảm giác bức bách thế này, cùng ánh mắt của anh làm tim cô càng đập càng nhanh...

_ A a a..... Làm ơn đừng lại gần nữa!!!

_ Tôi... tôi cảm thấy anh... anh không cần chỉ vì một lần thất bại mà cứ e dè như thế.

Phát hiện chính mình đụng tới sô pha thành sô pha, cô mới giật mình phát hiện cả người mình dường như nằm dài xuống sô pha. Cô vừa thẹn lại quẫn, định bật dậy thì hai tay anh đã chặn ngang người cô.

_ Phải không?

Anh giọng nói khàn khàn mở miệng.

_ Thảm rồi, cô đã bị nhốt.

Chậm nửa nhịp mới phát hiện ra chuyện này thật, cô ôm chặt giấy bút tờ giấy, đem chúng nó che ở trước ngực, bối rối nhìn anh, cười cười.

_ Ách..... Đương nhiên, nếu anh không thích, cũng không nhất định phải nghe tôi...

Anh chậm rãi càng thêm tới gần một chút, khoe môi khẽ nhếch.

_ Thật sự?

_ Thật sự, thật sự, đương nhiên là thật.

Cô đỏ mặt liên tiếp nói xong, muộn gập đầu, lại sợ đụng tới anh. Người đàn ông này dựa vào như vậy gần, làm cho cô cảm giác một trận choáng váng. Cô từ đầu tới đuôi cũng không dám lộn xộn, ngay cả thờ cũng không dám thờ, rất sợ nếu đụng tới anh, cô sẽ làm ra chuyện xằng bậy nào.

Di Di: chị cũng BT gớm=))

Đáng giận, anh không biết mình rất đẹp trai sao? Dựa vào cô dựa vào như vậy gần, quả thực chính là câu dẫn người khác phạm tội! Làm ơn, đừng nhìn chằm chằm cô nữa được không! Còn tiếp tục như vậy, chút tinh thần yếu ớt còn lại của cô sẽ bị anh làm biến mất.

Không được, không được! Kha Xảo Oa, mày phải chống đỡ, đừng vươn tay, đừng chạm vào anh, đừng giống sắc nữ gục vào anh, đừng nghĩ đến việc hôn anh sẽ hưởng vị thế nào. Đừng nghĩ đến hình ảnh anh lóa ngực không mặc áo. Đừng nghĩ đến việc xoa tay trên người anh...

_ Vậy được rồi.

_ Sao?

Suýt chút nữa đã đưa tay chạm vào anh đột nhiên lời nói của anh khiến cô ngẩn ngơ. Chỉ thấy anh nhíu mày, đột nhiên đứng lên, một tay cầm ở trong túi tiền, một tay cầm lấy tư liệu trên bàn, nhìn cô, vẻ mặt thoải mái khoái trá nói.

_ Kỳ thật tôi cũng đã nghĩ qua lời cô nói cũng rất có lí. Cho dù không nghĩ tới tôi cũng phải vì hai đứa con mà suy nghĩ. Tài hôn cũng đâu có gì không tốt. Tư liệu bên đó, tôi nghĩ nhiều đây là đủ rồi. Tư liệu là chết người mới sống. Nếu thật sự tốt như vậy, cứ để tôi gặp một lần thử xem.

_ Gì?

Phấn môi cô khẽ nhếch, chỉ ngây ngốc nhìn anh, vẫn là một trận ngây ngốc, đối với tình huống bất thành linh chuyển biến thế này lập tức không thể thích ứng.

_ Ít nhất đó là một bắt đầu, đúng không?

Anh cười lấy tư liệu vỗ vỗ đầu của cô.

_ Cảm ơn cô đã giúp đỡ. Tôi lấy cái này xem một chút. Cảm ơn! Ngủ ngon!

_ Ách, ngủ ngon...

Cô dặt khẻ miệng, cương cười cùng anh phất phất tay. Tim đập nhanh như vậy, cô xem anh rồi đi, ngo ngắc ngồi ở ghế sofa, cảm thấy tình huống giống như có chỗ nào không thích hợp. Nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào. Mặc kệ như thế nào, cô cuối cùng vẫn chưa kịp làm gì xằng bậy với anh. Sờ sờ khuôn mặt nóng đỏ của mình, cô nhẹ nhàng thở ra, đáy lòng lại thoáng hiện một tia tiếc nuối.

_ Không được, không được!

Tay nhỏ bé ở giữa không trung quơ quơ, cô nhú mày ở trong lòng lẩm bẩm. Đàn ông có tiền rất phiền phức, làm bằng hữu thì hoàn hảo nhưng nếu ở chung thì cô xác định cả ngày sẽ lo lắng anh đi gieo rắc tình duyên ở đây đó. Hơn đã già lắm rồi, thật sự không còn khí lực chơi trò chơi tình yêu. Cùng soái ca ở một chỗ đã tốt lắm rồi, không cần yêu đương để chuốc lấy đau khổ. Tuy rằng tìm người khác là không sai nhưng chính tay dâng anh cho người khác quả là cũng rất khó chịu.

_ Thôi thì chịu vậy đi!

Cắn môi dưới thuyết phục chính mình, Kha Xảo Oa dùng sức gật đầu, lại khó nén được cảm xúc đen tối tận sâu trong lòng mình.

Trời trong nắng ấm. Giữa trưa ngày hôm sau, Oa Oa ngồi bên cửa sổ, nhìn chằm chằm đôi nam nữ dưới lầu kia, không khỏi nhú mày cắn móng tay. Hôm qua là Catier, ngày hôm qua là Chanel, hôm nay là DIOR, ngày mai không biết sẽ mặc đến loại hàng hiệu nào nữa? Làm ơn, cô gái giàu có này không còn gì khác để mặc ngoài hàng hiệu sao?

Mà nói gì thì nói, mỗi một người hẹn hò anh đều mang về nhà là sao? Cho dù là muốn cho hai đứa nhóc sinh đôi nhìn, cũng không cần phải đem từng người về thế chứ? Còn nữa, không phải là do cô ghen tị nhưng cô gái hôm nay bộ ngực sao lại lớn đến thế. Nhìn cứ như sắp bung ra khỏi áo đến nơi cứ như cái loại phụ nữ hay chạy theo mấy công tử hào hoa, nhà giàu. Hí mắt nói nhỏ cả buổi, không nghĩ trốn khỏi tầm mắt anh, Kha Xảo Oa chạy nhanh lộ ra nụ cười ngọt ngào cùng anh vẫy tay thăm hỏi. Ai ngờ, người đàn ông kia rõ ràng nhìn đến cô, lại làm như không thấy, ngay cả mỉm cười đều cũng lười biếng, trực tiếp quay lại nắm lấy thắt lưng tinh tế của vợ sắp cưới đi vào nhà. Cô thở dài, hí mắt trừng mắt nhìn xe hơi nghênh ngang mà đi, thiếu chút nữa nhịn không được giờ ngón giữa trước mặt anh.

_ Vương bát đân, anh đẹp trai thì giỏi lắm sao? Hừ!

Tức giận thả người ngồi xuống ghế dài bên cửa sổ, cô vòng tay ôm lấy hai đầu gối lại dùng sức đập chân hai cái, chỉ vào nó liên thanh mắng.

_ Anh là con rùa đại sắc lang! Không phải cả ngày lúc nào cũng làm việc đến khuya sao? Nhìn thấy gái đẹp thì quên hết việc? Đầu lợn, xú nam nhân! Hoa hoa công tử! Xem tôi lấy Hàng Long Thập Bát Chương, Phật Sơn Vô Ảnh đá đá đá...

Cửa phòng đột nhiên bị nhân mở ra, Oa Oa nháy mắt ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Tư đang bụng cà phê vào cửa.

_ Cô đang có việc sao? Tôi vào một chút rồi đi ra ngay.

Nhìn thấy hành vi quái dị của cô, Lý Tư ho nhẹ hai tiếng, cực lực duy trì trấn định, rất nhanh lui ra ngoài.

_ Trời ạ, cô đến tốt cùng đang làm cái gì vậy?

Ngồi xổm xuống đất, cô vô lực bịt mắt, rên rỉ ư ử, chỉ cảm thấy một trận mất mặt.

_ Đáng giận, đều là do tên kia làm hại.....

_ Đồ đầu dura hấu!

Nắng sớm theo rèm cửa sổ khe cửa khẽ chui vào.

_ Giãn chân ra một chút!

Nằm ở giường lớn mềm mại anh chậm rãi mở mắt ra.

_ Dang tay ra nữa!

Alex nghiêng đầu, đồng hồ trên tường mới chỉ sáu giờ sáng.

_ Dùng sức nào!

Tiếng nói trong trẻo lại lần nữa vang lên, anh bắt đầu hoài nghi cô là cố ý. Đêm qua anh cố ý kéo dài tới rạng sáng một chút mới trở về, tuy rằng đèn phòng cô đều đã tắt hết nhưng anh vẫn nhìn thấy cái đầu cô lấp ló nơi cửa sổ.

_ Từ từ thả lỏng, hít vào, thở ra! Chúng ta làm lại lần nữa!

Biết không thể ngủ tiếp, anh xuống giường, đi đến bên cửa sổ, vốn tưởng rằng chỉ có cô cùng hai đứa nhóc. Ai ngờ vừa nhìn thấy dưới, khiến anh ngạc nhiên há hốc mồm. Lối đi bộ nơi công viên đối diện, có đến mười mấy người đang đứng xếp hàng, cô cùng hai đứa nhóc đứng trước mặt họ cùng những người đó tập những động tác “dưa hấu” buồn cười. Anh nhìn xem trọn mắt há hốc mồm, những người đó anh biết. Tất cả đều là hàng xóm của anh có thầy thuốc, có quan toà, có người quản lý chuyên nghiệp, thậm chí còn có một nhà ngoại giao quốc tế. Trời ạ, cái kia không phải bà phù thủy Lynda kể bên nhà sao? Chưa thấy qua về mặt bà lúc chưa trang điểm, anh trong lúc nhất thời thiếu chút nữa không nhận ra. Còn kia không phải John cùng Kathy sao? Anh biết hai người họ thường xuyên khắc khẩu sao nhưng giờ phút này bọn họ lại đứng cạnh nhau, cùng cô tập điệu “dưa hấu”. Cho nên, khi anh phát hiện quần gia của anh cũng ở trong đó thì tuyệt nhiên mất cảm giác ngạc nhiên rồi.

_ Đúng rồi! Cứ như vậy! Nào động tác một! Dưa hấu to...

Nhìn mười mấy người già trẻ lớn bé đều có nghe theo khẩu lệnh của cô, giờ hai tay lên vẽ thành cái vòng tròn lớn cùng kêu to tên động tác khiến anh không thể nhịn được cười ra tiếng. Ông trời. Anh sớm nên dự đoán được cô gái thích quản chuyện người khác này dư khả năng đi la cà nhà hàng xóm nhưng cô rốt cuộc làm như thế nào mà những người này buổi sáng tình nguyện rời giường còn sẵn sàng cùng cô tập mấy động tác “dưa hấu” kì lạ này?

_ Đúng thật là quá lợi hại!

Vừa cười vừa lắc đầu anh đến phòng tắm rửa mặt. Đến khi anh trở ra thì nhóm người đã giải tán, dưới nhà ăn truyền đến tiếng cười của hai đứa nhóc.

_ Cha!

Vừa thấy đến anh, Tyre cùng Knight đồng thanh mở miệng.

_ Chào buổi sáng!

_ Chào buổi sáng!

Anh sờ sờ đầu hai đứa, mỉm cười trả lời, sau đó tầm mắt nhìn về phía của cô.

_ Chào!

Cô kéo kéo khoe miệng, sau đó cúi đầu ăn sandwich, không hề nhìn anh. Anh cố ý chọn vị trí bên người cô ngồi xuống, mở miệng hỏi.

_ Tối hôm qua ngủ ngon không?

_ Tốt lắm.

Cô cứng đờ, lăm bắm trả lời.

_ Phải không? Lúc tôi trở về phòng hình như nhìn thấy bóng người nơi cửa sổ

Cô vội vàng cầm lấy liều nước chanh uống hai ngụm, đỏ mặt cãi lại.

_ Anh nhìn lầm rồi!

_ Tôi cũng nghĩ thế!

Anh mỉm cười nhún vai, cầm lấy thức ăn trên bàn. Oa nhi đề ý liếc nhìn anh một cái, biết rõ chính mình không nên hỏi, lại vẫn không thể áp chế lòng ghen tị, lăm bộ thuận miệng nhắc tới.

_ Anh thế nào? Hẹn hò vẫn tốt chứ?

_ Tốt lắm.

Anh tâm tình khoái trá cắn một miếng bánh.

_ Phải không?

Lòng cô nhói lên một chút, cứng rắn xả ra nụ cười ngược.

_ Chúng tôi nói chuyện rất hợp.

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, hứng thú dạt dào nhìn cô.

_ Isha thật sự rất thích trẻ con. Cô là bác sĩ tâm lý nên rất biết lắng nghe.

_ Thật sao? Vậy thì tốt quá!

Cô nắm chặt ly thủy tinh, lộ ra nụ cười dối trá, sau đó nói.

_ Nhưng anh không cảm thấy cô ấy có bộ ngực rất vĩ đại sao?

_ Tôi thấy rất hoàn hảo.

Anh cầm lấy cà phê uống một ngụm, vẻ mặt thoải mái nói.

_ Tôi đã hẹn cô ấy hôm nay gặp lại.

Cô sùng sốt, quay đầu nhìn anh.

_ Hôm nay? Hôm nay là thứ Bảy nha, tôi nghĩ anh sẽ ở nhà với hai đứa nhóc.

_ Isha đề nghị dắt theo hai đứa nhóc đến công viên thả diều, tôi thấy rất tốt. Cô ấy còn chuẩn bị thức ăn trưa.

Anh nhìn trên vẻ mặt phức tạp của cô, ở trong lòng cười trộm, mở miệng nói.

_ Cho nên nếu cô có việc gì thì cứ ra ngoài.

_ Kia...

Oa Oa nhìn anh, cố gắng che dấu ghen tuông trong lòng ngực, miễn cưỡng cười vui vỗ đầu vai anh nói.

_ Kia..... Kia tốt lắm a, thật sự là quá tốt, vừa vặn tôi hôm nay cũng có hẹn. Ngươi yên tâm, tôi sẽ đi đến tối mới về, sẽ không ở bên cạnh anh làm bóng đèn. Tôi đây đi trước, buổi tối gặp.

Khẩu thị tâm phi cười nói xong, cô liền vội vàng lên lầu. Alex nhìn bóng dáng chạy trốn của cô, khóe miệng nhếch lên, tâm tình càng thêm khoái trá.

{thiendi18.wordpress.com}

_ Dù sao cô chính là nói nhiều, dù sao cô chính là ngu xuẩn, dù sao cô chính là không có ngực lớn, dù sao cô chính là không đủ xinh đẹp!

Tức giận cúi đầu đi trên đường. Kha Xảo Oa mỗi một bước đều như muốn đem mặt anh giẫm nát.

_ Đáng giận xú nam nhân, trọng sắc khinh bạn, không biết xấu hổ...

_ Pin pin!

Đột nhiên bị tiếng còi xe dội từ phía sau, cô hoảng sợ, vừa nhấc đầu chỉ thấy một chiếc xe hướng về phía cô vọt tới, cô vội lui ra phía sau. Người lái xe mắng một câu thô tục, Oa Oa có chút kinh hồn, sau đó mới phát hiện chính mình đi hết công viên. Bởi vì thời gian còn sớm, cô không muốn về sớm làm kì đà cản mũi người khác, đành phải một đường cúi đầu thẳng tắp đi phía trước đi, lại không chú ý tới sắc trời đã tối muộn lại còn đi thẳng tới nơi chưa từng đến.

_ Đây là đâu?

Nhìn Đông nhìn Tây một cái, đưa mắt nhìn phía bốn phía vẫn không tìm được chút gì quen thuộc.

_ Thảm rồi, cô đã chính thức bị lạc đường.

Cô đứng giữa ngã tư đường lại nhìn xung quanh trong chốc lát, sau đó quyết định tìm một nhà cửa hàng hỏi đường, không biết là do ông chủ lại chỉ sai đường hay là cô nghe lầm. Ba mươi phút sau, cô phát hiện mình không về được công viên mà vẫn là ở nơi không biết hơn nữa sắc trời đã tối đen. Cô thử gọi tắc xi nhưng hiện giờ là lúc tan tầm. Mỗi tắc xi đều có người, không chiếc nào dừng lại đón cô. Tiếp đó, trời lại nổi cơn mưa phùn. Không còn cách nào khác, nhìn bầu trời âm u. Tuy rằng không muốn nhưng cô cũng phải tìm một nơi trú mưa, lấy điện thoại gọi điện về nhà cầu cứu. Lý Tư tiếp điện

thoại, cô nói cho ông tên đường. Ông liền bảo cô ở yên đó, ông sẽ lập tức tới đón. Ngồi xồm bên đường, cô nhìn người qua người lại trên đường, chỉ cảm thấy một cảm giác vô lực cùng mờ mịt. Nói thật cô cũng không biết mình nghĩ gì. Chẳng phải lúc đầu rất vui về giúp anh tái hôn sao bây giờ anh thật sự đi hẹn hò, cô nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của anh lại cảm thấy mình khó chịu.

_ Isha, Isha, gọi gì mà thân mật thế hả? Cô thấy đầu anh rớt cuộc đã bị chôn vào hai bầu ngực kia, cả đời cũng không đi ra được. Hừ, anh thì có gì hơn người, đại sắc lang, tốt nhất là chết ngay tại bầu ngực kia luôn đi.

Vừa mới đưa hai đứa trẻ về nhà, Lý Tư liền nói cho anh biết Oa Oa bị lạc đường. Anh vội vàng mang theo chìa khóa xe, lái xe đến nơi cô đang ở. Ai ngờ anh còn chưa đến nơi đã thấy cô chạy ngang xe, anh ngăn ra, khẩn cấp quay đầu, chỉ thấy được cô đuổi theo một người da đen.

_ Làm cái gì vậy?!

Anh vội vàng đậu xe bên đường, chạy theo cô. Ai ngờ mới chạy đến một nửa, liền thấy tên người da đen kia lấy ra một con dao nhỏ, chia thẳng về phía cô. Anh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch nhưng bởi vì cách cô quá xa mà đến không kịp ngăn cản, mắt thấy dao sẽ đâm đến cô, trái tim dường như ngừng đập.

_ Dừng tay!

Anh rít gào ra tiếng, toàn thân như không còn sức sống. Vậy mà không ngờ, tình huống đột nhiên lại nghịch chuyển, cô nghiêng người né nhát dao kia, sau đó hai tay bắt lấy cổ tay người nọ, thuận thế đem người nọ áp đảo, dùng đầu gối chặn thắt lưng anh, còn nhanh tay đoạt đi con dao. Chờ đến khi anh chạy đến, hết thấy đều đã muốn chấm dứt, cô nghe tiếng ngáng đầu, thấy anh, vẻ mặt kinh ngạc. Tên da đen bị cô áp dưới đầu gối, hai tay bị bắt chéo về mặt thông khổ thẳng cầu xin tha thứ. Anh đang hoài nghi tay tên kia đã bị cô làm cho bị gãy.

_ Sao anh ở đây?

Cô ngốc nhìn anh.

_ Cô đang làm cái gì?

Anh kinh hồn chưa định trừng mắt nhìn cô hét lớn.

_ Thì... bắt tên móc túi...

Cô thỉnh thoảng bị anh hét làm cho hoảng sợ, cả người co rụt lại. Anh còn không có tới kịp phản ứng, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân. Sau đó một đám người xông tới, hỗ trợ áp chế người kia, còn có ông lão liên tục cảm ơn cô, những người khác vây quanh cô nhiệt liệt vỗ tay, khen ngợi của cô thấy việc nghĩa liều mình. Cô ngượng ngùng cười cười, chưa kịp nói lời khiêm tốn thì đã bị anh kéo đi.

_ Này, anh làm cái gì vậy? Asics! Anh sao vậy? Như vậy thực không lễ phép nha? Buông! Asics!

Anh nghiêm mặt, không để ý tới kháng nghị của cô, nắm chặt tay cô, kéo cô về trên xe.

_ Anh!

Cô bị anh bắt lên xe, định cãi lại thì phát hiện anh sắc mặt xanh mét. Cô lập tức nhát gan cảm miệng lại, một chữ cũng không dám phát ra. Dọc theo đường đi, anh sắc mặt vẫn rất khó xem, hơn nữa khi về nhà, anh lại nắm chặt tay cô cứng rắn đem cô mang về phòng. Cô vốn tưởng cầu cứu Lý Tư nhưng Lý Tư vừa thấy đến sắc mặt khó coi của thiếu gia liền trở thành cái kia bộ dáng, hỏi cũng không dám hỏi, đừng nói là muốn xen vào. Cửa phòng bị anh phanh một tiếng đóng sầm, cô giống con thỏ nhỏ bị hoảng sợ. Còn chưa biết vì sao anh lại tức giận thì đã chợt nghe đến anh chửi ầm lên.

_ Cô không có đầu sao? Tên đó cầm dao mà còn dám đuổi theo? Cô rớt cuộc suy nghĩ cái gì? cô không biết nguy hiểm là gì sao?

_ Tôi lúc đầu không biết hắn có dao....

Cho tới bây giờ chưa từng thấy quá anh tức giận như vậy, cô có chút nao núng lui lại mấy bước, lại có chút không cam lòng giải thích.

_ Hơn nữa, người áp chế hắn là tôi mà...

Anh càng nghe càng giận, tức giận đến cầm lấy cô lay động quất.

_ Cô ngay từ đầu phải biết là không nên đuổi theo. Mấy tên này mười phần mười đều có vũ khí. Hôm nay chỉ là con dao, nếu đối phương mang súng thì sao? Cô phải biết thân thể cô không phải bằng sắt...

Cô bị anh rống cũng phát hỏa, tức giận muốn cãi lại, lại phát hiện mình đã bị anh ôm vào trong lòng. Anh dùng sức rất mạnh dường như khiến cô không thở được. Cô sững sờ lại có thể cảm giác được tim anh đập rất nhanh cứ như vừa chạy một trăm mét xong. Đột nhiên, cô linh ngộ được anh vì lo lắng cho cô nên mới la hét như thế. Đáy lòng, có chút kinh ngạc không hiểu, có chút nhỏ nhỏ cảm động, cô há miệng thở dốc, nhỏ giọng mở miệng nói.

_ Tôi không có nghĩ vậy. Tôi không có nghĩ mình làm bằng sắt...

Anh đem mặt chôn ở gáy cô, hai bàn tay ôm chặt cô, nói giọng khàn khàn.

_ Cô có biết suốt chút nữa người ngã xuống là cô mà không phải hấn không?

Chỉ cần suy nghĩ đến cảnh đó, trái tim anh lại như muốn ngừng đập.

_ Tôi biết mình đang làm cái gì... .

Cô nhỏ giọng nói. Cô gái này khiến anh sợ đến hồn bay phách lạc mà còn dám nói biết mình làm cái gì. Vì tránh cho mình bóp chết cô, anh buông cô ra, sắc mặt xanh mét ngắc đầu, đi đến cạnh cửa, quay đầu nhìn cô nói.

_ Không, cô chính là không biết mình đang làm gì. Nếu cô có đầu, cô nên biết mình không nên xen vào chuyện người khác.

_ Tôi không có xen vào.

Cô giận, hai tay nắm thắt lưng trừng mắt nhìn anh nói.

_ Cô có!

Anh hí mắt lạnh giọng mở miệng, sau đó trước mặt của mặt cô, lại lần nữa đem cửa đóng lại.

_ Tôi không có!

Cô nổi giận ùng ùng chạy đi tới muốn mắng, ai ngờ cửa không động đậy, cô sững sốt, lại thử một chút, mới phát hiện anh đã khóa cửa. Cô không thể tin được trừng mắt nhìn cánh cửa, tiếp theo, cô lập tức vọt vào phòng tắm, muốn mở cửa thông qua phòng anh, lại chỉ kịp nghe tiếng khóa tạch một cái. Cô tức giận đến hét to, tức giận đập cửa.

_ Đây, anh làm sao vậy hả?! Phả tôi ra ngoài! Mở cửa nhanh, thả tôi ra!

_ Chờ cô tỉnh táo lại tôi sẽ thả cô ra!

_ Vậy là bắt cóc.

Cô hỏn hên đập cửa.

_ Đi kiện tôi đi!

Anh nói vọng vào cánh cửa. Không thể tin được người đàn ông này lại vô si đến thế, Oa Oa tức giận đến chửi ầm lên.

_ Anh đúng là đồ đầu heo. Có giỏi thì nhốt tôi luôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Hào Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Bị giam lỏng sao? _ Đùa cái gì thế hả? Nhục nhẽ không sai kẻ xiết!

_ Muốn cô tỉnh táo lại sao? Cô đã làm sai cái quỷ gì hả?

_ Thù này không báo quyết không làm người. Nếu cô ngoan ngoãn ngồi im để anh quán như thế thì cô không mang họ Kha nữa.

Ngồi trên thảm, Kha Xảo Oa cầm dụng cụ hì hục làm con dấu. Hừng hực lửa giận ở ngực thiêu đốt, làm cho cô mất đi lý trí. Ở cô chửi bậy hai tiếng rồi mà anh vẫn hoàn toàn không để ý tới cô, cô tức giận đem con dấu mà cô cực khổ ra cặm cùi khắc chữ lên đó. Khắc xong tên của con dấu xong, cô mới phát hiện mình khắc là tiếng Trung, sợ anh xem không hiểu, cô lại làm một bản tiếng Anh, sau đó liên tục khắc lại vô số con dấu to nhỏ khác nhau. Xong hết mọi thứ, cô đem giấu dưới gầm giường. Giữa lúc hai giờ khuya chạy đến gõ cửa phòng anh, giọng nói suy yếu.

_ Alex..... Khụ khụ..... Khụ khụ khụ.....

Sau cánh cửa truyền đến ánh sáng, anh đã tỉnh, cô vội vàng càng thêm suy yếu vừa ho vừa nói.

_ Alex..... Khụ khụ khụ khụ.....

_ Làm sao vậy?

Cô gái này rất ít khi gọi đúng tên, anh có chút lo lắng đi vào cạnh cửa, thanh âm mang theo giọng buồn ngủ.

_ Hình như tôi... khụ khụ khụ... bị cảm rồi!

Oa Oa ngồi ở trong phòng tắm lạnh lẽo, đầu tựa vào trên tường đáng thương hê hê nói. Anh lập tức mở cửa, trên người mặc áo ngủ, vừa thấy đến cô ngồi dưới đất, anh hoảng sợ.

_ Cô vẫn ngồi đây này giờ sao?

Sao? Ngồi ở chỗ này? Đương nhiên không có. Nhưng để gia tăng lòng hối hận của anh, cô đâm lao phải theo lao gập đầu. Anh sắc mặt trầm xuống, ngồi xổm xuống ôm lấy người cô dậy. Không nghĩ tới anh sẽ ôm cô, Oa Oa hơi kinh hãi, nhưng vẫn cố gắng giả vờ suy yếu, nức nở nói.

_ Đầu tôi đau quá....

Alex ôm cô về lại bên giường, tay lo lắng thăm dò trán cô. May mắn cô không phát sốt, anh thoáng nhẹ nhàng thở ra, đi rót một ly nước đem lại.

_ Uống đi!

Oa nhi từ từ uống hai ngụm, lại ho hai tiếng, sau đó đỏ cả người xuống giường. Cầm ly nước, thấy cô vẻ mặt ủ rũ, lo lắng lại trở dậy, anh bắt an sờ sờ khuôn mặt nhỏ của cô.

_ Cô có khỏe không?

Sao anh lại dịu dàng thế nhỉ? Oa nhi khép hờ mắt, trái tim rạo rực, lẩm bẩm nói.

_ Không tốt. Tôi rất khó chịu...

Đáy mắt Alex hiện lên một tia áy náy.

_ Tôi đi gọi bác sĩ tới!

Đùa sao? Gọi bác sĩ chẳng khác là lộ hết vở kịch của cô. Thấy anh muốn đứng dậy, cô chạy nhanh giữ chặt anh.

_ Không cần! Bây giờ trễ rồi... Tôi cũng không nặng lắm! Như vậy mà gọi bác sĩ đến rồi, rất mất mặt nha! Anh để cho tôi ngủ một lát. Dù sao cũng vài tiếng nữa là sáng rồi, lúc đó đi tốt hơn.

_ Cô chắc không sao?

Anh bắt an nhìn cô.

_ Ừm

Cô gật gật đầu, tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay anh.

_ Chỉ cần anh ở đây với tôi là được rồi!

Thấy vẻ mặt khẩn cầu của cô còn giương đôi mắt to ngập nước nhìn, trái tim anh lập tức mềm nhũn, nắm lại đôi bàn tay lạnh như băng của cô, một lần nữa ngồi trở lại bên giường. Ha, cục cưng ngoan chính là cục cưng ngoan, dễ dàng liền mắc mưu như vậy, quả nhiên là đứa nhỏ thuần khiết, không biết lòng người hiểm ác. Muốn đầu cùng cô, đợi một trăm năm rồi nói sau, nha ha ha ha ha ha ha ha.....

Oa nhi nhẹ nhàng thở ra, ở trong lòng cười trộm, trên mặt lại lộ ra nụ cười ngọt ngào của Lâm Đại Ngọc.

_ Cảm ơn...

Nghe được cô nói như vậy, Alex áy náy càng sâu, không khỏi đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ của cô, giọng nói có chút khàn khàn.

_ Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý làm như thế... chỉ là...

Không nghĩ tới việc anh se giải thích, sự dịu dàng của anh hoàn toàn nằm ngoài dự tính của cô, cảm giác tội lỗi lặng lẽ hiện lên trong lòng. Đôi mắt nâu của anh buồn bã, thành thật thừa nhận.

_ Cô khiến tôi rất sợ.

Thì ra... Anh thật sự lo lắng cho cô, biểu tình trên mặt anh khiến cô hòng cô căng thẳng Một cảm giác cảm động hiện lên, sau đó tội ác liền bắt đầu lan tràn vô biên vô hạn.

_ Tôi xin lỗi... Tôi thật sự không cố ý.

Nói xong, cô mới hiểu được chính mình nói cái gì nhưng vẫn cứng đầu không chịu nhận thua. Kỳ thật, hiện tại nhớ tới, cô lúc ấy thật đúng là xúc động quá mức. Lúc đối phương lấy ra dao, cô nên bỏ chạy mới đúng. Cô biết anh bắn khoăn là đúng. Hôm nay là dao, ai biết hôm sau có phải là súng không? Cho nên... Anh lo lắng cho cô cũng phải thôi. Ách, ừ, á, được rồi, cô thấy mấy thứ dưới sàn nên đem đi đốt thì tốt hơn.

Ngay tại khi cô tính bỏ việc trả thù thì ai ngờ anh nghe được của cô giải thích, nhẹ nhàng tỏ ra đồng thời, lại mở miệng nói.

_ Cô biết sai là được rồi!

Hả? Cô biết sai là được rồi?!

_ Tôi biết cô tốt bụng nên mới hay xen vào chuyện người khác. Nhưng tôi hi vọng sau này làm gì thì làm on dùng đầu suy nghĩ trước.

Xen vào chuyện người khác? Làm gì thì làm on dùng đầu suy nghĩ trước?

_ Huống chi, đối phương là đàn ông to lớn hơn cô rất nhiều. Không phải lần nào cũng may mắn như mèo mù đụng phải chuột chết như thế đâu.

Không phải lần nào cũng may mắn như mèo mù đụng phải chuột chết như thế đâu. Anh nói thế là có ý gì? Nói cô may mắn nên mới hạ được tên kia sao?

_ Cho nên, lần sau gặp được loại sự tình này, phiền cô đứng ở bên cạnh giúp người ta la lên có móc túi là được rồi. Chuyện bắt những tên móc túi này là của đàn ông hiểu không?

Đứng ở bên cạnh kêu móc túi? Có làm hay không?

Oa nhi càng nghe càng tức, cô nắm chặt tay ở dưới chân, cố gắng không chế biểu tình trên mặt nhìn xuống cảm xúc cãi nhau với anh. Bởi vì sợ khi đã lỡ mở miệng sẽ nhìn không được chửi ầm lên, cô cố gắng cho nh thấy chút nụ cười, sau đó bắt buộc chính mình gật đầu. Anh vừa lòng mỉm cười, thay cô đắp chăn, trấn an nói.

_ Ngủ đi!

Trái tim lại vì nụ cười tràn đầy mị lực của anh mà cấp tốc nhảy đứng lên, cô vừa thống hận chính mình vô dụng, vừa phải cố nhìn mặt anh mà lộ ra nụ cười nhột nhạt, không quên ho tiếp hai tiếng, sau đó nhắm mắt giả bộ ngủ.

Mười phút sau... Cô nghe thấy anh nhẹ nhàng đi ra ngoài, Sau đó lại quay về, tắt đèn phòng cô, chỉ chừa đèn bàn, cô theo khe hở của mắt nhìn thấy anh cầm một quyển sách ngồi bên cạnh xem. Hai mươi phút sau... Anh còn đang đọc sách nhưng ngáp liên tục. Ba mươi phút sau... Anh đưa tay sờ trán cô, xác định nhiệt độ cơ thể cô không lên cao. Sau đó, đồng hồ lớn dưới phòng khách, vang ba tiếng báo hiệu giờ. Ba giờ sáng. Quyển sách rớt xuống trên trên đùi anh, cái đầu màu cà phê của anh dựa vào lưng ghế mệt nhọc ngủ. Đang ngủ sao? Không dám xác định, cô vì đề phòng, nhẹ giọng mở miệng thử.

_ Asics?

Anh không nhúc nhích.

_ Elise?

Cô ngồi dậy, xích người lại. Anh vẫn là không nhúc nhích.

_ Alex!

Cô nói xong nhìn không liền cười ra tiếng. Anh vẫn yên ổn mà ngủ.

_ Thật tốt!

Cô hai mắt sáng ngời, bò xuống giường, tha ra những con dấu dưới sàng.

_ Đồ đầu heo! Dám nhốt tôi, nói tôi không có đầu, còn dám kỳ thị tôi! Tôi cho anh biết thế nào là đẹp mặt!

Cô leo lên giường anh, ở trên giường anh một lúc, sau đó lại ngồi trên mặt đất, tiếp theo là bàn làm việc, gương phòng tắm... Đứng ở trước gương, cô học theo bộ dạng tự cho là đúng của anh chỉ chính mình trong gương.

_ Cô biết sai là được rồi.

Ha, tôi biết mình sai là tốt rồi? Tốt cái quỷ gì? Cô tức giận đóng một dấu mạnh lên gương sau đó làm cái mặt quỷ.

_ Vương bát dân, cho anh thấy mình đẹp trai một chút là tự lên mặt.

Đứng ở cửa phòng anh, Kha Xảo Oa nhìn kiệt tác của mình, hai tay chống nạnh hừ một tiếng, sau đó ánh quang chợt lóe, lại con dấu vô thanh vô thức về phòng của mình. Anh còn đang ngủ, gương mặt anh vẫn cứ khiến người khác mất hồn. Cô nhất thời chết đứng một chút nhưng cứ nhớ tới dáng vẻ tự cho là đúng của anh càng thêm tức giận. Cầm lấy con dấu, cô nhìn không được lại học dáng vẻ của anh.

_ Huống chi, đối phương là đàn ông to lớn hơn cô rất nhiều. Không phải lần nào cũng may mắn như mèo mù đụng phải chuột chết như thế đâu.

Cô vừa nói thầm vừa ấn lên mặt anh một dấu. Sau khi mặt phải chỉ chút dấu đột nhiên anh có cảm giác đưa tay sờ mặt. Cô sợ tới mức ngừng cả thở, cả người cứng đờ bất động. Nhưng anh chỉ là quay đầu, hướng bên kia tiếp tục ngủ. Cô nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục ấn lên trán anh. Sau đó thối lui từng bước, vừa lòng nhìn mặt đầy hoa của anh rồi mới nhìn thấy áo ngủ buông nút của anh. Cô nhíu mày giống như vừa tìm ra mộ châu lục mới, chạy về phòng anh kiểm tra trong đồng con dấu, tìm ra cái đặc biệt nhất. Sau đó lại vội vàng chạy về, thật cẩn thận, một chút một chút. Một bên cảnh giác nhìn khuôn mặt ngủ say của anh một bên cời áo anh ra.

_ Hừ, mèo mù đụng tới chuột chết? Phụ nữ vô dụng? Tôi cho anh biết phụ nữ vô dụng thế nào?

Cô cúi đầu định làm nhưng là vừa thấy đến khuôn mặt rắn chắc bóng loáng của anh một lòng thiếu chút là ngại. Cô cố trấn định tiếp tục công việc trừng phạt anh. Cuối cùng, thấy anh vẫn như ngủ say như cũ, cô thuận tiện trộm sờ ngực anh hai cái, mới cảm thấy mỹ mãn mang theo con dấu, chuồn ra khỏi phòng, chạy tới giường hai đứa nhóc.

{thiendi18.wordpress.com}

_ Kha! Khéo! Oa!

Sáng sớm sáu giờ, một trận phấn nộ rít gào vang tận mây xanh, làm cho cho hàng xóm bên nhà đang tập thể dục cũng phải hoảng sợ. Theo rít gào vang lên, cánh cửa phòng nơi khu dân cư cao cấp bị phá mạnh, tiếp theo xuất hiện một người đàn ông mặc áo ngủ, hùng hổ vọt ra. Oa Oa đang cùng mọi người tập quyền thấy thế cả kinh, lập tức xoay người muốn chạy, vừa vận trước mặt là hai đứa nhóc, cô thiếu chút nữa đụng vào chúng. Người đàn ông đã đi đến phía sau cô, đưa tay bắt lấy cô, cô kinh hoàng muốn né nhưng né không khỏi. Lúc này cô mới giật mình thấy người đàn ông này võ nghệ cũng không tầm thường, muốn ra tay công kích, anh lại nhanh như chớp bắt lấy cổ tay cô, thuận tay đặt cô lên vai, xoay người bước về phòng, phịch một tiếng đóng sầm cửa lớn. Người đàn ông đến đi đi giống như một trận gió xoáy, già trẻ trên lối đi bộ nhìn xem há hốc mồm, căn bản làm không rõ chuyện gì, anh đã khiến cô gái kia biến mất.

_ Khụ ân, này...

Lý Tư khăng giọng, trấn định nhìn mọi người nói.

_ Tôi nghĩ Kha tiểu thư có việc. Hôm nay chúng ta tập đến đây thôi!

_ Lý Tư, sao cha lại tức giận?

Tyre bị cha dọa, sắc mặt tái nhợt kéo kéo ống tay áo lão quản gia.

_ Ân, tôi nghĩ là vì Oa Oa tiểu thư đã làm sai chuyện gì rồi.

Lý tư vỗ vỗ đầu Tyre.

_ Oa Oa có bị làm sao không?

Knight ngưỡng khuôn mặt nhỏ, đứng bên người Tyre lo lắng hỏi.

_ Không có việc gì.

Lý Tư cố tươi cười, trấn an hai đứa nhỏ.

_ Yên tâm, không có việc gì.

Tuy rằng miệng nói như vậy, đáy lòng Lý Tư vẫn có chút lo lắng, vì tránh cho hai đứa trẻ bị hoảng sợ, anh chờ ba mươi phút đi qua, mới mang đưa hai đứa nhỏ vào. Trong phòng bọn họ một mảnh yên lặng, không có nghe thấy tiếng chửi nào hết, nhưng vì đề ngừa vạn nhất, ông vẫn nhanh chóng thay đồ cho hai đứa nhóc, cho chúng ăn xong liền lái xe đến trường.

Từ trong mơ tỉnh lại, anh phát hiện cô không còn ở trên giường, trong lúc nhất thời có chút kinh hoàng, cho đến khi anh nghe được ngoài cửa sổ truyền đến giọng nói của cô mới nhẹ nhàng thở ra. Nghĩ đến tình huống của cô tốt hơn nhiều, anh đi đến trong phòng tắm rửa mặt, nhìn mình trong gương đột nhiên giật bản mình. Khuôn mặt trong kính, bị người dùng thuốc màu đỏ chấm dài như chảy nước miếng, phía trên má là dấu sói trong hoạt hình, đầu sói giữ thể nhưng lại ghi rõ hai chữ thật lớn, một bên vẽ một đường dài ghi "Alex", bên kia lại ghi "Tôi là đại sắc lang"

Hai bên mặt đều chỉ chút hình to nhỏ tương tự, trên ngực chỉ là hình đầu sói còn trên trán lại là một con heo trông rất ngu ngốc. Cho đến khi nghe được lời giải thích của cô, anh quả chỉ bóp chết cô đi. Anh phát ra một tiếng rít gào, lấy khăn mặt dùng sức lau đi dấu vết trên mặt, vọt xuống dưới lầu đi bắt lấy cô...

_ Buông, thả tôi ra, con heo này!

Anh nổi giận dùng dùng khiêng cô vào phòng, cô vừa đi vừa giãy dụa, lại tránh không ra anh nắm giữ, chỉ có thể hét chói tai như một con heo sắp bị đem vào lò quay.

_ Cái tên đại sắc lang, biến thái không biết xấu hổ này! Thả tôi xuống, cứu mạng!

Anh ôm cô thẳng về phòng mình, tình trạng bên trong phòng lại làm cho anh càng thêm phần nộ. Trên giường lớn trắng muốt lại bị in lại một dấu heo màu đỏ chói giống với hình trên trán. Trên hình còn viết hai chữ “Đầu heo” to tướng. Trên thảm cũng có một hình, nhưng thay vì viết bằng tiếng Trung thì nó lại được viết thành “pig head”. Càng nhìn anh càng thêm căm tức, bởi vì anh trong phòng mỗi từ cái bàn đến ghế dựa, máy tính đến đồ dùng văn phòng phẩm đều bị cô dùng con dấu thật to in lên. Trên đó còn dám viết chữ “Tôi yêu ngực to”, “Biến thái”, “Heo đất” rồi cho đến “Sắc lang”, “Vương bát”, “Ngu ngốc”

Anh tức giận đến đem cô quăng xuống giường lớn mềm mại, nổi trận lôi đình quát.

_ Cô đúng là không biết điều.

Anh buông ra, đầu heo, vương bát đần –

Bị quăng xuống trên giường Oa Oa nhanh chóng bò lên đầu giường, vừa lấy gối quăng anh, vừa không chịu yếu thế hét lên.

_ Cô...

Thấy cô hoàn toàn không biết tỉnh lại, còn muốn chạy, anh nổi giận dùng dùng tay bắt cô trở về, đặt ở trên giường, cắn răng mắng

_ Quả thật là muốn bị dạy dỗ.

_ A — buông —

Bị anh đặt ở dưới thân, cô muốn giãy dụa nhưng hai tay lại bị anh bắt lấy, chỉ có thể hỗn hển loạn rống.

_ Biến thái, sắc lang, buông, tránh ra — cứu mạng a —”

_ Tôi biến thái? Sắc lang?

Anh hí mắt cắn răng.

_ Chứ còn gì nữa? À còn có anh là đầu heo!

Alex vừa nghe, quả thực tức giận đến trên đỉnh điểm, nói anh là sắc lang? Anh sẽ làm sắc lang siêu cấp cho cô xem. Không suy nghĩ nhiều hơn, anh cúi đầu, dùng miệng ngăn chặn tiếng hét chói tai của cô. Cô cả người cứng đờ, còn chưa kịp phản ứng, đã nhận thấy đầu lưỡi tham lam của anh đi vào bên trong miệng cô. Cô trừng lớn mắt, thất thần nhìn anh. Đôi mắt sâu ánh màu cà phê, cô bối rối muốn đẩy ra anh nhưng tay bị anh bắt lấy. Giãy dụa vịn vịn chỉ làm gia tăng ma sát thân thể hai người. Cô rất nhanh liền cảm giác vật cứng rắn của anh trên bụng cô, sợ tới mức không dám động dù chỉ một chút. Đột nhiên, lời nói thô lỗ cường ngạnh bắt đầu trở nên hòa hoãn, thêm một chút dịu dàng, khiêu khích từng nơi lưỡi anh chiếm qua. Trong khoảng thời gian ngắn, áp lực giống như lửa nóng cháy lan ra đồng cỏ, càng không thể vãn hồi, lời lẽ của anh, thân thể của anh, tay của anh giống có ma lực khiêu khích cô, có mặt khắp nơi vây quanh lấy cô. Từ đầu tới đuôi, đôi mắt nóng như lửa luôn tỏa sáng nhìn chăm chăm cô. Cô không tự chủ được rên rỉ ra tiếng, cả người run rẩy. Cảm giác là hương vị ngọt ngào mềm mại như thế, chính là hương vị của cô, Alex thiếu chút nữa cảm giữ không được. Anh thử hai lần, thật vất vả mới có biện pháp bắt mình rời khỏi môi cô. Đôi môi cô ẩm ướt ừng ừng, có chút mờ mịt mê say nhìn anh, dường như không biết đã xảy ra chuyện gì.

_ Ông trời.....

_ Đừng nhìn tôi như thế!

Anh nghiền ngậm mở miệng.

_ Gì?

Cô ngơ ngác, làn môi hé mở, thờ gáp.

_ Giống như cô muốn tôi tiếp tục.

Anh hai mắt u ám, có chút cam chịu hôn lên trán cô. Cô phục hồi tinh thần lại, hai gò má phồng hồng, vọt con mạnh miệng nói.

_ Tôi không có! Là anh bắt buộc tôi! Buông ra!

_ Đúng! Là tôi bắt buộc cô.

Anh nghe vậy nhúu mày lại, để ý mắng.

_ Cô còn không hiểu sao? Hình thể đàn ông so với cô lớn hơn, dáng người so với cô lớn hơn. Cho dù cô có công phu này nọ, chỉ cần đem cô đè nặng như vậy, cô còn có thể làm gì?

_ Đó là do tôi nhất thời thất thủ, hơn nữa anh cũng học võ...

Cô không cam lòng mở miệng phản bác.

_ Chỉ có quyền anh! Vẫn kém nhất trong số các anh em chúng tôi!

Anh nổi gân xanh gằm nhẹ.

_ Cô làm sao biết người cô gặp có luyện võ hả?

Cô ghen lời, tìm không được cách đáp trả, lại thấy vạn phần ủy khuất, nhất thời, một làn hơi nóng bay lên hốc mắt, cô liền rống lên.

_ Đúng! Đúng! Tôi chính là không ngực, không mông cũng không có đầu! Tôi làm gì cũng không suy nghĩ trước. Cho dù như thế thì sao? Liên quan đến anh à? Nói tôi không đầu, anh tốt hơn sao? Vừa thấy đến ngực người ta liền nước miếng chảy ròng ròng, suốt ngày Isha này, Isha nọ. Hai mắt nhìn chăm chăm ngực của người ta. Anh kiếm vợ chứ có phải kiếm vũ nữ thoát đi đâu hả?

_ Cô ấy là bác sĩ tâm lý, không phải vũ nữ thoát y!

Anh căm tức chỉnh lại cô.

_ Bác sĩ tâm lý thì giỏi lắm sao?

Vừa nghe thấy anh lên tiếng bên vực cô gái kia, Oa Oa càng thêm khó chịu, tức giận đến đỏ mặt tía tai.

_ Người như thế trong phim thì có đến chín trên mười là biến thái.

_ Cô...

Alex vừa muốn mắng nhưng trong đầu nháy mắt linh quang chợt lóe lên. Nhúu mày, anh nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn đang giận dữ của cô, sau đó bùng tỉnh bật thốt lên.

_ Cô ghen sao?

Oa nhi cứng đờ, nhất thời về mặt đỏ bừng, lắp bắp nói.

_ Không có! Không có! Quý quý quý.....tôi không có ghen.

Nhìn cô xấu hổ, bối rối, anh bực môi khề nhếch, nở ra nụ cười, nói như đinh đóng cột.

_ Cô đang ghen!

_ Tôi... tôi... tôi... không có!

Cô đỏ mặt tía tai cãi lại.

_ Đừng chối nữa!

Anh tới gần cô, đặc chí ý miễn ép hỏi.

_ Nói thật ra, cô có thành kiến với Isha và vì cô muốn lấy tôi có phải không?

_ Không có! Anh... đừng tưởng trên mặt anh gắn vàng chứ?

Ở anh trong mắt thấy chính mình chợt dạ, cô tâm hoảng ý loạn bỏ qua một bên mặt, quần bách nhắm mắt hét lên.

_ Anh là đại sắc lang, đừng dựa vào tôi gần như vậy, buông!

_ Ai ngờ anh lại không buông tay ngược lại dán bên tai cô, nhẹ giọng dụ dỗ.

_ Cô xác định?

Cô vừa ngửa vừa thẹn, mới vừa muốn mở miệng, liền cảm giác được anh dám dùng đuôi tách hai chân của cô ra. Phần nam tính của anh cách quần đùi chạm vào hai chân mềm mại của anh, cô thờ dốc, cả kinh mở mắt.

_ Anh đang làm cái gì vậy?

_ Không có làm cái gì.

Anh cười đến vô tội lại tà ác, cổ ý đóng đưa phần eo một chút, đè ép cô.

_ Cô chẳng phải kêu tôi là sắc lang hay sao? Đây chính là phản ứng bình thường.

Cảm giác được sự mờ ám của anh, cô nuốt nước miếng cái ực, mặt càng thêm nóng, xấu hổ nói.

_ Đừng như vậy.....

_ Đừng như thế nào?

Anh liếm hôn vành tai của cô, nửa người chậm rãi di động khiêu khích cô.

_ Như vậy sao?

_ Anh...

Cô đỏ mặt, cắn môi dưới, nhịn không được rên rỉ.

_ Đáng ghét!

_ Đáng ghét?

Anh nhú mày, dùng một bàn tay trời hai tay cô đỉnh đầu. Sau đó đưa tay tham lam tiến vào T-shirt của cô, cách Bra xoa nắn âu yếm nơi mềm mại của cô. Cô không thể khắc chế thờ gấp ra tiếng, cả người không thể khống chế run rẩy.

_ Thừa nhận đi, cô đang ghen...

Anh tiếp tục dùng nửa người dưới khiêu khích cô.

_ Tôi sẽ dừng lại.

_ Tôi không có!

Cô xấu hổ chống đỡ, không chịu nhận thua.

_ Không có?

Sớm đoán được cô sẽ không dễ dàng nhận thua, anh mỉm cười, bàn tay lui xuống phía dưới còi bỏ quần đùi cùng quần trong của cô. Chậm rãi dò xét đi vào, lấy tay âu yếm nơi mẫn cảm mềm mại nóng ẩm giữa hai chân cô.

_ Không cần.....

Cô phản môi run rẩy, chỉ cảm thấy xấu hổ, tưởng tránh nhưng không tránh được. Sau đó anh bắt đầu di động ngón tay, khiêu khích dục vọng của cô, nháy mắt, cô chỉ cảm thấy một trận lửa nóng thiêu đốt não cô.

_ Nha, trời ạ.....

_ Thật mẫn cảm...

Anh cúi người trở lại cô bên môi.

_ Vừa ẩm ướt... vừa nóng...

_ Đừng nói nữa.....

Cô lắc đầu, thở mạnh, hai mắt thất thần nhìn anh, căn bản không thể tự hỏi. Dáng vẻ mê say của cô khiến anh thiếu chút nữa cầm giữ không được. Thái dương chảy ra nhiều mồ hôi, anh giọng nói thô đất, ý xấu sửa lời nói.

_ Chỉ cần thừa nhận cô ghen, tôi sẽ dừng lại.

_ Tôi!

Cô cắn môi dưới, hốc mắt đỏ lên, thiếu chút nữa khóc ra.

_ Nói!

Anh ở cô bên môi khăn khăn dụ dỗ.

_ Tôi...

Cô nói còn chưa dứt lời, anh liền ngừng lại, cô nhìn không được muốn đứng dậy, anh lại nắm chặt thắt lưng của cô, không chịu thỏa mãn cô. Cô thất bại khẽ nắc ra tiếng, thậm chí không chú ý tới anh sớm buông lỏng tay cô ra.

_ Hừ..... Đừng khóc...

Anh dịu dàng hôn lên nước mắt cô, vuốt ve làn môi đỏ mọng của cô.

_ Làm ơn.....

Cô ghen ngào, bởi vì anh bức bách cũng bởi vì dục vọng mà run run. Nhìn biểu tình yếu ớt của cô, tuy rằng đau lòng thương tiếc nhưng vẫn muốn nghe cô thừa nhận cảm tình với anh, anh cố dụ dỗ cô mở miệng.

_ Nói cho tôi biết.

_ Tôi...

Nhìn đôi mắt màu cà phê lộ ra vẻ kiên quyết, cô dưới sự bức cung của anh, nước mắt lưng tròng, run giọng hé mở miệng.

_ Anh biết rồi còn hỏi...

_ Tôi muốn nghe cô nói!

Anh chấp nhất yêu cầu. Thấy anh cương bức chính mình, cô rơi lệ đầy mặt vừa giận lại quẫn nói.

_ Tôi ghen tị cô ta có dáng người mê hồn! Tôi ghen tị cô ta xinh đẹp như thế! Tôi còn ghen tị cô ta hấp dẫn anh. Như vậy đủ chưa?

_ Không đủ.

Trái tim trong lồng bắt đầu nhảy nhót, hai mắt anh đồng tỏa sáng, vẫn là không chịu thả lỏng, muốn nghe bí mật sâu nhất trong lòng cô.

_ Anh đừng có một bước muốn tiến thêm một thước...

Cô khóc thành tiếng.

_ Tôi nghĩ mình còn muốn nhiều hơn.

Anh hôn trán của cô, nói giọng khăn khăn.

_ Càng nhiều, càng nhiều...

Anh là kiêu ngạo như thế lại dịu dàng như thế, rất quá đáng, rất quá đáng, lại không công bằng.

_ Nói đi! Làm ơn!

Anh ngóng nhìn cô, bốc đồng yêu cầu. Cô nhìn anh, trong lòng run lên, trong nháy mắt như bình bại trận.

_ Em yêu anh!

Cô bất đắc dĩ buồn bức mở miệng, đem chính bí mật của mình nói ra trước mặt anh, khóc đến khản giọng, lần nữa lặp lại nói.

_ Em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh. Anh thật quá đáng..... Quá đáng, quá đáng, quá đáng....

Không thể ngăn cản đóa hoa trong lồng ngực nở tung, anh nguyên bản đoán cô có cảm tình với anh, nhưng cô lại luôn đem anh ra mà mắng, con vịt mạnh miệng không chịu thừa nhận. Nghe được những lời này của, trong lòng anh căn bản không tự tin như thế cho nên mới bức cô, muốn nghe chính miệng cô thừa nhận, không nghĩ tới đáp án ấy lại làm cho tim như gặp phải chấn động.

Nhìn cô gái nhỏ nhăn trước mặt khóc như mưa, anh cúi người hôn cô, không hề áp chế dục vọng, nhiệt tình đòi lấy ngọt ngào của cô, âu yếm cơ thể non nặn mềm nhũn run nhẹ của cô. Cô yêu kiều rên ra tiếng, dưới sự âu yếm của bàn tay anh bắt đầu nóng lên. Anh rút bỏ quần áo hai người, tôn sùng thân thể mềm mại như ngọc của cô, liếm láp nụ hoa dưới sự che chở của anh mà cứng rắn lên. Cô phát ra rên rỉ nhỏ vụn, đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ anh, khát vọng đến gần càng nhiều. Cô mềm mại lại hương vị ngọt ngào, nhiệt tình, ướt át, mê người..... Hơn nữa còn yêu anh.....

_ Em yêu anh.

Lòng ngực bị lời nói kia lấp đầy, anh nhìn chăm chú vào cô, dịu dàng nắm thắt lưng của cô, chậm rãi tiến vào cô. Cô quá nhỏ, cơ hồ không thể cất chứa anh, sau đó cảm giác được tầng ngăn cản trong cơ thể cô anh dừng lại, lưng chảy ra một tầng mồ hôi, hơi thở ồ ồ mở miệng.

_ Em muốn anh dừng lại không?

_ Anh mà dám dừng lại...

Cô cắn môi lắc đầu, nắm chặt gáy anh, mắt trừng trừng, cảnh cáo anh.

_ Em thề sẽ làm thịt anh.

Anh bạc môi giương lên, dùng tay khoi gợi dục vọng, làm cho cô càng dễ dàng nhận anh. Cô rên rỉ run run, anh yêu thương hôn cô, sau đó xuyên thấu cô kia tầng lá mỏng, cô đau đến nhú máu. Anh chôn ở trong thân thể cô, cơ bắp buộc chặt, cổ nén dục vọng, dịu dàng hôn cô, làm cho cô thích ứng anh. Cô thở gấp, đau đớn dần dần bình ổn, dục hòa lại nhiên càng dâng lên, cô nhin không được nhẹ nhàng thẳng lưng, anh thét lớn một tiếng.

_ Dừng..... Dừng nhúc nhích!

Phản ứng của anh làm cho cô kinh ngạc, cô không khỏi lại thử một chút, anh liền nổi lên gân xanh, lại hừ một tiếng nhưng lần này quả thật nhin không được nữa, gay cấn dục vọng như sóng vỗ vào bãi biển, anh cảm thấy lưng của cô, bắt đầu đông đờ. Cô hô nhỏ ra tiếng, theo tiết tấu càng ngày càng mãnh liệt của thẳng lưng nghênh đón.

_ Nói lại lần nữa xem...

Anh mở miệng yêu cầu. Trong cơ thể lửa nóng áp khiến cô không thể chịu đựng được, cô run run rên rỉ.

_ Alex...

_ Anh muốn nghe... nói cho anh biết!

Anh đẩy nhanh tốc độ, đòi lấy cơ thể cô.

_ Em yêu anh!

Cô không thể không chế chính mình chôn trong lòng ngực anh hết lớn.

_ Trời ạ, em yêu anh!

Một cổ cảm xúc thỏa mãn cảm nhét đầy trong lòng, anh một lần lại một lần chôn sâu vào cơ thể cô mang cô đến đỉnh cảm xúc.

{thiendil8.wordpress.com}

Ngoài cửa sổ sắc trời tối dần, đã là hoàng hôn. Khi tỉnh lại, cô phát hiện chính mình lả thân nằm trong lòng anh. Nhớ tới buổi sáng cô đã cùng anh làm cái gì, không khỏi cảm thấy một trận kinh hoàng.

_ Trời ạ, cô nói sao?

_ Cô có phải đã nói hết những gì không nên nói sao?

Ôm chặt môi, cô theo dõi anh, trong đầu trí nhớ liền bay về, từng hình ảnh rõ ràng, cô không khỏi một đỏ mặt, lại càng thêm bối rối.

_ Đúng là trùng thối! Căn bản là sói đội lốt cừu.

Hiện tại anh đã biết cô thương anh, biết cô căn bản không thể kháng cự anh nhưng anh lại chưa nói gì hết. Lòng ngực kịch liệt co rút đau đớn, cô cố hòng nghẹn đi biết rõ đây chỉ là ước vọng xa vời. Đối với anh mà nói, cô chính là dục vọng cùng xúc động nhất thời mà thôi?

_ Đáng giận!

Cắn môi dưới, cô bắt mình không chế không cho nước mắt trào ra.

_ Không được, cô không thể ở lại đây! Còn tiếp tục như vậy, cô nhất định sẽ chết rất khó coi!

Bắt buộc chính mình rời đi vòng tay ôm ấp ấm áp của anh, cô rón ra rón rén bò xuống giường, nhặt quần áo rơi trên sàn nhà mặc vào. Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất, nhẹ nhàng thu dọn hành lý. Trước khi đi, cô ngắm nhìn anh nằm giường lớn thương say sưa ngủ, lại lấy ra hai con dấu, ấn lên trán anh, trái một cái đầu heo, phải một đại sắc lang. Dấu ấn kia làm cho khuôn mặt tuấn tú của anh có vẻ ngốc nghếch vô cùng, cô vẫn là nhin không được vụng trộm hôn anh. Sau đó lưu luyến xuống giường, lặng yên không một tiếng động đeo túi xách, chuồn ra khỏi phòng anh, nhà anh, cùng thành phố có sự hiện diện của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Hào Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Không thấy cô. Vẫn tưởng rằng cô ở dưới lầu nhưng khi anh xuống lầu cũng không tìm thấy, còn tưởng rằng cô đi la cà. Cho đến khi nghe Lý Tư nói cả ngày ông cũng chưa nhìn thấy cô, thậm chí ngay cả khi hai đứa nhóc tan học trở về, cũng không từng thấy cô đi ra. Lòng anh bắt đầu sinh bất an, vội vàng lên lầu nhưng túi xách của cô, bàn chải đánh răng, kem đánh răng của cô, lược, kem dưỡng da cũng không thấy. Ngoại trừ những con dấu cô cho hai đứa nhóc, tất cả đều không còn một cái. Không còn một cái.

_ Cô sao lại dám bỏ đi như thế?

_ Buổi sáng hôm sau sao cô lại dám rời đi?

_ Cô rõ ràng nói cô thương anh! Nói rồi bỏ đi là thế nào?

Ngồi ở trên giường, trừng mắt nhìn căn phòng bị cô làm loạn nơi nơi đều là dấu ấn da, anh nắm chặt hai đấm, chỉ cảm thấy một trận phẫn nộ. Cô gái này đảo loạn cuộc sống bình tĩnh của anh, để lại một đống hỗn loạn, đem anh ăn sạch không còn chút xương lại dám vỗ mông bay đi.

Di Di: Ai ăn ai? (0.0)

Anh càng nghĩ càng tức, lập tức đứng dậy, cầm lấy điện thoại, trực tiếp liên lạc với em trai ở Seattle.

_ Alo, Adam

_

Có chút hối hận chính mình tại sao lại bắt điện thoại, Adam · Bart phản xạ muốn tắt nó đi.

_ Không cho phép tắt điện thoại của anh.

Alex mang giọng uy hiếp, lạnh giọng nói tên tiếng Anh của Oa Oa.

_ Hai mươi tám tuổi, cô hôm nay hẳn là sẽ đáp máy bay đến Newyork. Tra ra chuyến bay cô đang đi!

_

Adam một trận trầm mặc, một hồi lâu mới nói.

_ Đó là phạm pháp.

_ Hù dọa anh à?

Anh hí mắt nói.

_ Đừng tưởng rằng cậu bình thường không đến công ty. Cả ngày trốn trong phòng thì anh không biết cậu làm cái gì à? Khôn hồn thì anh lên đi!

Adam lẩm bẩm một câu nhưng vẫn là khuất phục lời hăm dọa của anh ba, nhanh tay gõ vài cái phím, xâm nhập vào mạng quản lí hàng không, đột nhập vào tường lửa của đối phương. Lấy ra tư liệu các chuyến bay hôm nay cất cánh, tiếp theo lấy ra danh sách khách hàng, tìm tên cô gái kia. Màn hình ngừng lại, nhảy ra ba cái, anh cắt nhanh hai cái không hợp tuổi rồi mở miệng nói.

_ Máy bay còn năm phút nữa sẽ đáp xuống!

_ Đáng chết!

Cô quả nhiên đi New York, anh vốn định muốn Lam Tư phái người đi ra sân bay ngăn đón cô nhưng hiện tại xem ra không kịp rồi Không cam lòng cho cô chạy thoát như thế, anh trừng mắt ngoài cửa sổ, linh quang chợt lóe, mở miệng hỏi nói.

_ Cậu có biện pháp dùng số điện thoại tra ra địa chỉ đúng không?

_ Ù!

Mặc dù có chút không không muốn, Adam vẫn là lên tiếng.

_ Cô trước kia có lấy điện thoại nhà anh gọi quốc tế, giúp anh tra ra nãy số đó. Đó là nhà số điện thoại nhà cô ấy, tên tiếng Trung của cô ấy là Kha Xảo Oa. Anh muốn biết tư liệu bối cảnh gia đình cô ấy, còn có thân hữu ở New York, cùng những nơi cô có thể đặt chân đến. Điều tra cho anh biết, anh sẽ không nói với Lam Tư.

Nói xong anh liền tắt điện thoại. Nghe tiếng cúp máy, Adam nhìn mi mím môi.

_ Có làm hay không? Anh có phải là thám tử đâu?

Nhìn không được ở trong lòng máng hai câu, tuy rằng vạn phần khó chịu nhưng nhất tưởng đến việc cãi lời người này sẽ sinh ra hậu quả gì, anh vẫn là ngoan ngoãn gõ máy tính. Nhưng, Alex tức giận như thế, không biết cô gái ấy đã to gan làm gì với anh? Mỗi lần nghe người ngoài nói trong các anh em Bart gia, Alex là ôn hòa bình thường nhất, anh đều nhìn không được mắt tròn trắng. Y hệt cái loại thần kinh mà bình thường nổi gì, có trời biết anh bình thường thế nào.....

{thiendil8.wordpress.com}

_ Vì sao lại không giống?

Nằm dài trên sofa, cô nhún mày lại, nhìn chăm chăm chai nước hoa Hugo Boss trong tay, có chút nghi hoặc.

_ Rõ ràng là chai này mà?

Cô nhìn không được lại mở chai nước hoa, ngửi ngửi nhưng sao cùng một hiệu lại không giống với mùi hương cô ngửi được trên người anh.

_ Ai.....

Thở dài, đem chai nước hoa đặt lại trên bàn, ngồi xếp bằng ôm gối, nhìn nó ngẩn người. Ngày hôm qua khi đi dạo phố, cô nhìn thấy chai nước hoa anh thường dùng, nhất thời xúc động, nhìn không được mua nó về nhưng hương vị này lại không giống với hương vị trên người anh. Ai..... Cũng không biết chính mình rốt cuộc đang làm cái gì..... Ở trên sofa thay đổi cái tư thế, cô đem chân gác ở tay cầm, nằm ngửa, nhìn chăm chăm trần nhà. Đã ba ngày..... Không biết hiện tại anh đang làm cái gì..... Cô nhìn không được lại quay đầu, có chút ngáy ngốc nhìn chai nước hoa

_ Ai..... Đại khái là đi làm rồi...

Vô lực lại thở dài, cô lại lần nữa thay đổi tư thế, cả người biến thành đầu dưới chân trên, hai mắt vẫn là nhìn chăm chăm vào chai nước hoa kia.

_ Vì sao hương vị lại không giống?

Hơi hơi nhún mày, cô lại thở dài một hơi.

_ Tiểu Oa Oa?

Nghe được tiếng chú kêu to, cô từ từ hồi tỉnh thần lại.

_ Sao?

Triển Anh Phong vừa tới cửa, vẻ mặt nghi hoặc đưa cháu kém anh a tuổi mà lại hết như con nít với tư thế quái dị nằm dài trên sofa, nhìn không được mở miệng.

_ Cháu đang làm cái gì vậy?

Nhìn gương mặt nhả nhặn của chú, cô trừng mắt nhìn, thì thào trả lời.

_ Ngẩn người.

_ Rất nhầm chán sao?

Triển Anh Phong buồn cười hỏi.

_ Ù!

Cô gật gật đầu.

_ Chú mời cháu đi ăn cơm thế nào?

Cô cả người cuộn lại đây, mở to mắt to hỏi anh.

_ Đi đâu ăn?

_ Khách sạn Star, nghe nói bọn họ mới đổi đầu bếp, tay nghề rất khá.

Anh mỉm cười.

_ Com Tây nha?

Cô lo lắng một chút, dù sao cũng không có việc gì, đi ra ngoài lác lác vẫn tốt hơn nằm dài ở đây. Cô đứng lên, gạt đầu nói.

_ Ừm, được rồi! Cháu với cậu đi ăn thôi!

Triển Anh Phong khước miệng nhếch lên, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn đến chai nước hoa nam trên bàn, nhin không được cầm lấy đến xem, tò mò hỏi.

_ Cháu mua nước hoa tặng người ta à?

Đang ở dưới người, Oa Oa đột nhiên cứng đờ, lăm bằm một câu thật không rõ, sau đó mới có lệ gạt đầu.

_ Nam?

Anh nhú mày cười hỏi. Khuôn mặt nhỏ của cô hơi phỉếm hồng, đem nước hoa đoạt trở về, cãi lại nói.

_ Cháu mua cho anh.

Thật khó, cô gái nhỏ này bình thường ăn to nói lớn, không nghĩ tới cũng sẽ thẹn thùng a. Triển Anh Phong nhìn cô giấu đầu lòi đuôi xấu hổ, nhin không được nở nụ cười.

_ Sao chú lại cười? Bộ mặt này quả rất đáng ghét.

Oa Oa đỏ mặt, thẹn quá thành giận nói.

_ Chú còn cười. Cười nữa cháu không đi ăn với chú đâu.

_ Được rồi! Được rồi!

Không cười sẽ không cười, anh ngừng ý cười, mở miệng nói.

_ Chú đặt bàn rồi, nhanh đi thay đồ đi!

_ Mặc như vậy không được sao?

Cô xấu hổ cầm chai nước hoa cho vào ngăn kéo, trừng anh liếc mắt một cái.

_ Sao phải thay quần áo?

_ Đó là khách sạn Star- khách sạn năm sao, cháu muốn mặc thế đi vào à?

Trùng mắt nhìn cháu gái đang mặc T-shirt cùng quần bò, anh cười khổ nói.

_ Chú không bắt cháu mặc đầm công chúa nhưng chỉ ít đi thay chiếc đầm trang trọng một chút.

Cô hí mắt mếu máo, có chút ngại phiền toái, nhưng bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, ngấm lại cô hiện tại trụ người ta, ăn thịt người gia, bắt người gia, dùng người gia, nếu anh muốn cô đổi, kia cô đổi là được.

_ Được rồi, được rồi, đổi liền đổi. Thật là, chẳng qua là ăn một bữa com, làm sao muốn biến thành như vậy la nhiều lời toa a.” Thấy anh vẻ mặt bất đắc dĩ buồn cười, cô đành phải mang theo kia bình nước hoa, đi vào trong phòng thay quần áo.

Buồn cười nhìn cháu gái nhỏ đi thay quần áo, Triển Anh Phong nhẹ nhàng thở ra, cười lác lác đầu. Ai, tuy rằng chị Hai lần nữa công đạo muốn anh giúp Oa Oa tìm đối tượng nhưng này cô gái nhỏ tính tình y hệt chị Hai, anh thực hoài nghi chính mình có biện pháp đem cô đẩy mạnh tiêu thụ đi ra ngoài. Để sớm thoát ly khổ hải, anh vẫn là ở trước mặt Mạch Tư đem Oa Oa khen ngợi ba hoa chích choè. Anh chỉ hy vọng lúc ăn com sẽ không bị hai người kia đánh thành đầu heo.

Trùng mắt trước nhìn đôi nam nữ cười nói phía trước, Alex hai mắt bốc hỏa đi theo sau. Anh đến New York ba ngày, thật vất vả biết được địa chỉ Adam truy ra, ai biết lại nhìn thấy cảnh tượng cô ôm ấp cùng người đàn ông khác, còn cười đến vui vẻ như vậy. Lòng anh nổi cơn ghen dữ dội, không ngờ bọn họ lại lái xe thẳng một đường đến Khách sạn Star.

_ Khách sạn?

_ Bọn họ đến khách sạn làm cái gì? Thuê phòng sao?

_ Cô gái chết tiệt!

Trong lúc nhất thời, bị mệnh môn ghen tỵ mãnh liệt dồn vào đầu, anh mất đi lý trí nhảy xuống xe, đi theo bọn họ vào khách sạn, muốn chạy tới khiêng lấy cô mang về nhà. Nhưng vừa vào cửa, đi không tới hai bước mới phát hiện bọn họ đi về hướng nhà hàng. Nhẹ nhàng thờ ra, anh mới thả chậm cước bộ, mặt không chút thay đổi đi theo phía sau bọn họ. Bọn họ có hẹn với một người đàn ông khác, anh bất động tìm đến quán lý, muốn ngồi vào bàn cách bên bàn bọn họ. Như thế anh có thể nghe được bọn họ nói chuyện, cũng sẽ không gần đến bị nhận ra. Ai ngờ mới không có nghe tới hai câu, lửa giận trong lồng ngực liền phục nhiên bạo táp. Bọn họ ba người nói nói cười cười, thời tiết lạnh như vậy, cô gái đang chết của anh chỉ mặc áo mỏng, làn váy chỉ tới một nửa đùi, cần bản không khác gì những bộ váy gợi cảm. Đã thế cô ở không, không có gì làm lại đưa tay vuốt ve vòng cổ khiến cho người ta không tự chủ được nhìn chằm chằm xương quai xanh của cô cùng da thịt non mềm phía dưới của cô. Dám để cho anh tức giận mà cô từ đầu tới đuôi còn giả bộ điệu dàng, ngay cả lúc cười còn yếu điệu che miệng.

Che miệng cười nha! Cô gái này ở trước mặt anh, cho tới bây giờ chưa từng ra dáng thực nữ đến thế. Sau đó, một người đàn ông trong nhóm ra ngoài nghe điện thoại, anh vừa định đứng dậy đến kéo cô ra ngoài, lại nghe đến cô hồ hển nhỏ giọng mở miệng mắng chửi người.

_ Triển Anh Phong, chú đúng là tiểu nhân, chú làm sao có thể bày mưu hãm hại cháu chứ? Cái gì mời cháu ăn cơm, rõ ràng là bắt cháu đi xem mắt.

_ Tiểu tổ tông của chú, cháu giúp đỡ tí đi. Mẹ cháu- chị chú cả ngày gọi điện thoại đến quấy rầy chú, chú mà không làm sẽ bị tụng kinh đến chết đó. Hơn nữa chỉ là ăn một bữa cơm, hẹn hò vài lần thôi chứ đâu có bắt cháu lập gia đình. Cháu coi như là làm công đức, dù sao bữa này cũng là người ta mời, không lấy của cháu miếng thịt nào đâu.

_ Ăn cơm còn bị người ta soi mói đánh giá, loại cơm này chỉ có quỷ mới thèm!

Cô buồn bực đứng lên.

_ Cháu đi đây! Chú tự mà giải thích với bạn cháu đi!

_ Này, cho chú tí mặt mũi đi! Cháu đột nhiên chạy trốn như vậy, chú làm sao ăn nói với bạn cháu?

_ Cháu không cần biết.

Cô hí mắt cắn răng.

_ Ai bảo cậu nói lung tung với bạn. Cháu là con gái Trung Quốc truyền thống công dung ngôn hạnh sao? Còn có thể thêu, vẽ, đàn sao?

_ Kia không phải chú..... Ách, được rồi, chú có nói một chút, nhưng là chính anh ta tự hiểu lầm.

_ Hiểu lầm cái quỷ!

Cô trừng mắt anh nói.

_ Dù sao cháu đối với hẹn hò cũng không có hứng thú. Chú tự cầu phúc cho mình đi!

Thấy cô thật sự xoay người đi, Triển Anh Phong chạy nhanh giữ chặt cô.

_ Này, tiểu Oa Oa, không nghiêm trọng như vậy chứ? Chỉ là ăn một bữa cơm, sao cháu phản ứng kịch liệt vậy? Ha, chú đã biết, bởi vì anh chàng xài nước hoa Hugo Boss đúng không? Nếu cháu có đối tượng rồi thì nói với chị chú đi để chú cứ suốt ngày bị cản nhàn.

_ Anh chàng xài nước hoa Hugo Boss cái gì?

Như là bị đập trúng đuôi, cô nhất thời lắp bắp lên, vẻ mặt đỏ bừng.

_ Chính là anh chàng xài nước hoa Hugo Boss đấy, nhìn cháu ngấm chai nước hoa đến gần người chú đã sớm biết cháu tương tư rồi...

_ Cháu nói rồi nước hoa đó cháu mua cho anh, không phải cho Alex. Đừng nói hươu nói vượn.

_ Thì ra anh chàng đó tên Alex.

Triển Anh Phong tặc cười, sau đó sùng sốt một chút.

_ Là người nước ngoài sao?

_ Chú! Cháu không nói với chú nữa!

Cô vừa thẹn vừa giận, tức giận đến dậm chân, xoay người bước đi. Ai ngờ vừa mới xoay người liền thấy Alex cũng đứng lên, cô sợ tới mức không thờ

được, cả người cũng đỡ.

_ Oa, tiểu Oa Oa, sao mặt cháu lại mất hồn như thế?

Triển Anh Phong tò mò quay đầu nhìn xem cô đến tới cùng là nhìn thấy cái gì mà hoảng sợ đến thế. Tiếp theo đó, Oa Oa liền xoay người bỏ chạy, anh sững sờ, mới định đuổi theo lại bị một anh chàng anh tuấn sớm hơn anh chạy đi. Chạy theo sau ra ngoài thì một trận gió thổi tới. Triển Anh Phong sững sờ, mũi ngửi được một mùi hương.

_ Hugo Boss?

Anh nhủ mảy. Chắc là thể tuy cho chút khác biệt nhưng đúng là mùi nước hoa đó. Hơn nữa tiểu Oa Oa vừa thấy anh chàng kia liền bỏ chạy. Anh chàng kia lại đuổi theo, chín mươi phần là như thế.

_ Vậy... chẳng phải là anh đã thoát li được khổ ải sao?

Khó có được người thấy hứng thú với đứa cháu này, chờ xem mọi chuyện thế nào.

Lúc phát hiện cô không phải tự nguyện đi xem mắt, hơn nữa hiển nhiên còn rất nhớ anh, lửa giận của Alex đã bị dập tắt đến phân nửa. Không ngờ chỉ vừa thấy anh, cô liền bỏ chạy như thấy quỷ hiện hình. Anh mắt nhú lại, tức giận nổi trận lôi đình, không cần biết là lúc nào, lập tức đuổi theo. Nhưng cô không có ai cản lại ngược lại còn anh bị bồi bàn cản lại kết quả cô chạy thoát ra khách sạn. Anh nổi giận dửng dưng đuổi theo, cô quay đầu nhìn thấy anh đuổi theo, hoảng sợ không dám dừng lại kêu xe, cứ liều mình chạy về phía trước, liều mình kéo giãn khoảng cách của hai người. Người qua đường thấy thế, tuy không rõ là chuyện gì xảy ra nhưng đều né người mở đường.

Đáng giận! Cô gái này rõ ràng chân mang giày cao gót lại còn dám chạy như thỏ thế kia?

_ Đáng chết! Kha Xảo Oa, em đứng yên đó cho tôi!

Anh hồn hển vừa chạy vừa mắng.

_ Sao anh lại đuổi theo tôi! Tôi không có thiếu tiền anh nha! Á! Đau quá!

Cô thất kinh vừa chạy vừa quay đầu nhìn về phía anh, không nghĩ tới lại đập trúng đèn đường, cô bắn ngược ngã ra sau, vỗ về cái trán đau đến chảy nước mắt. Bởi vì kia tình trạng thật sự rất buồn cười, mọi người trên đường nhìn đến đều nhin không được bật cười. Cô vịn phần chạt vật ngồi dưới đất, chỉ cảm thấy đau đến run lên, vừa đau lại xấu hổ.

_ Em có sao không?

Thấy cô đứng vào trụ đèn, Alex vừa bực mình vừa buồn cười đuổi tới bên người cô, nhìn thấy cô ôm lấy đầu, anh lo lắng muốn xem cô có bị thương không nào ngờ bị cô đẩy ra, đánh hai cái.

_ Đều là anh! Đồ đầu heo! Ngu ngốc! Sốc lang!

Cô đẩy ra anh đứng lên, vừa xấu hổ lại xấu hổ quát.

_ Ai bảo em chạy?

Anh hí mắt mím môi.

_ Nếu không có gì, em chạy làm chi?

Cô thở mạnh, mắt trợn lên lại đẩy anh một phen.

_ Tôi không có làm việc dở hơi.

_ Vậy sao em vừa thấy tôi đã bỏ chạy?

Anh nghiêm mặt hỏi.

_ Đó là..... Đó là....

Mặt cô đỏ lên, nhất thời lắp bắp lên, anh nhìn chăm chăm mình, nhin không được lui vài bước. Anh tiến sát từng bước, lạnh giọng mở miệng.

_ Nói đi! Không có gì sao em lại chạy?

_ Tôi..... Ách..... Tôi.....

Cô lui một bước, anh lại tiến một bước, cô bị bức éo đến mặt đỏ tai hồng bật thốt lên nói.

_ Tôi thích chạy bộ được không? Phiên đến anh à?

_ Mang giày cao gót cùng váy?

Anh nhú mày.

_ Không..... Không được sao? Tôi chính là thích mang giày cao gót cùng váy ra đường chạy loạn! Thì thế nào? Phạm pháp a! Anh, anh, anh..... Anh đừng có đến gần nữa!

Lưng đụng tới mặt tường, cô mới phát hiện mình bị anh ép đến chân tường không lui được nữa, cô da mặt dày cứng rắn chống đỡ, nâng lên cằm, lớn tiếng hướng trở về.

_ Tôi không có thiếu anh tiền? Cũng không có hãm hại gì anh?

_ Ai nói không có?

Anh mặt không chút thay đổi chặn lời cô.

_ Vốn vốn không có!

Cô tức giận nói.

_ Tôi nói cho anh biết tiền vé máy bay là tiền lương của anh trả tôi.

_ Tôi không phải nói tiền.

Anh lại lần nữa chặn lời cô.

_ Tôi không lấy cắp cái gì nha! Đừng có vu khống tôi!

Cô tức giận nói.

_ Tôi không có vu khống em.

Anh hí mắt mở miệng.

_ Tối hôm đó, tôi không có phòng tránh, tôi nghĩ em hẳn cũng không chuẩn bị.

_ Anh...

Không nghĩ tới anh sẽ nói chuyện này, Oa Oa xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng.

_ Vậy anh muốn như thế nào?"

_ Chúng ta kết hôn!

Chúng ta kết hôn.

- Gì?

Cô ngây người.

- Vì để ngừa vạn nhất, chúng ta kết hôn.

Anh nói nhẹ nhàng bằng quơ, giống như đang bảo trời hôm nay đẹp lắm.

- Anh giỡn với tôi à?

Cô phục hồi tinh thần lại, tức quần bách nói.

- Tôi không phải con nít ba tuổi cũng không nhất định là sẽ mang thai.

- Nhất định sẽ.

Anh nói chắc như đinh đóng cột

- Anh... anh làm sao biết?

Cô đỏ mặt lấp bắp nói. Anh đưa mặt gần sát cô, đưa tay bắt lấy cằm cô, đẩy mắt lóe đục hóa, nói giọng khàn khàn.

- Cho dù em bây giờ không có thì anh cam đoan sau này nhất định sẽ có.

- Anh...

Mắt cô tròn lên, xấu hổ tức giận đánh tay vào ngực anh.

- Sắc lang! Quỷ đáng ghét! Anh muốn kết hôn thì cứ đi tìm người khác! Tránh ra! Đầu heo! Vương bát đần! Cách xa tôi một chút!

Biết cô đẩy ra anh sẽ chạy mất, anh vội vàng bắt lấy tay cô, đem cô kéo trở về ôm vào trong lòng, nhều mày găm nhẹ nói.

- Em đúng là ngu ngốc. Anh không muốn tìm người khác.

Oa nhi cứng đờ, dùng giấy dựa, ngừng thở trừng mắt nhìn anh. Sau một lúc lâu mới có biện pháp mở miệng.

- Vì sao?

- Em nói em yêu anh.

Anh cơ hồ là có chút lên án nói. Cô trừng mắt nhìn anh, hốc mắt đỏ lên, tức giận nói.

- Cho dù tôi yêu anh thì sao? Được yêu so với yêu người hạnh phúc hơn. Tôi dù cho lấy chồng cũng phải lấy một người yêu tôi. Tôi sẽ không bao giờ lấy một người đàn ông không yêu tôi.

Cho nên cô mới chạy đi, bởi vì cô nghĩ anh không thương cô sao? Alex ngẩn ra, có chút hoang mang nhìn cô rồi sau đó thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên trong lúc đó liền bật cười.

- Anh... Anh... Anh cười cái gì thế hả?

Nghĩ đến việc anh cười nhạo cô, trong lúc nhất thời, nhiệt lệ dâng lên, cô đẩy ra anh xoay người bước đi.

- Xin lỗi Oa Oa, chờ một chút...

Anh đuổi theo, lúc này cũng không còn dám mạnh tay kéo cô trở lại.

- Tránh ra! Đừng đi theo tôi!

Cô vừa khóc vừa cố ý đi phía trước, xấu hổ và giận dữ nói.

- Dù sao tôi chính là đứa ngốc, dù sao tôi chính là đứa tin tưởng tình yêu, dù sao tôi chính là đứa mộng tưởng hảo huyền! Anh muốn cười thì cười chết luôn đi!

- Anh không có ý đó!

Anh đi theo bên người cô, nhẹ nhàng cầm tay cô, ý bảo cô dừng lại, dịu dàng nói.

- Nếu anh đã làm em hiểu lầm thì cho anh xin lỗi!

Cô vốn không nghĩ đến ý đến anh, nhưng trong lòng bàn tay anh rất ấm áp, giọng nói anh cũng rất nhẹ nhàng, cổ họng nghẹn lại vẫn cúi đầu rơi lệ.

- Anh không phải đang cười em.

Anh xoay người cô lại, nâng cằm của cô lên, lau đi nước mắt trên mặt cô, chân thành tha thiết nói. Cô hấp hấp cái mũi, hốc mắt hồng hồng, vẻ mặt không tin.

- Thật sự.

Miệng anh giương lên, có chút đau lòng yêu thương dùng ngón cái lau chớp mũi hồng hồng của cô.

- Đến đây đi, anh dẫn em đi xem cái này!

- Cái gì vậy?

Cô hồ nghi nhìn anh.

- Những gì anh đã trải qua.

Những gì anh đã trải qua. Bởi vì quá mức tò mò, cô ngoan ngoãn theo anh đi, không nghĩ tới anh lại đưa cô đến một ngôi biệt thự xa hoa giữa lòng công viên trung tâm. Biệt thự của anh chỉ dám gọi nơi đây là “sư phụ”. Nơi này cứ hết như trong phim, ngay cả quần gia đều nghiêm trang, không giống với Lí Tư thân thiết, còn có một khối người nam nữ đầy đủ im lặng làm việc nhà. Tất cả đều đối với Alex tất cung tất kính, nhưng trên mặt không có chút biểu tình gì hết như ông quần gia. Cô nhìn không được rùng mình một cái, Alex nắm chặt tay cô, đôi cô nháy mắt mấy cái, cho cô một nụ cười âm áp. Cô an lòng chút, đi theo anh ngang qua phòng khách với những gương mặt lạnh như băng. Sau đó vào thang máy đến lầu sáu, vừa ra thang máy, cô liền nhìn thấy một tủ kính trưng bày mô hình biệt thự màu trắng. Trong mô hình có thảm cỏ, có cây đại thụ rũ rậm, có mê cung vườn hoa hồng, chính giữa hoa viên là một đình nhỏ, thậm chí là từng vật dụng trong phòng, bàn ghế, giường ngủ, gối mềm, bình hoa, nó tất cả đều không thiếu. Hơn nữa từng bộ phận đều được làm cẩn thận, trình độ phức tạp, tinh xảo, khiến cô không thể không ngừng xem.

- Đẹp quá....

Cô tán thưởng dán chặt mắt nhìn qua lớp kính thủy tinh.

- Cái này do ai làm thế?

- Anh.

Nhìn đến cô thần thờ như thế, Alex ngược lại căng thẳng.

- Anh làm?

Cô kinh ngạc quay đầu, không thể tin bàn tay anh to thế nhưng lại rất linh hoạt.

- Ủ, lúc mười ba tuổi anh đã làm.

Anh mỉm cười.

- Đây là ngôi nhà trong mơ của anh.

Cô sùng sốt một chút. Anh buông tay cô ra, hai tay cắt trong túi tiền, hít một hơi thật sâu, nhìn cô nói.

- Anh từ nhỏ hy vọng có thể có một gia đình bình thường. Một gia đình chiều chuộng cùng nhau ăn cơm, cùng một người cha nghiêm khắc nhưng sẽ cùng anh đánh bóng chày. Một người mẹ dù cho hay cãi nhằn nhưng luôn nướng bánh cho anh. Chứ không phải người cha nghiêm nghị, lạnh lùng suốt ngày bận việc.. công sự, cùng người mẹ suốt ngày trang điểm, chải chuốt như một con bướm xinh đẹp.

Hiển nhiên cha mẹ anh là hai người về sau. Oa nhi không biết nên nói cái gì, chỉ có thể im lặng.

- Cha ruột của anh, do tai nạn giao thông mà mất cho nên anh phải đi theo mẹ. Trước khi anh được năm tuổi mẹ đã kết hôn đến ba lần. Lần thứ tư, cô lấy George · Bart- người cha hiện tại của anh. Hôn nhân của họ chỉ duy trì đến nửa năm là thất bại, nhưng lần này mẹ anh muốn anh ở lại, bởi vì bà cùng George đều cho rằng anh ở lại là tốt nhất cho anh.

Trái tim Oa nhi tê rần, nhìn không được tới gần anh, thân thủ khẽ vuốt anh mặt, nho nhỏ nói.

- Em ..

- Hum.....

Anh đem ngón trỏ đặt ở môi cô, đẩy mắt hiện lên chua xót, tiếp tục nói.

- Tuy rằng lúc ấy anh rất tức giận, không thể lý giải. Nhưng qua nhiều năm sau, kỳ thật anh cũng đồng ý với cách làm của bọn họ. Bởi vì Elise- mẹ anh sau lại kết năm lần, cha kế của anh rải rác khắp năm châu lục địa. Nếu lúc ấy anh tiếp tục đi theo bà, anh chỉ sợ ngay cả đọc cũng không được.

- Oa.

Cô trừng mắt nhìn, rất nhanh quên đi một chút.

- Chín lần?

- Đúng chín lần.

Anh cười khở.

- George cũng kết hôn bốn lần.

- Oa.

Cô ngốc đến chỉ có thể phát ra tiếng cảm thán nho nhỏ.

- Bọn họ không phải người xấu, chỉ là có vẻ bất bình thường một chút nhưng anh vẫn hi vọng có được một gia đình bình thường. Đó là giấc mơ từ nhỏ của anh cho nên anh mới làm đồng mô hình này. Bởi vì biệt thự này, anh bắt đầu đối hứng thú với kiến trúc. Sau đó anh biết, cha mẹ là không thể chọn nhưng anh có thể tìm một cô gái yêu anh, sinh những đứa nhỏ, lập thành gia đình của mình.

Anh vẽ mặt dịu xuống, nhẹ vỗ về mặt của cô, nói giọng khàn khàn.

- Mỗi ngày anh sẽ về nhà ăn cơm chiều, cô ấy sau khi làm cơm xong, đọc truyện cổ tích cho những đứa con nghe rồi chờ anh làm việc. Ngày nghỉ, cả nhà sẽ đi chơi. Lâu lâu cũng có tranh cãi nhưng cuối cùng vẫn làm hòa với nhau. Anh với cô ấy sẽ sống đến đầu bạc răng long. Hàng năm khi lễ đến, chờ con cháu trở về, cười nói đùa vui sẽ là thói quen qua nhiều năm. Sau đó có lẽ sẽ đến một ngày, chúng ta sẽ cùng nhau bước lên giường ngủ và không còn dậy được nữa...

Cổ họng cô nghẹn lại vì anh tình cảnh anh miêu tả mà cảm động nhưng cũng có chút đau lòng. Vì anh cảm thấy đau lòng, cũng vì chính mình cảm thấy đau lòng. Anh..... Quả nhiên thực yêu thực thương vợ trước..... Nhưng người phụ nữ ấy đã chết..... Mà cô lại bị thảm vô cùng vì yêu anh.

Cô nhin không được ôm lấy thất lưng anh, vùi đầu ở trong lòng anh, cảm thấy một trận thương tâm khổ sở. Sự an ủi của cô làm cho ngực anh ảm áp, Alex vây quanh cô, mở miệng nói.

Sau đó, anh gặp Lysa ở New York. Khi đó cha Lysa cùng anh hợp tác xây dựng một kiến trúc. Khi công trình hoàn thành cũng là lúc chúng anh kết hôn. Cô ấy cùng anh rất giống nhau, khát vọng có gia đình chính mình, chúng anh rất tin những tương cứ như chúng anh nghĩ nào ngờ...

- Đừng nói nữa...

Ngực Oa Oa một trận co rút nhanh, hốc mắt rung rung, nghẹn ngào mở miệng.

- Anh đừng nói nữa... Em hiểu hết rồi...

- Không quan hệ.

Anh hôn cái trán của cô, nói giọng khàn khàn.

- Lúc mới kết hôn, hết như chúng anh đã tưởng tượng, cứ tưởng cô sẽ mang hạnh phúc cho anh đến trọn đời. Nào ngờ thẳng đến cô mang thai. Lysa lúc ấy còn đang học thạc sĩ, việc mang thai làm cho cô phải gián đoạn việc học. Sau đó cô bắt đầu trở nên hung hăng dễ giận. Anh cứ nghĩ do cô mang thai nên khó chịu đến lúc sinh xong mọi chuyện sẽ tốt hơn. Nào ngờ tình huống ngày càng xấu...

Anh nhắm mắt lại, gất gao ôm lấy cô, càng ôm càng chặt.

- Cô ấy không thể chịu đựng được sự ồn ào của hai đứa nhỏ. Cả ngày cảm xúc đều không tốt. Mặc dù có bảo mẫu làm cho cô có thể tiếp tục học hành. Cô cũng từng thử muốn cùng đứa nhỏ bên cạnh nhưng nỗ lực bất thành. Đến cuối cùng cô thậm chí ngay cả tiến vào phòng ôm đứa nhỏ cũng không chịu. Sau đó, anh đưa cô ấy đi bác sĩ, phát hiện ra cô ấy bị trầm cảm. Anh rất muốn giúp cô ấy, nhưng cô không cho anh giúp. Cô ấy giận anh bắt cô ấy đi bác sĩ thừa dịp anh đi làm liền trốn sang nhà mẹ đẻ. Ba ngày sau, anh nhận được đơn li hôn của cô ấy, anh đến tìm, cha mẹ cô ấy lại nói cô ấy đã sang Châu Âu. Thẳng đến khi đó, anh mới phát hiện cô căn bản không thương anh và anh cũng vậy. Sự thật là anh và cô ấy- hai con người cô đơn, bởi vì muốn có được gia đình mà ở cùng một chỗ. Tình cảnh của chúng anh lúc đó cũng có một giấc mộng gia đình.

Cô nghe được ngây dại, ngẩng đầu nhìn anh.

- Vậy... Lisa hiện giờ ở đâu?

- Hai năm trước đã kết hôn ở Châu Âu.

Anh vỗ về khuôn mặt nhỏ của cô nói.

- Nhưng..... Nhưng..... cô không phải đã chết sao?

Oa Oa trừng mắt nhìn.

- Hai đứa nhỏ nói Hawke nói cho chúng rằng mẹ chúng đã đi đến một nơi rất xa?

- Thì Âu Châu là rất xa mà.

Anh nhủ mảy, không hiểu cô vì sao kinh ngạc như vậy.

- Thì ra...

Cô cúi đầu lẩm bẩm, sau đó mới chợt nghĩ ra. Vậy anh nói anh cũng không thương yêu gì cái cô Nana kia...

- Anh yêu em sao?

Oa Oa ngẩng đầu, thốt ra, sau đó mới phát hiện chính mình nói cái gì, khuôn mặt nhỏ nháy mắt đỏ lên. A a a, cô mặt dày đến thế sao? Trời ạ, thật sự là mất mặt! Oa nhi trong lúc nhất thời có chút thất kinh, vội vàng mở miệng bổ sung.

- Không phải... ý em là... anh... em... ý là...

Anh cười ra tiếng, cầm lấy cằm cô rồi hôn lên đôi môi đang nói loạn của cô.

- Đúng, anh yêu em

- Thật sự?

Cô ngừng thở, quả thực không thể tin được.

- Thật sự.

Anh cười nhìn cô, bất đắc dĩ mở miệng.

- Vừa mới ở trên đường, anh không phải cười em, anh cũng tin tưởng tình yêu, cũng khát vọng tình yêu, hy vọng có một ngày, thật sự có thể gặp được người yêu anh thật sự, một cô gái chịu sống cùng anh đến già. Sau đó, trước đó vài ngày, anh rốt cục đã gặp được, cô gái ấy lúc nào cũng đẩy anh đi, không chịu thừa nhận cô ấy yêu anh, chờ anh thật vất vả mới bức cô nói ra được. Ai ngờ, cô đem anh ra ăn sạch sẽ rồi đem theo trái tim anh chạy mất dạng...

- Em... em... em... không có ăn sạch anh.

Cô đỏ mặt tưởng kháng nghị, ngược lại càng nói càng nhỏ giọng.

- Thì có một chút thôi... em không cố ý...

Anh mỉm cười, lấy tay chỉ lên cằm của cô, mở miệng nói.

Anh cười vì anh nhẹ nhàng thở ra. Cuối cùng đã biết vì sao em chạy đi!

- Ai bảo anh chỉ biết bức người ta...

Cô đỏ mặt trừng mắt nhìn anh, hôn dỗi oán chửi trách.

- Một câu cũng không thềm nói.

- Rồi... là do anh sai...

Anh không hề cãi lại cô, thành thật thừa nhận. Thấy anh nhận sai nhanh như vậy, hại cô có chút không quen, ngược lại ngừng nói.

- Kì thật... em cũng có sai...

- Vậy em đồng ý lấy anh không?

Anh còn thật sự mở miệng hỏi.

- Ừm...

Oa Oa cúi đầu, hai ngón tay đan vào nhau. Alex nín thở, rất sợ cô sẽ cự tuyệt.

- Cái kia.....

Cô rất nhanh liếc nhìn anh một cái, lại đỏ mặt cúi đầu.

- Anh không nói lại câu đó lần nữa được sao?

Cô vịn phần e lệ, nhỏ giọng nói. Anh nghĩ người một chút, chẳng lẽ cô không có nghe rõ ràng sao? Thật là, khiến cho trái tim của anh như gặp phải cơn sóc. Tuy rằng như thế, anh vẫn là hít một hơi thật sâu, mở miệng lặp lại nói.

- Vậy em đồng ý lấy anh không?

- Không phải câu này!

Cô có chút buồn liếc mắt một cái, sau đó lại thẹn thùng cúi đầu.

- Vậy là câu gì?

Anh thật là bị cô làm choáng váng.

- Chính là câu kia đó. Một câu thôi.

Cô vừa thẹn lại quăn nói. Alex linh quang chợt lóe, anh nhin cười, cố gắng hồi tưởng, sau đó chần chờ hỏi.

- Là anh sai?

- Không... là...

Oa Oa gấp đến độ thẳng dặm chân, xấu hổ nói.

- Anh sao ngốc thế? Đúng là trứng thối. Ngay cả anh yêu em mà cũng...

Oa nhi mắng đến một nửa, thấy anh bật cười, mới phát hiện anh căn bản là biết cô muốn nghe là cái gì, chính là cố ý chọc cô mà thôi.

- Anh còn cười! Quá đáng, ác liệt, đầu heo...

Cô vừa thẹn lại xấu hổ, thờ phì phì thẳng mắng. Anh chỉ biết khi dễ tôi, tôi không lấy chồng!

- Được rồi, được rồi, thực xin lỗi...

Anh cười đem cô ôm vào trong lòng, hôn cô một cái, lại một cái, ở bên môi cô nói nhỏ.

- Anh yêu em! Anh yêu em! Anh yêu em! Em muốn anh nói một ngàn lần cũng được. Buổi sáng một lần..... Giữa trưa một lần..... Buổi tối một lần..... Nửa đêm năm sáu lần..... em cảm thấy thế nào?

Cái gì nửa đêm a?

- Chán ghét..... Đại sắc lang.....

Cô thẹn thùng sảng giọng.

- Anh là đại sắc lang sao em còn ôm chặt như thế?

Anh nhú mày cười cô.

- Đúng nha, làm sao bây giờ?

Cô vô tội nháy mắt mấy cái.

- Em nhất định là bị bệnh rồi.

- Anh giúp em kiểm tra.

Anh một phen ôm lấy cô, cười đem cô ôm vào trong phòng.

- A, chờ một chút, anh đúng là trứng thối!

Cô kinh hô ra tiếng, sau đó không bao lâu, trong phòng liền truyền đến xuân tình nhộn nhạo yêu kiều. Sau cơn mưa thất thường, O anhì gé vào người anh. Trên người anh có hương vị quen thuộc dễ ngủ, là hương vị trộn lẫn giữa Hugo Boss và mùi mồ hôi anh, rất dễ chịu, thực thoải mái, cùng nhiệt độ cơ thể anh cùng nhau tiến vào phở quân cô làm cho người ta an tâm.

- A, chính là này hương vị.....

Oa nhi ôm chặt lấy anh, ha ha nở nụ cười, cảm thấy mình hạnh phúc vô cùng.

Ông nội?

Gõ cửa thư phòng, không đợi người ở bên trong lên tiếng trả lời, Oa Oa liền lôi kéo Alex cùng nhau đẩy cửa đi vào. Kha gia gia cầm bút lông viết chữ, thấy cháu gái cùng cháu rể vào, mỉm cười, chỉ cùng cô gật gù đầu, tay cũng không ngừng viết.

- Ông nội viết câu đối Tết à?

- Ủ!

Kha gia gia gia lên tiếng.

- Phúc vô song chí?

Oa Oa đi đến bên cạnh bàn đã thấy gia gia viết bốn chữ này, không khỏi ngẩn ra.

- Không thể nào? Gia gia, không phải viết câu đối xuân sao? Bốn chữ này là điềm xấu mà. Kha gia gia gia tay không ngừng, nhưng cười không nói, chính là tiếp tục viết. Ngược lại Alex một nhìn xem, lĩnh ngộ ra ý này, mỉm cười mở miệng.

- Là phúc vô song chí đêm qua tới. Họa vô song chí đêm qua đi.

- Đúng!

Kha gia gia gia mắt sáng ngời, tán thưởng nhìn cháu rể, lại nhìn cháu gái, mỉm cười gật gật đầu.

- A, thì ra là thế.

Oa Oa bừng tỉnh đại ngộ, ôm lấy cánh tay Alex, nhìn gia gia hiền vật quý nói.

- Ông xem, mắt cháu gái tốt lắm. Anh ấy không chỉ người tốt mà còn hiểu tiếng Trung...

Cô đột nhiên ngừng lại, sau đó trừng lớn mắt, quay đầu nhìn Alex, kinh hô ra tiếng.

- Anh biết nói tiếng Trung?

Alex cười gật đầu.

- Ủ!

- Gia gia, chờ con một lát!

Cô mỉm cười nói xong, lôi kéo Alex chạy ra ngoài. Đến trung đình, cô mới dừng lại, tức giận trừng mắt nhìn anh.

- Anh học được bao lâu rồi?

- Tiếng Trung sao?

Anh nhủ mày.

- Chứ gì nữa.

- Đại khái hai mươi năm.

- Vậy sao anh không nói!

Oa Oa tức giận, đột nhiên cảm thấy chính mình giống như đứa ngu ngốc, căm tức đưa tay đánh anh.

- Hại em vô cùng lo lắng, sợ anh lạc đường, còn sợ anh tới nhà của em sẽ cảm thấy không hợp nhau, lại sợ che mẹ không có cách nào nhận con rể nước ngoài. Kết quả anh căn bản nghe được, nói được còn hiểu cả thành ngữ...

- Em không có hỏi.

Anh bắt lấy tay cô, cười nói.

- Huống hồ ba mẹ biết anh nói được tiếng Trung mà.

- Cái gì?!

Oa Oa ngẩn ngơ.

- Làm sao có thể?

- Trước khi chúng ta về, anh đã gọi điện thoại báo trước.

Cô trừng mắt. Anh về mặt vô tội.....

- Anh vội vàng nói chuyện, căn bản không cho những người khác có cơ hội mở miệng. Thế là mọi người để anh nói.

Kỳ thật, cô vừa mới ra về gả mẹ bảo vệ anh, làm cho anh ngực lại nóng lên, lại là một trận cảm động, thật sự không biết nên nói cái gì, Anh còn chưa kịp phản ứng, cô đã muốn lúi kéo chạy, để lại hai đũa nhóc cho mẹ cô ôm.

- Cảm ơn đã giúp anh nói.

- Anh anh anh...

Nhất tưởng đến anh đều hiểu những gì mình nói, Oa Oa liền cảm thấy một trận xấu hổ.

- Anh đáng ghét.

- Anh yêu em!

Anh tuyệt không tức giận, chính là mỉm cười dung túng tiếng Trung chuẩn không cần chỉnh nói rõ ràng.

- Đầu heo.

- Thật sự rất yêu em

Anh cười khẽ, hôn khẽ môi cô như chuồn chuồn lướt nước.

- Sắc lang...

Cô thẹn thùng đỏ mặt.

- Vậy được rồi.

Anh nhú mày mỉm cười.

- Sắc lang yêu em.

Người đàn ông này da mặt dày gớm. Cô muốn trừng anh, lại nhẹn không được cùng anh bật cười. Mãi một lúc sau mới ngừng cười được. Đem đầu gối lên ngực anh, Oa Oa nghe tim anh đập, nhẹ giọng mở miệng.

- Alex?

- Sao?

- Em cũng yêu anh.

Cô dịu dàng nói. Anh ôm chặt cô, ách thanh trả lời.

- Anh biết rồi!

Oa nhi nhắm mắt lại, hạnh phúc mỉm cười.

Cuộc sống chính là như vậy. Có đôi khi đau khổ khi lại đầy hạnh phúc. Nhưng chỉ cần là anh, cô tin mình sẽ vượt qua hết những buồn vui cay đắng thăng trầm từng ngày... từng ngày...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Hào Sắc Làm Bảo Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.